

แนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวภาษาอังกฤษ
สำหรับบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ

นางสาวฐานา วิบูลย์ภาณุเวช

รายงานวิชาการนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การพัฒนานักบริหารระดับสูงสำหรับข้าราชการรัฐสภาสามัญ รุ่นที่ 14
สถาบันพระปกเกล้า

พ.ศ. 2565

ลิขสิทธิ์ของสถาบันพระปกเกล้า

แนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวภาษาอังกฤษสำหรับบุคคลสำคัญ
ในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ

โดย

นางสาวฐานา วิบูลย์ภาณุเวช

รหัสประจำตัว 65-14-14

สถาบันพระปกเกล้า

รายงานวิชาการส่วนบุคคล เรื่อง แนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวภาษาอังกฤษ
สำหรับบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ

อาจารย์ที่ปรึกษา :

(อาจารย์กิตติมา บุนนาค)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม :

(นายวิทวัส ชัยภาคภูมิ)

อนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรการพัฒนานักบริหารระดับสูง
สำหรับข้าราชการรัฐสภาสามัญ รุ่นที่ 14

(นายวิทวัส ชัยภาคภูมิ)

เลขาธิการสถาบันพระปกเกล้า

บทคัดย่อ

ชื่อผู้จัดทำ : นางสาวฐานา วิบูลย์ภาณุเวช นักศึกษาศาสน์พระปกเกล้า
หลักสูตรนักบริหารระดับสูงสำหรับข้าราชการรัฐสภาสามัญ รุ่นที่ 14

ชื่อหัวข้อเอกสาร : แนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวสำหรับบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ

อาจารย์ที่ปรึกษา : อาจารย์กิตติมา บุญนาค

อาจารย์ที่ปรึกษา (ร่วม) : อาจารย์วิวัฒน์ ชัยภาคภูมิ

การศึกษาเรื่องแนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวสำหรับบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภท เปรียบเทียบความแตกต่าง ของร่างคำกล่าวของบุคคลในวงงานรัฐสภา รวมถึงวิเคราะห์แนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวเพื่อเสนอแนะแนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวของบุคคลในวงงานรัฐสภาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยศึกษาจากเอกสารและการสัมภาษณ์พบว่า คำกล่าวสุนทรพจน์ มีหลายประเภท มักจะกล่าวในโอกาสพิเศษ และด้วยความประณีตของเนื้อหา และภาษาที่ใช้จึงมักเรียกว่า "สุนทรพจน์" โดยแนวทางในการจัดทำร่างคำกล่าว นั้น ผู้ร่างจะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ หรือลักษณะงาน (theme) งานที่จะร่างเพื่อที่จะได้หาข้อมูลนำไปใช้ประกอบการร่าง โดยส่วนมากร่างคำกล่าวจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ structure หรือโครงร่างคำกล่าวที่ประกอบด้วย การกล่าวนำ เนื้อหา และบทสรุป และ process ซึ่งหมายถึงเนื้อหา ถ้อยความเพื่อให้งานเขียนสอดคล้อง และเป็นเหตุเป็นผล ร้อยเรียง ด้วยภาษาที่สละสลวยตลอดร่างคำกล่าว โดยแนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวนี้ เพื่อให้ นักวิเทศสัมพันธ์ ที่ได้รับมอบหมายงานในการร่างคำกล่าวให้กับบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภา จะได้นำไปใช้ปฏิบัติในการร่างคำกล่าว เพื่อลดข้อผิดพลาด มีการแก้ไขลดน้อยลง และเพื่อลดภาระในการตรวจร่างคำกล่าวสำหรับนักวิเทศสัมพันธ์ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายการเขียนร่างคำกล่าวในลักษณะอื่น ๆ ได้ต่อไปในอนาคต

กิตติกรรมประกาศ

เอกสารวิชาการเรื่อง “แนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวสำหรับบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ” ฉบับนี้ ผู้ศึกษาขอขอบคุณคณาจารย์สถาบันพระปกเกล้าทุกท่าน ที่ได้สละเวลาอันมีค่าในการให้คำปรึกษา แนะนำข้อคิดเห็นต่าง ๆ ในการปรับปรุงเอกสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์กิตติมา บุณนาค อาจารย์ที่ปรึกษาที่ได้ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเอกสาร การศึกษาส่วนบุคคลชิ้นนี้ทำให้เอกสารการศึกษาส่วนบุคคลนี้จนสำเร็จได้ด้วยดี

นอกจากนี้ ขอขอบพระคุณผู้ที่ผู้ศึกษาได้มีโอกาสสัมภาษณ์คือนางสาววิไลลักษณ์ อรินทะพงษ์ สมาชิกวุฒิสภา ดร. วิวัฒน์ มุ่งการดี ที่ปรึกษาประธานสภาผู้แทนราษฎร ดร.ธีระ นุชเปี่ยม คณะทำงานทางการเมืองของประธานสภาผู้แทนราษฎร นางสาวสติจิตร ไตรพิบูลย์สุข รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่เสียสละเวลาอันมีค่ามาให้ความรู้ในการจัดทำแนวทางในการจัดทำร่างคำกล่าวเป็นภาษาอังกฤษ นับว่าท่านเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ที่ให้ความรู้เป็นอย่างดีและเป็นผู้มีคุณูปการอย่างยิ่งในการจัดทำเอกสารวิชาการแนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวให้ลุล่วงสมดังเป้าหมายที่วางไว้ทุกประการ

ฐานา วิบูลย์ภาณุเวช

นักศึกษาหลักสูตรการพัฒนานักบริหารระดับสูง

สำหรับข้าราชการรัฐสภาสามัญ รุ่นที่ 14

สถาบันพระปกเกล้า

เมษายน 2566

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญตาราง	จ
สารบัญรูปภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	3
2.วัตถุประสงค์การศึกษา	3
3.ขอบเขตการศึกษา	3
4. วิธีการศึกษา	3
5.ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
6. นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษา	4
บทที่ 2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	7
1. หลักการบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Result Based Management-RBM)	7
2. หลัก S.M.A.R.T goals	7
3. ทฤษฎีการสื่อสาร	8
4. การเขียนสุนทรพจน์	11
5. หลักการเขียนคำกล่าวในพิธี	11
6. รูปแบบและองค์ประกอบของการพูดในที่ชุมชน	15
7. การพูดในโอกาสพิเศษ	17
8. ข้อคิดสำหรับนักพูด	19
บทที่ 3 วิธีการศึกษา	22
1.วิธีการศึกษา	22
2.แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา	22
3.เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	23
บทที่ 4 ผลการศึกษา	24
1.การศึกษาร่างคำกล่าวจากเอกสาร	24
2.การสัมภาษณ์บุคคลผู้เกี่ยวข้องกับการจัดทำร่างคำกล่าวและผู้ตรวจร่างคำกล่าว	40

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ ๕ บทสรุป	48
1. ประเภทของการจัดทำร่างคำกล่าว	48
2. แนวทางการจัดทำร่างคำกล่าว	48
3. ปัญหาและอุปสรรคในการจัดทำร่างคำกล่าว	50
4. แนวทางในการแก้ไขปัญหา	52
5. ข้อเสนอแนะ	52
6. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในอนาคต	52
บรรณานุกรม	54
ภาคผนวก	57
ตัวอย่างคำกล่าวที่มีชื่อเสียงของโลก	
ประวัติผู้ศึกษา	72

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	การวิเคราะห์ข้อมูลจากคำกล่าวในโอกาสต่าง ๆ	37
2	รูปแบบในการจัดทำร่างคำกล่าว	49

สารบัญรูปภาพ

รูปภาพที่

หน้า

1 แบบจำลอง SMCR ของเบอร์โล

9

บทที่ 1

บทนำ

1 ความเป็นมาและความสำคัญของการศึกษา

การปกครองในระบอบประชาธิปไตย อำนาจอธิปไตยหรืออำนาจสูงสุดในการปกครองรัฐ โดยไม่มีสิ่งอื่นใดที่มีอำนาจยิ่งกว่าหรือขัดต่ออำนาจอธิปไตยได้ อำนาจดังกล่าวประกอบด้วย 3 เสาหลักคือ 1) อำนาจบริหาร มีรัฐบาลทำหน้าที่ในการบริหารประเทศ 2) อำนาจนิติบัญญัติ มีรัฐสภาทำหน้าที่ในการตรากฎหมาย ตรวจสอบถ่วงดุลอำนาจของฝ่ายบริหาร โดยมีสภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภา เป็นผู้ทำหน้าที่ และ 3) อำนาจตุลาการ มีศาลทำหน้าที่วินิจฉัย ตัดสินคดีความต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในรัฐ อำนาจทั้งสามฝ่ายจะต้องทำหน้าที่ของตนเองอย่างเข้มแข็ง เพื่อความมั่นคงและความมีเสถียรภาพของระบอบการเมืองแบบประชาธิปไตยของประเทศ

รัฐสภาในฐานะหน่วยงานหลักของฝ่ายนิติบัญญัติ มีหน้าที่ในการตรากฎหมาย เป็นตัวแทนของประชาชน ตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหาร มีสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่สนับสนุนงานตามภารกิจของรัฐสภา โดยประมุขของฝ่ายสภาผู้แทนราษฎร คือ ประธานสภาผู้แทนราษฎร ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา และประมุขของฝ่ายวุฒิสภา คือ ประธานวุฒิสภา ทำหน้าที่รองประธานรัฐสภา การเป็นหน่วยงานหลักด้านนิติบัญญัติ และด้วยกระแสโลกาภิวัตน์ทำให้งานระหว่างประเทศเข้ามามีบทบาทในการดำเนินกิจการของรัฐ และเป็นเหตุให้ภารกิจด้านต่างประเทศในรูปแบบต่างๆ เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในงานของรัฐสภาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จะเห็นได้จากการสร้างมาตรวัดรัฐสภาผ่านทางตัวชี้วัดและเกณฑ์ของสหภาพรัฐสภา (Inter-Parliamentary Union: IPU) โดยตัวชี้วัดประกอบด้วย 6 ด้าน ซึ่งด้านการมีส่วนร่วมในนโยบายระหว่างประเทศเป็นหนึ่งในตัวชี้วัด ที่วัดการทำงานของรัฐสภา นอกจากนี้ อีก 5 ด้าน คือ การเป็นตัวแทนประชาชน การตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหาร การทำหน้าที่นิติบัญญัติ ความโปร่งใสและการเข้าถึงได้ ความสำนึกรับผิดชอบ

ความสำคัญด้านต่างประเทศที่ปรากฏในด้านการมีส่วนร่วมในนโยบายระหว่างประเทศ สร้างให้รัฐสภาหลายประเทศมีความจำเป็นจะต้องเข้าร่วมในภารกิจด้านต่างประเทศที่เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้และเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการเป็นเจ้าภาพในการจัดการประชุมระหว่างประเทศ การดำเนินการด้านการจัดทำสารจากฝ่ายรัฐสภาถึงรัฐสภาประเทศต่าง ๆ การเข้าร่วมงานพิธีการ อาทิ งานวันชาติจากประเทศที่มีสถานเอกอัครราชทูตที่มีถิ่นพำนักในประเทศไทยงานเลี้ยงรับรองเพื่อเป็นเกียรติแก่แขกผู้มาเยือน หรือในวาระการเข้ารับตำแหน่งใหม่ของคณะทูตานุทูต หรือเข้าร่วมงานเลี้ยงรับรองยังสถานเอกอัครราชทูตต่าง ๆ งานราชการของสถานเอกอัครราชทูตต่าง ๆ อาทิ การเปิดอาคาร กิจกรรมการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างไทยและประเทศต่าง ๆ หรือการพบปะหารือข้อราชการระหว่างหน่วยงาน การเยี่ยมคารวะ ภารกิจการรับเยือน หรือเชิญเยือนไปยังมิตรประเทศ

เพื่อเจริญสัมพันธ์ไมตรีในกิจการด้านต่างประเทศของรัฐสภา เป็นอาทิ ดังนั้น ประมุขของรัฐสภา ทั้ง ประธานรัฐสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร และรองประธานรัฐสภา หรือประธานวุฒิสภา จึงมีภารกิจในการพบปะบุคคลสำคัญชาวต่างประเทศ และอาจมีโอกาสดำเนินการเชิญเข้าร่วมงานที่ต้องแสดงวิสัยทัศน์ทั้งทางตรง ไม่ว่าจะเป็นการขึ้นกล่าวถ้อยแถลง และทางอ้อม เช่นการสนทนากับบุคคลสำคัญชาวต่างประเทศ ในช่วงระหว่างการประชุมร่วมกันระหว่างประเทศดังที่กล่าวมาข้างต้น

ในภารกิจงานด้านต่างประเทศนั้น กลุ่มงานพิธีการทูต สำนักความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรจะเป็นหน่วยงานที่สนับสนุนในการดำเนินการ โดยดำเนินการจะมีสองส่วนด้วยกันคือ 1) การดำเนินการด้านการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และ 2) การจัดทำสารัตถะในด้านต่าง ๆ อาทิ การจัดทำสาร การจัดทำคำกล่าวเสนอในโอกาสต่าง ๆ ให้บุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาการจัดทำสารัตถะในรูปแบบต่าง ๆ จะได้รับการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้งานสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และพร้อมที่จะกล่าวโดยบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภา

การศึกษาการจัดทำร่างคำกล่าวในโอกาสต่าง ๆ ที่กลุ่มงานพิธีการทูต สำนักความสัมพันธ์ระหว่างประเทศได้จัดทำขึ้น เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพ และประสิทธิผลสำหรับนักวิเทศสัมพันธ์ของกลุ่มงานพิธีการทูต โดยสภาพปัญหาในปัจจุบันในการทำงานร่างคำกล่าว มีอุปสรรคต่าง ๆ เช่น การดำเนินการที่ต้องเสร็จเนื่องจากมีเวลาที่จำกัด ได้รับทราบว่าจะต้องดำเนินการร่างคำกล่าวในช่วงเวลาที่กระชั้นชิด ทำให้เจ้าหน้าที่จะต้องรีบร่างคำกล่าวให้ดีที่สุด สมบูรณ์ที่สุด นำไปใช้ได้ ซึ่งการทำงานด้านวิชาการในช่วงเวลาที่จำกัดเป็นความท้าทายด้านหนึ่งของงานวิเทศ โดยเฉพาะการทำงานที่จะต้องร่างให้กับผู้ที่ทำหน้าที่ประมุขด้านนิติบัญญัติ หรือบุคคลสำคัญในตำแหน่งต่าง ๆ ของรัฐสภา ซึ่งมีความจำเป็นที่จะต้องมีการสื่อสารเนื้อหาที่ถูกต้อง การใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักภาษา มีความทันสมัย มีความเป็นปัจจุบัน มีโครงสร้างที่สมบูรณ์ และผู้กล่าวซึ่งเป็นบุคคลสำคัญในวงงานด้านนิติบัญญัติสามารถนำไปหยิบยกและกล่าวในงานที่ได้รับเชิญเข้าร่วมได้ หรืออาจกล่าวได้ว่าใช้งานได้จริงจากสิ่งที่เจ้าหน้าที่วิเทศสัมพันธ์เป็นผู้ร่างขึ้น ในฐานะที่เป็นเจ้าหน้าที่วิเทศสัมพันธ์ ทำให้ทราบว่าการเขียนภาษาอังกฤษโดยไม่มีตัวแบบเป็นสิ่งที่ยากมากในการทำงาน ทำให้เกิดความล่าช้าในการทำงาน อีกทั้ง ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแม่ของคนไทยนั้น อาจทำให้การเรียบเรียงประโยค หรือความถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ในการเขียนมีความด้อยกว่าชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ หรือเจ้าหน้าที่ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองได้เป็นอย่างดี ดังนั้น เพื่อเป็นการลดภาระการทำงานของเจ้าหน้าที่ สร้างประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการทำงานให้สามารถทำงานที่สมบูรณ์ได้ในเวลาที่กระชั้นชิด และมีการปรับปรุงแก้ไขที่ลดลงจึงเห็นควรสร้างรูปแบบแนวทางในการจัดทำร่างคำกล่าวสำหรับบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภา เพื่อนำไปใช้ต่อยอดในการทำงานได้ต่อไป .

2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

2.1 เพื่อศึกษาประเภทและเปรียบเทียบความแตกต่างของการจัดทำร่างคำกล่าวของบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ

2.2 เพื่อศึกษาวิเคราะห์แนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวของบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ จากเอกสารกลุ่มงานพิธีการทูต สำนักความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

2.3 เพื่อเสนอแนะแนวทางในการจัดทำร่างคำกล่าวของบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

3 ขอบเขตการศึกษา

ขอบเขตด้านเนื้อหา ศึกษาการยกร่างคำกล่าวของบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ ของกลุ่มงานพิธีการทูต สำนักความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ในช่วงระหว่างปี 2560-2565 อย่างน้อยวาระละ 1 คำกล่าว

ผู้ให้ข้อมูลหลัก ผู้ที่ทำหน้าที่ในการตรวจการยกร่างคำกล่าวของบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ คือ

1. รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กำกับดูแลงานด้านต่างประเทศ
2. คณะทำงานของประธานรัฐสภา
3. ผู้เกี่ยวข้องในส่วนอื่น ๆ

ขอบเขตด้านระยะเวลา ธันวาคม 2565 – พฤษภาคม 2566

4 วิธีการศึกษา

ใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Method) โดยศึกษาวิเคราะห์จากเอกสารคำกล่าวภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่มีการกล่าวเรียบร้อยแล้ว อย่างน้อยวาระงานละ 1 คำกล่าว และสัมภาษณ์ผู้ที่ทำหน้าที่ในการตรวจสอบการยกร่างคำกล่าวเพื่อทราบถึงปัจจัยความสำเร็จในการยกร่างคำกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

5.1 ทราบประเภทและความแตกต่างของร่างคำกล่าวของบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ

5.2 ทราบแนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวของบุคคลในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อให้ได้ร่างคำกล่าวที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล นำไปใช้งานได้จริง จากการศึกษาร่างคำกล่าวในรูปแบบต่าง ๆ

5.3 ทราบหลักการ ข้อสังเกต ข้อควรระวังและข้อเสนอแนะในการจัดทำร่างคำกล่าวภาษาอังกฤษของบุคคลในวงงานรัฐสภา จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบร่างคำกล่าว

6 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษา

6.1 ความสัมพันธ์ทางการทูตหมายถึง การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตเป็นคุณสมบัติสำคัญของรัฐอธิปไตย ตั้งอยู่บนพื้นฐานความสัมพันธ์และความยินยอมของ 2 รัฐหรือที่เรียกว่า รัฐผู้ส่ง (sending State) และรัฐผู้รับ (receiving State) ความสัมพันธ์ทางการทูต แบ่งออกเป็น ความสัมพันธ์ทางการทูตแบบถาวร หรือแบบประจำ (permanent diplomatic mission) อยู่ภายใต้อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางการทูต พ.ศ.2504 และความสัมพันธ์ทางการทูตแบบภารกิจพิเศษ (Special Mission) มีลักษณะเฉพาะกิจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อยู่ภายใต้อนุสัญญาภารกิจพิเศษ พ.ศ. 2510 (Special Mission 1967)

ประเทศไทยมีความสัมพันธ์ทางการทูตมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา ในรัชสมัยของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ในการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตนั้น จะมีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง “การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างราชอาณาจักรไทยกับ.....” โดยในประกาศจะกล่าวถึงหลักการและแนวทางของกฎบัตรแห่งสหประชาชาติและอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางการทูต พ.ศ.2504 และมีการกล่าวถึงการแลกเปลี่ยนผู้แทนทางการทูตในระดับเอกอัครราชทูตต่อไป

คณะผู้แทนทางการทูต (Diplomatic Mission) ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ คือ อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางการทูต พ.ศ. 2504 (ค.ศ. 1961) มีธรรมเนียมการทูตสากลที่แบ่งลำดับชั้นของนักการทูต ดังนี้ หัวหน้าคณะผู้แทนทางการทูต (Head of Diplomatic Mission) แบ่งเป็น 3 ชั้น คือ

ชั้นที่ 1 ได้แก่ เอกอัครราชทูต (Ambassador) หรือ เอกอัครสมณทูต (Nuncio)

ชั้นที่ 2 ได้แก่ รัฐทูต (Envoy), อัครราชทูต (Minister) หรือ อัครสมณทูต (Internuncio)

ชั้นที่ 3 ได้แก่ อุปทูต (chargé d'affaires)

ส่วนเจ้าหน้าที่ฝ่ายทูต (Diplomatic Staff) ในคณะผู้แทนทางการทูต ประกอบด้วย

อัครราชทูตที่ปรึกษา (minister-counsellor)

ที่ปรึกษา (counsellor) เทียบได้กับข้าราชการระดับ 7 หรือนักการทูตชำนาญการ หรือระดับรองผู้อำนวยการกอง

เลขานุการ (secretary) แบ่งเป็น เลขานุการเอก (first secretary), เลขานุการโท (second secretary) และ เลขานุการตรี (third secretary)

ผู้ช่วยเลขานุการ (attaché)

คณะทูตานุทูต (Diplomatic Corps) หมายถึงกลุ่มเอกอัครราชทูต กงสุล และหัวหน้าองค์การระหว่างประเทศ รวมทั้งภริยาและเจ้าหน้าที่ทางการทูตที่อยู่ในประเทศนั้น ๆ

สถานเอกอัครราชทูต (Embassy) หมายถึง ที่ทำการที่มีหัวหน้าสำนักงานในระดับเอกอัครราชทูตหรืออุปทูต ตำแหน่งต่าง ๆ ประจำสถานเอกอัครราชทูต มีดังนี้ Ambassador เอกอัครราชทูต Minister อัครราชทูต Minister Counsellor อัครราชทูตที่ปรึกษา Counsellor ที่ปรึกษา First Secretary

เลขานุการเอก Second Secretary เลขานุการโท Third Secretary เลขานุการตรี Attaché ผู้ช่วยเลขานุการ นอกจากนี้ บางสถานเอกอัครราชทูต มีข้าราชการจากกระทรวงอื่น ๆ นอกเหนือจากกระทรวงการต่างประเทศไปปฏิบัติหน้าที่ด้วย เช่น ผู้ช่วยทูตฝ่ายทหาร ที่ปรึกษาฝ่ายการพาณิชย์ ที่ปรึกษาฝ่ายแรงงาน เป็นต้น

องค์การระหว่างประเทศ (International Organization) หมายถึง การรวมกลุ่มของรัฐอธิปไตยเพื่อดำเนินการวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งอย่างใดให้สัมฤทธิ์ผล โดยการรวมตัวของรัฐนี้เกิดสนธิสัญญาก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศ ซึ่งเรียกว่าธรรมนูญก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศ ทำให้องค์การระหว่างประเทศมีสภาพบุคคล มีสิทธิหน้าที่ และความรับผิดชอบของตนเองได้ การรวมตัวต้องเกิดจากการรวมตัวในระหว่างประเทศ (intergovernmental organization) เท่านั้น หากมิใช่เป็นรัฐแล้ว องค์การนั้นจะกลายเป็นองค์กรที่มีใจของรัฐ หรือ Non-governmental organization (NGO)

กงสุลกิตติมศักดิ์ (Honorary Consul) หมายถึง บุคคลในท้องถิ่นผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งและมอบหมายให้ดูแล ส่งเสริมผลประโยชน์ของประเทศและคนชาติในพื้นที่ในเขตอาณา และดำเนินการตรวจลงตราหนังสือเดินทางแก่บุคคลที่จะเดินทางเข้าประเทศที่กงสุลกิตติมศักดิ์เป็นผู้แทน การแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวต้องได้รับความเห็นชอบจากประเทศผู้รับ และต้องยื่นสัญญาบัตร และได้รับอนุมัติบัตรเช่นเดียวกับผู้แทนฝ่ายกงสุลอาชีพ (career consular officer) ทั้งนี้ กงสุลใหญ่กิตติมศักดิ์จะได้รับมอบหมายให้ดูแลเขตอาณาที่ครอบคลุมพื้นที่กว้างกว่าและสำคัญกว่า ในส่วนของไทย กงสุลกิตติมศักดิ์แตกต่างจากกงสุลอาชีพใน 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ (1) กงสุลกิตติมศักดิ์ส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม หรือเป็นผู้นำที่มีความสัมพันธ์พิเศษกับไทย (2) กงสุลกิตติมศักดิ์ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการจัดตั้งสำนักงาน ได้แก่ สถานกงสุลใหญ่กิตติมศักดิ์หรือกงสุลกิตติมศักดิ์ทั้งหมด (3) กงสุลกิตติมศักดิ์ได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มกันทางกงสุลน้อยกว่ากงสุลอาชีพ ในการปฏิบัติงานของกงสุลกิตติมศักดิ์ของไทยจะมีคู่มือกงสุลกิตติมศักดิ์ เป็นระเบียบกฎหมายและข้อมูลสำหรับการปฏิบัติงาน

6.2 ภารกิจงานด้านต่างประเทศของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หมายถึง งานด้านต่างประเทศของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ประกอบด้วย ภารกิจด้านทวิภาคี และพหุภาคี และงานด้านประสาน และงานด้านสารัตถะ เช่น การจัดการประชุมระหว่างประเทศ การเข้าร่วมงานเลี้ยงรับรอง การเข้าร่วมกิจกรรมวันชาติ การส่งสารเนื่องในโอกาสต่าง ๆ เป็นต้น

6.3 นักวิเทศสัมพันธ์ ประกอบด้วยคำว่า วิเทศ ซึ่งแปลว่าต่างประเทศ และสัมพันธ์ คือ ความผูกพันเกี่ยวข้อกัน โดยนักวิเทศสัมพันธ์ หมายถึง บุคลากรสายงานวิชาการ สังกัดสำนักความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรโดยหน้าที่โดยทั่วไปของนักวิเทศสัมพันธ์คือ ผู้ที่สร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ โดยในด้านปฏิบัติการนอกจากหน้าที่ในการร่างหนังสือตอบโต้เป็นภาษาต่างประเทศแล้ว การจัดทำคำกล่าวในโอกาสต่าง ๆ ให้กับบุคคลสำคัญในวง

งานรัฐสภา เป็นส่วนหนึ่งในงานด้านวิเทศเช่นเดียวกัน เพื่อเป็นการแสดงวิสัยทัศน์ ส่งเสริม สนับสนุน ในการดำเนินงานด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทย ไปสู่สายตาอารยประเทศ

6.4 บุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภา ประกอบด้วย ประธานรัฐสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่สอง ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร รวมถึงสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และผู้บริหารสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

6.5 กระบวนการในการจัดทำร่างคำกล่าว หมายถึง ขั้นตอนการปฏิบัติงานหรือการทำงาน ตั้งแต่เริ่มต้นกระบวนการร่างคำกล่าวจนงานสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยสิ้นเปลืองทรัพยากรน้อย และสามารถส่งมอบผลผลิต คือ ร่างคำกล่าว ให้แก่ผู้รับบริการหรือผู้มีส่วนได้เสียสามารถนำไปใช้ได้และได้รับความพึงพอใจในการบริการ

6.6 คำกล่าว หมายถึง สารที่ผู้พูด หรือบุคคลสำคัญในวงการรัฐสภากล่าวในวาระงานสำคัญต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นคำกล่าวในงานของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือในงานที่จัดขึ้นโดยคณะทูตานุทูตที่มีถิ่นพำนักในประเทศไทย อาทิ งานวันชาติ งานเลี้ยงรับรอง พิธีการต่าง ๆ ของสถานเอกอัครราชทูต หรือสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร คำกล่าวในบางครั้งอาจเรียกเป็นการกล่าวสุนทรพจน์ ภาษาอังกฤษใช้คำว่า Speech หรือ Address

.....

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

เพื่อให้การศึกษาเรื่อง "แนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวสำหรับบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ" เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ผู้ศึกษาเสนอแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมาใช้ศึกษา ดังนี้

1 หลักการบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Result Based Management –RBM)

เป็นวิธีการบริหารที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ หรือผลการปฏิบัติงานเป็นหลัก โดยมีการวัดผลการปฏิบัติงานด้วยตัวชี้วัดอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้หลักการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์จะให้ความสำคัญกับ ความประหยัด (Economy) ประสิทธิภาพ (Efficiency) และ ประสิทธิผล (Effectiveness) โดยอาจเขียนเป็นสมการได้ดังนี้ ผลสัมฤทธิ์ (Results) = ผลผลิต (Outputs) + ผลลัพธ์ (Outcomes) โดยหลักในการบริหารมี 6 ประการ ดังนี้

- 1) หลักนิติธรรม (Rule of Law) หมายถึงการปฏิบัติตามกฎ กติกาที่ตกลงไว้อย่างเคร่งครัดโดยคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพและความยุติธรรม
- 2) หลักคุณธรรม (Ethics) หมายถึง การยึดมั่นในความถูกต้องดีงาม
- 3) หลักความโปร่งใส (Transparency) หมายถึงการสร้างความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ปรับปรุงการทำงานขององค์กรให้มีความโปร่งใส
- 4) หลักการมีส่วนร่วม (Participation) หมายถึงการเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมรับรู้ และเสนอความเห็นในการตัดสินใจปัญหาต่างๆ และการแสดงความคิดเห็นอื่น ๆ
- 5) หลักความรับผิดชอบ (Accountability) หมายถึง การตระหนักในสิทธิหน้าที่ ความสำนึกในหน้าที่ความรับผิดชอบ ตลอดจนการเคารพในความคิดเห็นที่แตกต่าง และกล้ายอมรับผลดีและผลเสียจากการกระทำของตน
- 6) หลักความคุ้มค่า (Utility) หมายถึงการบริหารจัดการและใช้ทรัพยากรที่มีอยู่จำกัดเพื่อผลประโยชน์สูงสุดแก่ส่วนรวม

โดยลักษณะของการบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์ ที่เกี่ยวข้องกับทุกกระบวนการของการบริหาร (PDCA) คือ Plan คือการมีเป้าหมายที่ชัดเจน Do, การปฏิบัติงานที่มุ่งให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามที่วางแผนหรือไม่ Check ตรวจสอบว่าได้ผลสัมฤทธิ์ตามที่ได้วางแผนหรือไม่ และ Act คือการปรับปรุงแก้ไขให้ได้ผลสัมฤทธิ์ตามที่วางแผนไว้ (สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2551)

2 หลัก S.M.A.R.T goals

เป็นหลักการในการวางแผนและระบุช่วงเวลาเพื่อให้การวางแผนนั้นมีหลักการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล โดยมีหลัก ดังนี้

Specific - การวางแผนจะต้องเห็นภาพ ชัดเจน

Measurable - การวางแผนจะต้องวัดผลได้ชัดเจน

Attainable - แผนที่วางไว้จะต้องตั้งไว้และสามารถทำได้จริง

Relevant/Realistic - แผนที่วางไว้ทั้งหมดจะต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานความเป็นจริงของผู้วางแผน

Time bound - ต้องมีกรอบเวลาเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย (Paul J. Myer, 2006)

3 ทฤษฎีการสื่อสาร

หลักการที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์มักถูกมองว่าเป็นเรื่องของศิลปะ (Arts) มากกว่าศาสตร์ (Science) ดังนั้น การสื่อสารจำเป็นที่จะต้องใช้ศิลปะนำไปปรับใช้กับชีวิตจริงเพื่อให้การสื่อสารประสบความสำเร็จได้เป็นอย่างดี โดยการสื่อสารคือการถ่ายทอดข่าวสารจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกฝ่ายหนึ่ง มีองค์ประกอบดังนี้ 1) ผู้ส่งสาร (sender) 2) สาร (messenger) 3) ผู้รับสาร (Received) 4) ช่องทางการสื่อสาร (Channel) โดยเรียกสั้นๆว่า SMRC

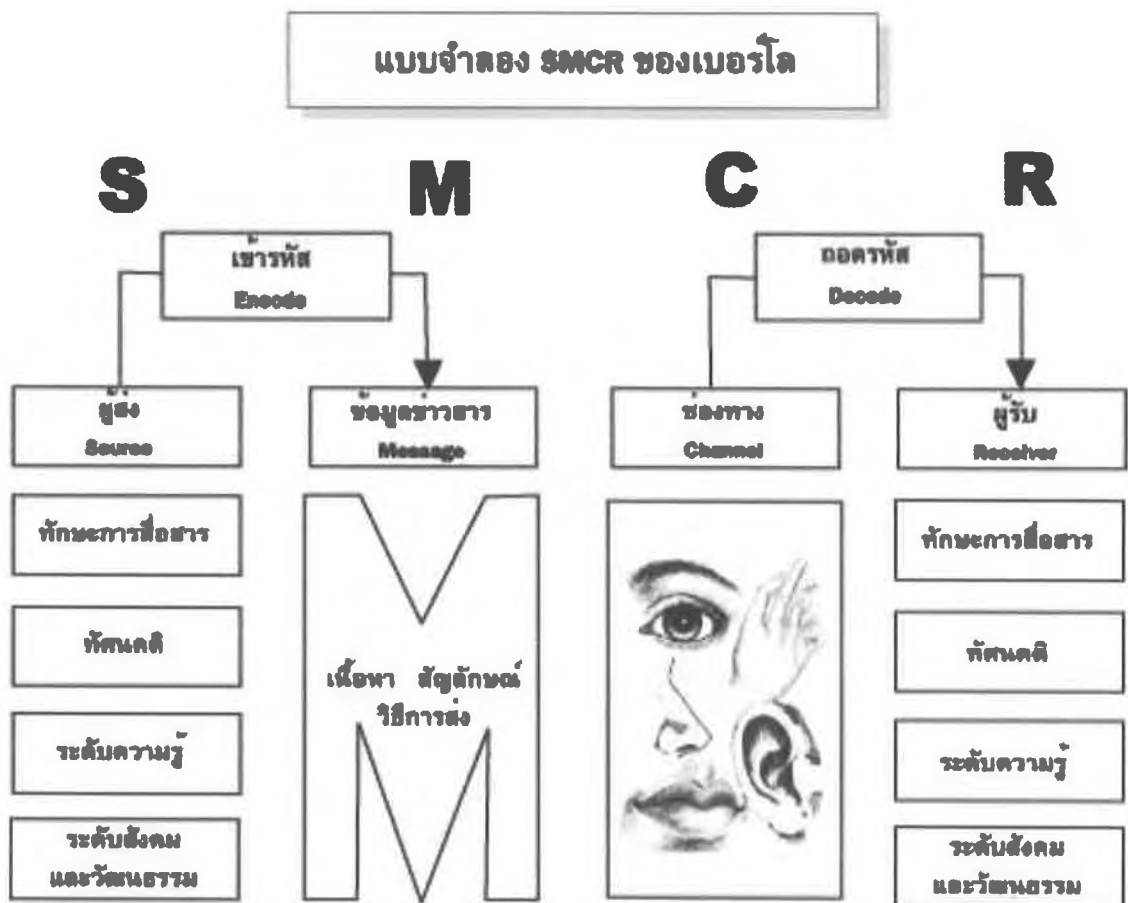
ประเภทของการสื่อสาร แบ่งออกได้เป็น 7 ประเภท คือ

- 1) การสื่อสารภายในบุคคล (Intrapersonal Communication) หรือการคิด จินตนาการกับตัวเอง เป็นการคิดไตร่ตรองก่อนที่จะมีการสื่อสาร เช่นการคิดคำนึง
- 2) การสื่อสารระหว่างบุคคล (Interpersonal Communication) หรือการที่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป สื่อสารกันอย่างมีวัตถุประสงค์ เช่นการพูดคุย หรือหารือ
- 3) การสื่อสารภายในกลุ่มย่อย (Small-group communication) หรือ การสื่อสารที่มีบุคคลร่วมกันสื่อสารไม่เกินจำนวน 25 คน เช่นภายในชั้นเรียนขนาดเล็ก ในกลุ่มเพื่อทำงาน หรือการตั้งวง
- 4) การสื่อสารกลุ่มใหญ่ (Large-group Communication) การสื่อสารระหว่างคนจำนวนมาก เช่นภายในห้องประชุมใหญ่ โรงละคร หรือชั้นเรียนขนาดใหญ่
- 5) การสื่อสารภายในองค์กร (Organization Communication) การสื่อสารระหว่างสมาชิกภายในหน่วยงานเพื่อปฏิบัติงานให้สำเร็จลุล่วง เช่นการพูดคุยกับเพื่อนร่วมงาน การประสานงานร่วมกัน หรือการประชุมงาน)
- 6) การสื่อสารมวลชน (Mass Communication) การสื่อสารกับคนจำนวนมากในหลายๆพื้นที่พร้อมกัน โดยใช้สื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือโทรทัศน์หรือในปัจจุบันคือการใช้ social media มาเป็นสื่อกลาง เหมาะสำหรับการส่งสารไปยังผู้รับที่มีจำนวนมาก
- 7) การสื่อสารระหว่างประเทศ (International Communication) การสื่อสารระหว่างบุคคลที่มีความแตกต่างกันในเชื้อชาติ ภาษา วัฒนธรรมการเมืองและสังคม เช่น การสื่อสารทางการทูต การเจรจาต่อรองเพื่อการทำธุรกิจ การเจรจาธุรกิจ การเจรจาระหว่างการเมือง

โดยระดับภารกิจงานด้านต่างประเทศ จะอยู่ในข้อ 6-7 คือการสื่อสารมวลชน (Mass Communication) และการสื่อสารระหว่างประเทศ เนื่องจากการส่งสารไปยังผู้รับเป็นจำนวนมาก และในหลายครั้งสิ่งที่กล่าวออกไปหรือสารที่ส่งออกไปนั้นอาจได้รับการตีพิมพ์ ทำข่าวทั้งทางข่าวออนไลน์ และข่าวผ่านทางวิทยุและโทรทัศน์ รวมถึงผู้รับสารมีความแตกต่างกันในด้านเชื้อชาติ ภาษา วัฒนธรรม การเมืองและสังคม

ประสิทธิภาพของการสื่อสาร (SMCR)

มีปัจจัยหลายประการที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการสื่อสาร ดังนั้นจึงควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ เพื่อช่วยในการวางแผนในการสื่อสาร โดยแบบจำลอง SMCR ของเบอร์โลสามารถอธิบายได้ดังนี้

ที่มา : ที่มาจากหนังสือเทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรมของ กิตติพันธ์ มณีทอง

ภาพที่ 1 : แบบจำลอง SMCR ของเบอร์โล

ผู้ส่งสาร และผู้รับสาร (Sender and Receiver)

ในตัวผู้ส่งสารและผู้รับสารเองก็มีองค์ประกอบที่สามารถช่วยให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ อันได้แก่ ทักษะในการสื่อสาร (Communication skill) อันประกอบด้วย การพูด การฟัง การอ่าน การเขียน และยังรวมถึงการแสดงออกทางท่าทางและกริยาต่าง เช่น การใช้สายตา การยิ้ม ท่าทาง ประกอบ และสัญลักษณ์ต่าง การฝึกฝนทักษะการสื่อสาร และรู้จักเลือกใช้ทักษะจะช่วยส่งผลให้ประสบความสำเร็จในการสื่อสารได้ทางหนึ่ง ถัดมาก็คือทัศนคติ (Attitude) การมีทัศนคติที่ดีต่อการสื่อสาร ไม่ว่าจะป็นต่อตนเองต่อเรื่องที่ทำ การสื่อสาร หรือแม้กระทั่งต่อช่องทางและผู้รับสารและในทางกลับกันทัศนคติของผู้รับสารที่มีต่อองค์ประกอบต่างๆ ก็สามารถทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพได้ในทางตรงกันข้ามหากว่ามีทัศนคติที่ไม่ดีแล้วก็จะยอมทำให้เกิดความล้มเหลวได้เช่นกัน

นอกจากนี้ความรู้ (Knowledge) ของตัวผู้ส่งสารและผู้รับสารเองก็มีผลต่อการสื่อสาร ทั้งความรู้ในเนื้อหาที่จะสื่อสารถ้าไม่รู้อาจจริงก็ไม่สามารถสื่อสารให้ชัดเจนหรือทำให้ผู้รับสารเข้าใจได้ ผู้รับสารเองหากขาดความรู้ก็ไม่สามารถทำความเข้าใจตัวสารได้ อีกด้านหนึ่งก็คือ ความรู้ในกระบวนการสื่อสาร ถ้าไม่รู้อาจในส่วนนี้ก็ไม่สามารถวางแผนทำการสื่อสารให้สำเร็จได้เช่นกัน ในด้านสุดท้ายก็คือ สถานภาพทางสังคมและวัฒนธรรม (Social and Culture) สถานภาพของตนเองในสังคมเช่น ตำแหน่งหรือหน้าที่การงานจะมีส่วนกำหนดเนื้อหาและวิธีการในการสื่อสาร ด้านวัฒนธรรมความเชื่อ ค่านิยม วิถีทางในการดำเนินชีวิตก็จะมีส่วนในการกำหนดทัศนคติ ระบบความคิด ภาษาการ แสดงออกในการสื่อสารด้วยเช่นกัน เช่น สังคมและวัฒนธรรมของเอเชียและยุโรปทำให้มีรูปแบบการสื่อสารที่ต่างกัน หรือแม้กระทั่งสังคมเมืองกับสังคมชนบทก็มีความแตกต่างกัน

สาร (Message)

ตัวสารก็คือ เนื้อหา ข้อมูล หรือความคิดที่ถูกถ่ายทอดไปยังผู้รับสารซึ่งก็จะมีองค์ประกอบอยู่ คือ การเข้ารหัส (Code) จะเป็นกลุ่มของสัญลักษณ์ที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้สื่อความหมาย เนื้อหา (Content) ก็คือเนื้อหาสาระที่ถูกถ่ายทอดไปยังผู้รับสารและอีกส่วนหนึ่งก็คือ การจัดสาร (Treatment) เป็นการเรียบเรียงรหัส และเนื้อหาให้ถูกต้องเหมาะสม ได้ใจความ

ช่องทาง (Channel)

ช่องทางและสื่อจะเป็นตัวเชื่อมผู้ส่งสารและผู้รับสารเข้าด้วยกันการเลือกใช้สื่อสามารถเป็นตัวลดหรือเพิ่มประสิทธิภาพการสื่อสารได้ ในการเลือกสื่อต้องพิจารณาถึงความสามารถของสื่อในการนำสารไปสู่ประสาทสัมผัสหรือช่องทางในการรับสาร ซึ่งก็ได้แก่การเห็น การได้ยิน การสัมผัส การได้กลิ่น การลิ้มรส

4 การเขียนสุนทรพจน์

การร่างและการเขียนสุนทรพจน์ให้ผู้อื่นพูดเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง โดยในการประชุมและงานด้านพิธีการระหว่างประเทศ ทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคี การร่างและเรียบเรียงสุนทรพจน์เป็นภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญในวงการเมืองและวงการวิชาการ สุนทรพจน์ เป็นการพูดที่ไพเราะ อย่างเป็นทางการ มีการเรียบเรียงไว้ล่วงหน้า เพื่อให้มีความไพเราะเหมาะสมกับสถานะของผู้พูด กับโอกาสที่พูด และสถานภาพของผู้ฟัง สุนทรพจน์มักเรียกง่าย ๆ ในภาษาอังกฤษว่า Speech หรือ Address

ผู้กล่าวสุนทรพจน์อาจมีวิธีเตรียมการในลักษณะ ดังนี้

- 1) การเตรียมโดยฉับพลันทันใด ไม่รู้ล่วงหน้ามาก่อน (impromptu speech)
- 2) การเตรียมเฉพาะแต่ประเด็นสำคัญ (main idea) ผู้กล่าวสุนทรพจน์บางคนให้ความสำคัญกับประเด็นหลัก ๆ ดั่งนั้นจึงมักให้ผู้เขียนเตรียมแต่ประเด็น หรือหัวข้อ อาจมีสถิติเอาไว้ อ้างอิงล่วงหน้า หรือพิมพ์ใส่กระดาษเล็กๆ เอาไว้
- 3) การเตรียมบทสุนทรพจน์ (manuscript หรือ text) ต้องมีการค้นคว้า หาข้อมูล เพื่อเตรียมร่างและเรียบเรียงสุนทรพจน์ให้ไพเราะ สมบูรณ์ ความยากของการเตรียมบทจะขึ้นอยู่กับหัวข้อที่จะกล่าว โอกาส และสถานภาพของผู้พูด

การเขียนสุนทรพจน์ภาษาอังกฤษ ผู้ที่ร่าง จะต้องเรียบเรียงให้มีการใช้ภาษาอังกฤษที่ดี ต้องมีพจนานุกรมอย่างน้อย สองเล่ม เพื่อความมั่นใจในการเลือกใช้ศัพท์ต่าง ๆ ที่หลากหลาย การเขียนภาษาอังกฤษที่ดี จะต้องมีการใช้คำ (words) ว่าคำไหนควรใช้ในโอกาสใด ขึ้นต่อมาคือการผูกประโยค (sentence) ที่ถูกต้อง ชัดเจน แล้วเรียงลำดับประโยคให้มีเหตุผลตามกันมาเพื่อเป็นย่อหน้า (paragraph) มีความสมบูรณ์ เป็นเรื่องราวชวนติดตาม ให้ความรู้ (informative) ให้ความประทับใจ (impressive) แก่ผู้รับสาร

การเขียนสุนทรพจน์ที่ดี ผู้ร่างจะต้องเข้าใจในเนื้อหาสาระ (content) ของเรื่องที่จะเขียน ดังนั้นการเขียนที่ดีจึงเริ่มจากการค้นคว้า วิจัย (research) ในหัวข้อที่จะเขียน และมาเรียบเรียง (compose) ให้ไพเราะอีกทีหนึ่ง

5 หลักการเขียนคำกล่าวในพิธี

โดยทั่วไป แม้การเขียนคำกล่าวในพิธี จะไม่ใช่ปกติธุระของข้าราชการ แต่มีอยู่บางครั้งที่ข้าราชการจะต้องรับหน้าที่ร่างคำกล่าวในพิธี เช่น คำกล่าวในพิธีมอบประกาศนียบัตร คำกล่าวในพิธีเปิดอาคาร หรือเปิด-ปิดการประชุม หรือเปิด-ปิดการฝึกอบรม-สัมมนา คำกล่าวในพิธีเปิดการแข่งขัน กีฬา เป็นต้น การศึกษา และดูแบบ จะทำให้สามารถร่างคำกล่าวในพิธีได้โดยไม่ยากนัก โดยทั่วไปมักมีแบบฉบับซึ่งสามารถพลิกแพลงปรับใช้ในกรณีต่าง ๆ ได้ โดยคำกล่าวในพิธี ที่นำมาเสนอจากการทำบันทึกเสนอ การจดรายงานการประชุม การเขียนคำกล่าวในพิธี: บทเรียนด้วยตนเองสำหรับ

ข้าราชการทุกระดับ ผู้แต่งโดยอาจารย์ประวีณ วัฒนคร ได้ยกตัวอย่างการเขียนคำกล่าวในรูปแบบของภาษาไทยไว้จำนวน 6 แบบ ดังนี้

1. คำกล่าวรายงานในพิธีเปิด
2. คำกล่าวของประธานในพิธีเปิด
3. คำกล่าวรายงานในพิธีเปิด
4. คำกล่าวของประธานในพิธีปิด
5. คำกล่าวรายงานในพิธีมอบประกาศนียบัตร
6. คำกล่าวของประธานในพิธีมอบประกาศนียบัตร

โดยจะยกตัวอย่างเฉพาะการเขียนคำกล่าวของประธานในพิธีเปิด ซึ่งมีสาระสำคัญ และรายละเอียดเรียงตามลำดับดังนี้

1. คำขึ้นต้น

คำขึ้นต้น ของคำกล่าวของประธานในพิธีเปิด ในกรณีที่ บุคคลธรรมดา เป็นประธานในพิธี (มิใช่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และพระบรมวงศานุวงศ์ ทรงเป็นประธาน) นิยมใช้ดังนี้

“ท่าน.....(ออกชื่อตำแหน่งของผู้รายงานและบุคคลสำคัญที่มาร่วมพิธี) ท่านผู้เข้าประชุม (ผู้เข้าสัมมนา) และท่านผู้มีเกียรติ” หรือ “ท่านผู้มีเกียรติ”

2. แสดงความยินดี และรู้สึกเป็นเกียรติ ที่ได้มาทำพิธีนี้

“ข้าพเจ้ามีความยินดี และรู้สึกเป็นเกียรติ ที่ได้มาประกอบพิธีเปิด.....ในวันนี้”

3. แสดงการชื่นชม เห็นด้วย หรือสนับสนุน ในกิจการที่ทำนี้

“ข้าพเจ้าสนับสนุนการที่.....ได้จัด.....ในครั้งนี้”

“ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยที่.....ได้จัด.....ในครั้งนี้”

“เป็นที่น่าชื่นชมที่ได้ทราบว่า.....”

“เป็นที่น่าพอใจยิ่งที่.....ได้ดำเนินงานทุกด้านมาด้วยความก้าวหน้า มีผลงานอันถือได้ว่าเป็นประโยชน์สมกับที่ได้มุ่งหวังไว้”

“ขอแสดงความชื่นชมต้อนรับนักศึกษา ซึ่งร่วมการแข่งขันครั้งนี้ อันเป็นทางที่จะได้ผูกมิตรไมตรีระหว่างกันให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น”

4. แสดงความสำคัญของกิจการที่ทำนี้

“การ.....นี้ นับว่าเป็นงานใหญ่ที่สำคัญ และน่าสนใจยิ่ง ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของรัฐในอันที่จะ.....”

“การที่.....ได้จัด.....นับว่าเหมาะสมแก่กาลสมัยเพราะ.....”

“เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า.....ฉะนั้น การที่.....ได้จัด.....ครั้งนี้ จึงเป็นโอกาสอันดีที่ท่านทั้งหลายจะได้.....”

“กีฬาเป็นสิ่งประเสริฐอย่างหนึ่ง ซึ่งบันดาลให้เกิดผลหลายประการ กีฬาจะช่วยเสริมสร้างพลานามัยให้ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง สามารถทนการตรากตรำ กีฬาทำให้มีความปราดเปรียวว่องไว ไหวพริบ รู้จักตัดสินใจและแก้ปัญหาเฉพาะหน้า กีฬาช่วยสร้างกำลังใจให้แข็งแรง สร้างนิสัยต่อสู้มานะไม่ท้อถอยต่อความยากลำบากและอุปสรรคทั้งปวง และช่วยกระชับมิตรระหว่างกันอีกด้วย”

5. ผากข้อคิด ข้อแนะนำ หรือข้อสังเกต

“โอกาสนี้ ข้าพเจ้าขอผากข้อคิดบางประการ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้นำไปประกอบการพิจารณาในการ.....ต่อไป”

“ความมีระเบียบ จะก่อให้เกิดวินัย และชาติที่มีระเบียบวินัย สามารถจะสร้างความสำเร็จทุกอย่างได้”

“ข้าพเจ้ายึดมั่นในหลักที่ว่า เงินไม่สำคัญเท่าคน เราต้องยอมรับว่า เงินเป็นปัจจัยสำคัญในการทำงานทุกอย่าง แต่คนเป็นปัจจัยสำคัญกว่าเงิน ถ้าคนไม่ดี ให้เงินไปสักเท่าใดก็ทำไม่ได้ผลเท่าที่ควร ถ้าคนดีมีความรู้ความสามารถจริง อาจทำอะไรได้โดยไม่ต้องใช้เงินหรือทำงานได้ผลเกินกว่าเงินที่ลงไป”

6. แสดงความหวังว่ากิจการนี้จะมีผลเป็นประโยชน์

“ข้าพเจ้ามั่นใจว่า การ..... ครั้งนี้ จะอำนวยประโยชน์แก่ราชการ แก่ประชาชน ตลอดจนแก่ตัวท่านเอง เป็นอย่างยิ่ง เพราะ.....”

7. ขอบขอบคุณผู้จัดและผู้สนับสนุนกิจการนี้

“ขอถือโอกาสนี้ ขอบขอบคุณผู้มีส่วนร่วม และผู้ให้ความช่วยเหลือในการจัด.....ครั้งนี้ รวมทั้งวิทยากร เจ้าหน้าที่ และ.....ทุกท่านด้วย”

8. กล่าวเปิด

“บัดนี้ ได้โอกาสอันสมควรแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิด.....”

“ได้เวลาอันสมควรแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิด..... ณ บัดนี้”

“ถึงเวลาอันเป็นมงคลแล้ว ข้าพเจ้าขอประกอบพิธีเปิด.....ด้วยการร่วมกับท่านทั้งหลายตั้งจิตอธิษฐานให้.....”

“บัดนี้ได้เวลาอันเป็นมงคลฤกษ์แล้ว ข้าพเจ้าขอประกอบพิธีเปิด โดยขอตั้งจิตอธิษฐานให้.....”

9. อวยพรแก่กิจการที่เปิด

“ขอให้งานดำเนินลุล่วงไปด้วยความเรียบร้อย สำเร็จประโยชน์ตามความมุ่งหมายทุกประการ”

“ขอให้งานดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย สำเร็จประโยชน์สมตามปณิธานปรารถนาทุกประการ”

“ขอให้การประชุมดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บรรลุผลสมบูรณ์ตามจุดประสงค์ และบังเกิดผลดีแก่.....”

“ขอตั้งสัตยาธิษฐานให้การสัมมนานี้ สัมฤทธิ์ผลสมดังวัตถุประสงค์ทุกประการ”

“ขอให้การแข่งขันกีฬาครั้งนี้ ดำเนินไปโดยเรียบร้อย ราบรื่น ได้ผลในทางสร้างควมสามัคคี และความดีดังกล่าวข้างต้นทุกประการ”

“ขออวยพรให้สถาบันนี้มีความเจริญมั่นคงก้าวหน้า สามารถอำนวยความสะดวกแก่ทางราชการและประชาชนได้อย่างเต็มภาคภูมิ สมตามเจตจำนงทุกประการ”

“ขอให้เพื่อนนี้ มีความมั่นคงถาวร และอำนวยความเจริญผาสุกแก่ประชาชน และความอุดมสมบูรณ์แก่ภูมิภาคแห่งนี้ตลอดไปชั่วกาลนาน”

“ขอให้สถานที่แห่งนี้ จงเป็นที่อำนวยประโยชน์สุขแก่ประชาชนได้สมบูรณ์ตลอดไป”

“ขอให้ศิลาฤกษ์ที่วางรากฐานของอาคารนี้ จงเป็นนิมิตหมายแห่งความสุขสวัสดิ์และความเจริญก้าวหน้าของ.....ขอคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โปรดบันดาลให้การก่อสร้างสำเร็จไปโดยเรียบร้อย เพื่อให้อาคารนี้ได้เป็นสถานที่.....ในอันที่จะประสิทธิ์สัมฤทธิ์ผลแก่.....และสร้างความสำเร็จในการ.....สืบไป”

“ขอตั้งจิตอธิษฐานให้.....ซึ่งประกอบพิธีเปิดในวันนี้ จงสถิตสถาพรภิญโญยิ่ง และเจริญก้าวหน้าเพื่อเป็นสถาบันอัน.....สืบไป”

“ขอตั้งสัตยาธิษฐานให้.....ที่ประกอบพิธีเปิดในวันนี้ จงสถิตสถาพรยืนยงคงเป็นศรีแก่.....ตลอดไป”

10. อวยพรแก่ผู้ร่วมงาน

“ขอท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายที่มาร่วมในพิธีนี้ จงประสบแต่ความสุขความเจริญโดยทั่วกัน”

“ขอให้ท่านที่มาประชุมพร้อมกันในที่นี้ มีความสุขความสวัสดิ์โดยทั่วกัน”

“ขออำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย อันเป็นที่เคารพเลื่อมใสของท่าน จงคุ้มครองรักษาทุกท่านให้ปราศจากทุกข์ ปราศจากภัย ปราศจากอันตราย และบันดาลความสุขความเจริญ และความสำเร็จในสิ่งที่ปรารถนา ทุกประการ”

“ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อันเป็นที่เคารพเลื่อมใสของท่านจงดลบันดาลให้ทุกท่าน ประสบแต่ความสุขความเจริญ ปลอดภัยจากภัยพิบัติอุปัทวันตรายทั้งปวง และสมบูรณ์ด้วยกำลังกาย กำลังใจ กำลังปัญญา ในอันที่จะสร้างสรรค์ จรรโลงประเทศชาติ และตนเอง ให้เจริญก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไป”

“ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อันเป็นที่เคารพเลื่อมใสของท่าน จงปกป้องรักษาท่านทั้งหลาย ให้พ้นจากภัยอันตราย และสิ่งชั่วร้ายทั้งปวง ให้มีกำลังหาย กำลังใจ กำลังความคิดที่สมบูรณ์ สามารถที่จะคิดอ่านกระทำการทุกอย่างในหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วงไปได้อย่างมี

ประสิทธิภาพ และให้ประสบแต่ความสุข ความสวัสดิ ความเจริญก้าวหน้า และความสำเร็จในสิ่งที่พึงประสงค์ จงทุกเมื่อ ทั่วหน้ากัน”

อาจกล่าวโดยสรุปว่า โดยทั่วไปลักษณะของคำกล่าวเปิดงานมักเริ่มด้วยคำขอบคุณหรือแสดงความรู้สึกยินดีที่ได้รับเกียรติให้เป็นประธาน แล้วกล่าวถึงความสำคัญ ความจำเป็น ประโยชน์ของการจัดงาน ทั้งนี้ ให้ถือหลักสำคัญว่า การกล่าวถึงความสำคัญ ความน่าสนใจ หรือหลักวิชา ตลอดจนแนวคิดที่คมคาย ความรู้ที่ลุ่มลึก ต้องจัดให้เป็นคำกล่าวของประธาน มิใช่คำกล่าวของผู้รายงาน เพื่อให้เกียรติประธานในฐานะบุคคลสำคัญของงาน หรือคำกล่าวลงท้ายของคำกล่าวเปิดงาน จะเป็นการแสดงความขอบคุณวิทยากร และอวยพรให้การจัดงานราบรื่น บรรลุเป้าหมาย

ในการร่างคำกล่าวเปิดงาน ผู้จัดควรส่งให้ผู้กล่าวได้มีโอกาสซักซ้อมการอ่านเป็นเวลาพอสมควร เพราะนอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อการซักซ้อมแล้ว ผู้อ่านหรือผู้กล่าวจะมีเวลาตรวจแก้ไขตามที่เหมาะสม

คำกล่าวปิดงาน ควรเป็นคำกล่าวที่สั้น กระชับ กะทัดรัด ด้วยเนื้อหาที่เน้นย้ำคุณค่า หรือสาระที่ผู้เข้าร่วมงานพึงได้รับ รวมทั้งแสดงความขอบคุณวิทยากร และอวยพรให้ผู้ร่วมงานเดินทางกลับโดยสวัสดิภาพ

6 รูปแบบและองค์ประกอบของการพูดในที่ชุมชน

การจัดเตรียมบทพูดตลอดจนการนำเสนอต่อผู้ฟัง ประกอบด้วยปัจจัยและองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ต้องคำนึงถึง เพื่อความสอดคล้อง และมีประสิทธิภาพ มีความเป็นไปได้ ตลอดจนสามารถบรรลุประสิทธิผลตามที่มุ่งหวัง และการเข้าใจลักษณะขององค์ประกอบทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับการพูดย่อมเป็นประโยชน์ โดยรูปแบบการพูดในที่ชุมชนมี 4 รูปแบบ คือ

1. การพูดแบบท่องจำ โดยทั่วไปวิธีพูดเช่นนี้ไม่ควรใช้ เนื่องจากน้ำเสียงจะราบเรียบแบบการท่อง และไร้ชีวิตชีวา อย่างไรก็ตามบทกลอนหรือข้อความพิเศษบางช่วงสามารถทำได้ ไม่ถือว่าเป็นการนำเสนอแบบท่อง

2. การพูดแบบอ่านจากต้นฉบับ ใช้ในโอกาสพูดที่ค่อนข้างเป็นพิธีรีตอง เช่นการกล่าวรายงาน การกล่าวเปิดงาน การแถลงข่าว ซึ่งเป็นทางการ หรือมีแบบแผน และโดยเฉพาะการกราบทูล กราบบังคมทูลต่อพระราชวงศ์นั้น ถือเป็นโอกาสสำคัญที่จะต้องอ่านอย่างเป็นกิจจะลักษณะ เพื่อไม่ให้เกิดความพลั้งพลาดอันไม่บังควร

3. การพูดจากความเข้าใจ เป็นวิธีที่ดีที่สุด เพราะจะเป็นการพูดที่เป็นธรรมชาติ เมื่อผู้พูดเตรียมตัวมาดี พูดได้ราบรื่น มีชีวิตชีวา ผู้พูดอาจชำเลื่องดูจากเศษกระดาษที่เตรียมจดประเด็นสำคัญๆ ได้อาจใช้กระดาษแบบแผ่นการ์ดขนาด 4 x 6 นิ้ว ซึ่งจับง่าย และเก็บในกระเป๋าเสื้อ หรือกระเป๋าถือได้

4. การพูดแบบกะทันหัน ซึ่งอาจจะเกิดไม่บ่อยในสังคมไทย ที่มีการเชิญหรือเรียกร้องให้บุคคล กล่าวต่อชุมชนโดยกะทันหัน เช่นกล่าวววยพร ให้โอวาท หรือให้ข้อคิด ให้ข้อมูลความรู้ได้อย่างหนึ่ง การเชิญให้พูดโดยจุดใจเช่นนี้มักเป็นการพูดสั้นๆ

องค์ประกอบของการพูดในที่ชุมชน

1. ผู้พูด โอกาส และผู้ฟัง ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญและสัมพันธ์ต่อการกำหนด เนื้อหาของการพูดเป็นอย่างมาก โดยผู้พูด ต้องรู้จักตนเองว่าตนสนใจเรื่องใด และมีประสบการณ์ ใดๆ มีความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังอย่างไร โอกาส คือการพูดจะต้องสอดคล้องกับวาระ หรือโอกาสนั้นด้วย ผู้ฟัง เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ผู้พูดต้องทราบและมีความรู้เกี่ยวกับผู้ฟัง อาทิ ในเรื่องขนาดของกลุ่มผู้ฟัง ระดับอายุ ความสนใจ ระดับการศึกษา ภูมิหลังทางเศรษฐกิจ เชื้อชาติ ปัจจัยทางการเมือง เพศ ประโยชน์ที่ผู้ฟังต้องการ โอกาสพิเศษของผู้ฟัง

2. สถานที่พูด เพื่อจัดรูปแบบการนำเสนอให้เหมาะสม รวมทั้งการเตรียมรับ หรือปรับ สถานการณ์ให้สอดคล้อง ในเรื่อง ขนาดของห้องที่พูด ลักษณะของห้องและการจัดห้อง เครื่องมือ โสตทัศนูปกรณ์ แสงและเสียง ช่วงเวลาที่พูด และเวลาที่จะใช้พูดเพื่อควบคุมความสนใจของผู้ฟัง การพูดเข้า หรือป่วย หรือใกล้เวลารับประทานอาหาร เป็นสิ่งที่มีผลต่ออารมณ์ของผู้ฟัง และควรรักษา เวลาตามที่กำหนดไว้

3. โสตทัศนูปกรณ์ หากใช้เครื่องมือไม่ถูกต้องหรือต้องลองผิดลองถูก การพูดโดยปราศจากความคล่องแคล่วหรือความชำนาญในการใช้เครื่องมือ ไม่ควรใช้เลยจะเหมาะสมกว่า

4. อวัจนภาษา เนื่องจากคนส่วนมากสนใจสิ่งที่เห็นมากกว่าสิ่งที่ได้ยิน โดยมีการอ้างอิง การศึกษาของคณาจารย์จากมหาวิทยาลัย UCLA สหรัฐอเมริกา ที่พบว่ามีเพียง 7% ที่ความเชื่อถือของผู้ฟังมาจากถ้อยคำที่พูด ส่วนอีก 93% มาจากคุณภาพของเสียงและบุคลิกภาพที่เห็น ทั้งนี้ การโต้ว่าที่ระหว่างนิกสันกับเคนเนดีในปี ค.ศ.1960 ในการแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา เป็นตัวอย่างที่ดีว่า การแสดงความรู้สึกทางสีหน้า ท่าทาง มีบทบาทในการช่วยส่งเสริมหรือบั่นทอน การพูด นั่นคือ ผู้ฟังจากวิทยุให้นิกสันเป็นฝ่ายชนะ ในขณะที่ผู้ชมทางโทรทัศน์ให้เคนเนดีเป็นฝ่ายชนะ เนื่องจากภาษากายของเคนเนดีแสดงออกอย่างมีพลัง

5. บุคลิกภาพ การพูดในที่ชุมชนจะมีการนำเสนอความเป็นตัวตนในด้านต่าง ๆ ออกไปด้วย อาทิ บุคลิกภาพภายนอก เช่น การแต่งกาย กิริยาท่าทาง การสบตา การใช้น้ำเสียง ถ้อยคำภาษา บุคลิกภาพภายใน เช่น ความกระตือรือร้น ความรอบรู้ ความจริงใจ ปฏิภาณไหวพริบ

6. อารมณ์ขัน อารมณ์ขันเป็นส่วนสำคัญของความสำเร็จ และนักการเมืองที่มีชื่อเสียงจำนวน ไม่น้อยเป็นนักพูดอารมณ์ขัน โรนัลด์ เรแกน ในช่วงหาเสียงชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา กับวอลเตอร์ มอนเดล หัวข้อที่มอนเดลมักโจมตีคือความสูงอายุของเรแกน ในขณะที่เรแกนต่อสู้ด้วย ปฏิภาณและอารมณ์ขันในการปราศรัยหาเสียงว่า “ผมรับรองว่าจะไม่นำเอาความอ่อนวัยและอ่อน

ประสบการณ์ของคุณมอนเตลมาเป็นข้อต่อสู้ในการรณรงค์หาเสียง” และครั้งหนึ่ง ประธานาธิบดี เรแกน ได้รับเชิญให้กล่าวสุนทรพจน์ในวาระครบร้อยปีของเนติบัณฑิตยสภา สหรัฐอเมริกา เรแกนเริ่มเรื่องว่า “อย่าได้เชื่อข่าวลือทั้งเพ ผมไม่ได้มาร่วมงานในการประชุมครั้งแรกของพวกท่านหรอก” อารมณ์ขันจะดึงดูดความสนใจและชนะใจผู้ฟัง รวมทั้งลดหรือขจัดความประหม่าของผู้พูด การมีเรื่อง ขำขันที่ดี เรื่องเล่าสั้นๆ และคำคม จะทำให้การพูดมีชีวิตชีวาและมีสีสัน ที่สำคัญคือ อารมณ์ขัน โดยทั่วไป และโดยเฉพาะในสภาวะคับขันนั้น เป็นสิ่งที่บ่งบอกว่าผู้พูดเป็นบุคคลพิเศษที่ควรชื่นชมใน สติปัญญาและความเฉลียวฉลาด

อาจกล่าวโดยสรุปเรื่องศาสตร์ในการพูดที่ชุมชน ตามข้อแนะนำโดย นายทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ 10 ประการ เพื่อเป็นแนวทางฝึกฝนการพูดในที่ชุมชน ดังนี้

1. จงพูดเรื่องที่เราารู้ดีที่สุด
2. จงเตรียมตัวมาให้พร้อม
3. จงสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง
4. จงแต่งกายให้สะอาด เหมาะสม และเรียบร้อย
5. จงปรากฏกายอย่างกระตือรือร้น
6. จงใช้กิริยาท่าทางประกอบการพูด
7. จงสบสายตาผู้ฟัง
8. จงใช้น้ำเสียงให้เป็นธรรมชาติ
9. จงใช้ภาษาของผู้ฟัง
10. จงยกตัวอย่าง หรือแทรกอารมณ์ขัน

7 การพูดในโอกาสพิเศษ

การพูดในโอกาสพิเศษ เป็นการพูดในที่ชุมชน ซึ่งมีโอกาสใช้เสมอ ลักษณะของการพูดจะเป็น แบบแผน มีความประณีตในเนื้อหา และภาษาที่ใช้ ดังที่มักเรียกว่า “สุนทรพจน์”

การพูดในโอกาสพิเศษ เป็นการพูดในเหตุการณ์หรือวาระเฉพาะกิจเช่น การกล่าวแสดงความยินดีในโอกาสต่าง ๆ การกล่าวอวยพร การกล่าวแสดงความรำลึก หรือการกล่าวต้อนรับ เป็นต้น หรือ ในบางคราวอาจมุ่งหมายเพื่อให้ความรู้หรือเพื่อโน้มน้าวชักชวน เช่น สุนทรพจน์ในโอกาสวันสถาปนา องค์กร หรือวันสำคัญต่างๆ โดยพระสัมมาสัมมาพุทธเจ้าได้กล่าวถึงลักษณะถ้อยคำที่ดี 5 ประการคือ 1) วาจาที่ถูกต้องตามเวลา 2) วาจาที่กล่าวเป็นความจริง 3) วาจาที่กล่าวอ่อนหวาน 4) วาจาที่กล่าว เป็นประโยชน์ 5) วาจาที่กล่าวด้วยจิตเมตตา

ปรีชา ช่างขวัญยืน กล่าวถึงภาษาของการพูดในโอกาสพิเศษว่า “การเขียนสุนทรพจน์ในโอกาส ต่าง ๆ ต้องการผู้ที่สามารถเลือกสรรคำได้ อย่างกินใจ กระชับ มีน้ำหนักรสนิยม ถูกกาลเทศะและ

บุคคล และมีความพอดี ไม่หรูหราเกินไปจนเป็นภาษาโลก ไม่ตาดเกินไป จนไม่ต่างกับคำพูดธรรมดา อันทำให้โอกาสพิเศษนั้นด้อยความหมายลง”

ตัวอย่างสุนทรพจน์ที่มีชื่อเสียงที่สุดชิ้นหนึ่งของโลก คือสุนทรพจน์ที่เกตตีสเบิร์ก (Gettysburg Address) ของอับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) ประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา เป็นคำกล่าวในพิธีฝังศพทหารอเมริกันที่เสียชีวิตในเหตุการณ์สู้รบกันเองในสงครามกลางเมือง หรือสงครามเลิกทาส

"Four score and seven years ago our fathers brought forth, on this continent, a new nation, conceived in liberty, and dedicated to the proposition that all men are created equal. Now we are engaged in a great civil war, testing whether that nation, or any nation so conceived, and so dedicated, can long endure. We are met on a great battle-field of that war. We have come to dedicate a portion of that field, as a final resting-place for those who here gave their lives, that that nation might live. It is altogether fitting and proper that we should do this. But, in a larger sense, we cannot dedicate, we cannot consecrate—we cannot hallow—this ground. The brave men, living and dead, who struggled here, have consecrated it far above our poor power to add or detract. The world will little note, nor long remember what we say here, but it can never forget what they did here. It is for us the living, rather, to be dedicated here to the unfinished work which they who fought here have thus far so nobly advanced. It is rather for us to be here dedicated to the great task remaining before us—that from these honored dead we take increased devotion to that cause for which they here gave the last full measure of devotion—that we here highly resolve that these dead shall not have died in vain—that this nation, under God, shall have a new birth of freedom, and that government of the people, by the people, for the people, shall not perish from the earth."

“แปดสิบเจ็ดปีล่วงมาแล้ว บรรพบุรุษของเราได้สร้างขึ้น ณ ทวีปนี้ ชาตดใหม่ชาติหนึ่ง ซึ่งยึดมั่นในอิสรภาพ และอุทิศชีวิตให้แก่หลักความจริงที่ว่า คนทุกคนพระเจ้าสร้างมาเท่าเทียมกัน

เวลานี้เรากำลังฆ่าฟันกันในสงครามกลางเมืองครั้งสำคัญ เพื่อพิสูจน์ว่าชาติหนึ่ง หรือจะเป็นชาติใดก็ตาม ซึ่งยึดมั่นอยู่ในอิสรภาพและยืนต่ออุทิศชีวิต จะสามารถดำรงอยู่ตลอดไปได้หรือไม่ เราได้พบกัน ณ สนามรบอันยิ่งใหญ่แห่งสงคราม

เราพากันมาเพื่อทำพิธีอุทิศส่วนหนึ่งของสนามรบนี้ ในฐานะเป็นที่นอนอันสุขสงบ สำหรับผู้ได้เสียสละชีวิตเพื่อให้ชาติดำรงอยู่สืบไป เป็นสิ่งที่เหมาะสมและสมควรอย่างยิ่ง ที่เราจะพึงให้เกียรติแก่เขาเหล่านี้

แต่ถ้าจะคิดดูให้กว้างขวางออกไป เราไม่สามารถจะทำพิธีอุทิศ เราไม่สามารถทำให้เกิดความ ศักดิ์สิทธิ์ เราไม่สามารถจะชุดหลุมลง ณ พื้นแผ่นดินนี้

ผู้กล้าหาญต่างหาก ทั้งที่มีชีวิตอยู่และตายจากไปแล้ว ผู้ใดออกรบ ณ ที่นี้ เป็นผู้สร้างความ ศักดิ์สิทธิ์ไว้ เหนือไปกว่าอำนาจอันน้อยของเรา ที่เพิ่มให้มากขึ้นหรือลดให้น้อยลง

โลกจะเอาใจใส่เพียงเล็กน้อย และจะจำอยู่ไม่นานต่อคำพูดของเราที่นี่ แต่จะไม่ลืมวีรกรรมของ เขาเหล่านี้ อันได้ประกอบขึ้นที่นี่ น่าจะเป็นพวกเราที่มีชีวิตอยู่ ควรมอบอุทิศให้ที่นี่ ซึ่งงานที่ยังไม่ สำเร็จ อันเขาเหล่านี้ได้ต่อสู้ ณ ที่นี้ จนงานนั้นได้ก้าวหน้าไปไกลอย่างเลิศล้ำ น่าจะเป็นพวกเรา ที่มาชุมนุมกันที่นี่ ซึ่งควรจะได้รับการอุทิศเพื่อเชิดชูกับภาระอันหนักเบื่องหน้าของเราจากผู้ตาย อย่างสมเกียรติเหล่านี้จะปลูกให้เราทิวความเลื่อมใสศรัทธาในจุดประสงค์ซึ่งเขาเหล่านี้ได้เลื่อมใส ศรัทธาอย่างไม่เสียดายชีวิต ว่าเรามากันที่นี่ด้วยความคิดอันแน่วแน่ว่าผู้ตายเหล่านี้ จะไม่ตายโดยเปล่า ประโยชน์ ว่าชาติของเราใน ความคุ้มครองของพระเจ้า จะให้กำเนิดใหม่ซึ่งอิสรภาพ และว่า รัฐบาลแห่งราษฎร โดยราษฎร เพื่อราษฎร จะไม่อันตรายหายไปจากโลกนี้”

8 ข้อคิดสำหรับนักพูด

จากงานเขียน ศิลปะแห่งการพูด ของ ส. ศิวรักษ์ ได้กล่าวถึงข้อคิดสำหรับนักพูด โดยกล่าวใน พิธีมอบวุฒิบัตร ของชมรมปาฐกถา และได้ว่าที่ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2522 ได้แสดง ให้เห็นอีกแง่มุมหนึ่งในเรื่องการพูดว่า สมาคมฝึกพูดหลายแห่งเน้นในเรื่องเปลือกนอก เช่น กิริยา ท่าทาง วิธีการแต่งตัว ซึ่งเป็นสัญลักษณ์มากเกินไปจนสมควร ซึ่งท่านเห็นว่าการพูดควรเน้นที่เนื้อหาสาระ โดยหากอ่านตามประวัติศาสตร์ นายกรัฐมนตรีอังกฤษ ส่วนใหญ่จะเคยเป็นนายกชมรมปาฐกถาและ ได้ว่าที่ของมหาวิทยาลัยมาก่อน เนื่องจากชมรมปาฐกถา หรือชมรมโต้ว่าที่ เป็นสนามทดลองฝีปาก โดยการแสดงความคิดเห็นอ่านออกมาให้เป็นความอ่าน และความคิดนั้นลึกซึ้งเพียงใด แล้วสามารถแสดง ออกมาเป็นความอ่านให้ชัด ได้กระชับ มีเหตุผลเพียงไหน ก็แสดงให้เห็นว่าคนนั้นเป็นคนดีลึกขนาด ไหน ดังโคลงโลกนิติ ที่บอกว่า

ก้านบัวบอกกลิ่น	ชลธาร
มารยาทบอกสันดาน	ชาติเชื้อ
โฉดฉลาดเพราะคำขาน	ควรทราบ

โดยท่านให้ความสำคัญกับบรรทัดสุดท้าย โดยเน้นว่านักพูด หรือผู้พูด เป็นพาหะอันหนึ่ง เหมือนกับการเขียนหรือการแสดงออกอื่น ๆ โดยนักพูดก่อนที่จะเป็นนักพูดได้ จะต้องเป็นนักคิด แต่ก่อนที่จะคิดอะไรได้ต้องถามว่า คิดชื่อ หรือคิดคด โดยความเป็นมนุษย์ทุกคนมีความคดปนอยู่ ด้วยเสมอ มีกิเลสครอบงำเสมอ เรามักทำอะไรเพื่อตัวเอง ดังนั้น ควรหาทางรู้ว่ามีความคดเข้ามา

เกี่ยวข้องกับหรือเปล่า ซึ่งนักพูดที่เก่าแก่ที่สุดคือ นักเทศน์ คนซื้อคือคนที่ยึดติดในตัวกู้น้อย เมื่อยึดถือในตัวของตัวเองให้น้อย จะเห็นสภาพต่างๆตามความเป็นจริง คนซื้อเท่านั้นที่จะมองเห็น ปัญหาต่าง ๆ ได้ชัด เมื่อเห็นปัญหาต่าง ๆ ได้ชัด จะทำอะไรได้แค่ไหน เพียงไร โดยไม่ได้ทำเพื่อความยิ่งใหญ่ของเรา ไม่ได้เพื่ออุดมการณ์ของเรา ไม่ได้เพื่อลัทธิของเรา ไม่ได้ทำเพื่อเป็นใหญ่

การพูดคือการสื่อสาร ภาษาอังกฤษใช้คำว่า information เป็นการให้ข้อเท็จจริงซึ่งกันและกัน แต่ภาษาอังกฤษมีอีกคำคือการพูดเพ้อบิด เรียกว่า manipulation เพื่อผลประโยชน์ของผู้พูด โดยสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เป็น manipulation แทบทั้งสิ้น เช่นคอลัมน์บางคอลัมน์จากหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ หลอกให้คนเห็นและคล้อยตาม เช่นในเรื่องการเป็นคุณหญิงคุณนายเป็นคนวิเศษ ต้องบินไปกินลินจี่ที่ปักกิ่ง งานวันเกิดต้องมีเค้กใหญ่ๆ ตัดเค้กแล้วมีแหวนเพชรอยู่ข้างใน ทำให้ผู้อ่านอยากทำแบบนั้นบ้าง เป็นการสร้างค่านิยมให้คล้อยตาม โดยอาจอ้างชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ โดยไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงสถาบันนั้น ดังนั้น จึงควรรู้ข้อแตกต่างระหว่าง information หรือการให้ข้อเท็จจริงอย่างซื่อ ๆ กับ manipulation การให้ข้อเท็จจริงเพ้อบิดเพื่อพลิกเพื่อประโยชน์ระยะสั้น

อีกส่วนคือ “ก้านบัวบอกเลิกตื่น ชลธาร” คำพูดที่ออกมา ลึกหรือยัง ดีประเด็นแตกหรือยัง การเรียนการสอนจะต้องทำหน้าที่อันเดียว คือสอนให้คุณคิดเป็น ไม่ใช่สอนให้คุณคิดตามระบบ ดังนั้น การคิดเป็นจะไม่ต้องห่วงเรื่องพูด เมื่อคิดเป็นการพูดจะตามมา มีสุภาชิตลาติน ของนักพูดที่มีชื่อเสียงที่สุด คือ “ซิเซโร” เป็นนักพูดที่มีชื่อที่สุด พูดเก่งจนถูกตัดหัว ซิเซโร บอกว่า “แรแล่มแอร์เวอบ้า ซีควอนเตอร์” (raremestverbasequenter) ถ้ามีความคิดแล้ว ถ้อยคำจะออกมาเอง การที่คุณจะเป็นนักคิด คุณจะต้องมีข้อเท็จจริงที่เพียงพอ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่สำคัญมากและถ้าคนไม่เชื่อจะนำข้อเท็จจริงมาใช้เพื่อผลประโยชน์ของเขา และบิดข้อเท็จจริง อาทิ บางช่วงคนถูกหลอกให้เกลียดคอมมิวนิสต์ เกลียดสิ่งนั้น เกลียดสิ่งนี้ สิ่งนี้อันตรายมาก มนุษย์ยังมีความเกลียดมากเท่าไรยิ่งมีความคดมากเท่านั้น ความเกลียดเป็นโทษะจริง ๆ คือตัวไม่รู้หรืออคติ เพราะฉะนั้น นักคิดที่จะคิดได้นั้นต้องรู้ การรู้ นั่นข้อเท็จจริงจำเป็น รู้โดยมีแต่หลักการไม่ได้ ต้องรู้โดยมีข้อเท็จจริงด้วย และต้องช่วยกันหาข้อเท็จจริง ช่วยกันคิดให้ลึก ทำให้รู้ในสิ่งที่ไม่รู้ เราต้องรู้ร่วมกัน และต้องเคารพวัฒนธรรมท้องถิ่น เคารพคนท้องถิ่น ไม่ดูถูกคนท้องถิ่น ต้องเห็นปัญหาและการเห็นปัญหาจะต้องมีข้อมูลสนับสนุน โดยได้ยกตัวอย่างเช่น คนไทยเวลานี้มีอายุต่ำกว่า 14 ปี 60% เป็นโรคขาดสารอาหาร เป็นตัวเลขข้อเท็จจริงจากกรมอนามัย ซึ่งต้องนำข้อเท็จจริงเหล่านี้มาทำประโยชน์เพื่อมหาชน แต่การจะทำประโยชน์ได้ต้องรักมหาชนและเป็นส่วนหนึ่งของมหาชน ไม่ใช่คุณถือตัวว่าคุณเป็นหรือคุณสูงกว่าเขา ซึ่งนักพูดที่จะเป็นนักคิดที่มีความเอื้ออาทรต่อเพื่อนมนุษย์นั้นไม่ใช่คนแบบนั้น

จึงอาจกล่าวโดยสรุปว่า

1. ก่อนจะพูดได้ต้องคิดให้เป็น โดยมองเห็นสภาพต่าง ๆ ด้วยความจริง
2. รู้ข้อแตกต่างระหว่าง information และ manipulation
3. ประเด็นที่จะพูดต้องมีข้อเท็จจริงสนับสนุน

ในเรื่องการเมืองเรื่องของปาก เนื่องจากรัฐสภาในภาษาฝรั่งเศสคือ Parliament มาจาก คำศัพท์คำว่า Parle ที่แปลว่า การใช้ปาก เพราะฉะนั้น ปากของคนที่อยู่ในตำแหน่งมีความสำคัญมาก การที่คนธรรมดาๆพูด ไม่มีความอัครรรยิตใดใด แต่สำคัญอยู่ที่ว่าใครพูด โดยได้กล่าวว่าการเมืองเป็นเรื่อง การตัดสินใจเรื่องจัดสรรอำนาจ ผลประโยชน์ ทุกข์สุข ปัญหาที่เกิดขึ้นกับบ้านเมืองคือ ปัญหาความ ยุติธรรมขั้นพื้นฐาน และ ต้องดูว่าสาระดังกล่าวเชื่อมโยงกับเรื่องใด การอยู่ในระบบทุนนิยมอาจทำให้นักหนังสือพิมพ์ต้องตกอยู่ภายใต้ทุนนิยม ดังนั้น หากมีความเข้าใจเห็นใจนักหนังสือพิมพ์ นักการเมือง จะเห็นความเข้าใจเห็นปัญหาสาระแก่นให้ชัด ถึงจะใช้ปากถูกต้องนอกจากนี้ ยังต้องคำนึงถึงปัญหาที่ เข้ามาพัวพันด้วย ทั้งปัจจัยภายใน และภายนอก และประการสุดท้าย คือ การใช้ปากทำงานในทาง การบ้านการเมือง คือ คำถามที่ว่า “คุณมีความยุติธรรมในหัวใจขนาดไหน” ถ้าไม่ระวังแล้วการจัดสรร อำนาจนั้นจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเรา และพวกเรามากขึ้น เพื่อพุงเราให้สูงส่งขึ้น การบำบัดทุกข์ นั้นจะบำบัดทุกข์ของพวกเรา เพื่อบำรุงสุขของพวกเรา และราษฎรจะยากจนลงไปทุกที

สรุปได้ว่า การเมืองคือเรื่องของปาก เพราะมนุษย์สื่อสารกันด้วยปาก และการสื่อสารด้วยปาก นั้นจะสื่อสารได้ ก็เมื่อเราจับสาระหรือแก่นของการเมืองได้ แก่นและสารของการเมืองจะจับได้ เมื่อ เรามีจิตที่เที่ยงธรรม ยุติธรรมเพียงพอ และสามารถเห็นปัญหาในบ้านเมืองเพียงพอ และอยู่ข้างผู้ที่ เสียเปรียบ ถูกเอารัดเอาเปรียบทางการเมือง เราจะต้องเผชิญปัญหา ต่อสู้ด้วยความมีสติ มีปัญญาเพื่อ ประโยชน์ของมวลราษฎร

.....

บทที่ 3

วิธีการศึกษา

การศึกษาเรื่อง "แนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวสำหรับบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่างๆ" เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีวิธีดำเนินการศึกษา ได้แก่ รวบรวมถ้อยแถลงที่บุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภากล่าวในโอกาสต่าง ๆ รวมถึงสัมภาษณ์กลุ่มบุคคลที่ต้องทำหน้าที่ในการตรวจทานถ้อยแถลง รวมถึงผู้ที่มีหน้าที่ในการกล่าวถ้อยแถลงในโอกาสต่าง ๆ โดยนำข้อมูลที่รวบรวมไว้เหล่านั้นมาวิเคราะห์ด้วยหลักวิชาการ แนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ โดยใช้วิธีการศึกษาดังนี้

1 วิธีการศึกษา

ผู้จัดทำใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลศึกษาข้อมูลจากการค้นคว้าเอกสารในรูปแบบต่าง ๆ และประมวลความรู้ที่ได้รับจากประสบการณ์การปฏิบัติหน้าที่ฝ่ายเลขานุการด้านพิธีการในการให้การรับรองแขกต่างประเทศของรัฐสภาไทย ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง (Documentary Research) ได้แก่ การศึกษาจากถ้อยแถลงของบุคคลสำคัญ หรือบุคคลสำคัญของรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อย่างน้อย 1 คำกล่าว และนำมาแยกประเภท วิเคราะห์ลักษณะสิ่งที่เหมือนและแตกต่าง รวมถึงสิ่งที่ควรจะมีทุกครั้งที่ในการกล่าวถ้อยแถลง

1.2 ศึกษาโดยการสัมภาษณ์ จากบุคคล 3 กลุ่ม คือ

1. ผู้กำกับดูแลงานด้านต่างประเทศ
2. คณะทำงานของประธานรัฐสภา
3. ผู้เกี่ยวข้องในส่วนอื่น ๆ อาทิ ผู้กล่าวถ้อยแถลง (ประสบการณ์ตรง)

1.3 นำผลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์เพื่อเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาการยกร่างคำกล่าวถ้อยแถลงในโอกาสต่าง ๆ

2 แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

2.1 เอกสารถ้อยแถลง ในโอกาสต่าง ๆ

2.2 แบบสัมภาษณ์ สำหรับกลุ่มบุคคลผู้ให้ข้อมูลหลัก ทั้ง 3 กลุ่ม

3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย การถอดเทปสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ตรวจงานในสายงานราชการ คณะทำงานของประธานรัฐสภา และกลุ่มผู้กล่าวถ้อยแถลง เพื่อสอบถามในเรื่องข้อมูลสำคัญที่ควรบรรจุในถ้อยแถลง

ทั้งนี้ หัวข้อการสัมภาษณ์แยกเป็นประเด็นได้ดังนี้

1. การจัดทำถ้อยแถลงมีกี่ประเภท แต่ละประเภทมีความแตกต่างกันอย่างไร และชนิดใดที่มีการจัดทำบ่อยที่สุด
2. แม่แบบ (template) ในการจัดทำถ้อยแถลงควรประกอบด้วยสิ่งใดบ้าง สิ่งใดควรคำนึงถึง และสิ่งใดไม่ควรกล่าวถึง
3. ปัญหาและอุปสรรคของนักวิเทศสัมพันธ์ในการจัดทำถ้อยแถลงในโอกาสต่าง ๆ
4. แนวทางในการแก้ไขปัญหาของนักวิเทศสัมพันธ์ในการจัดทำถ้อยแถลงในโอกาสต่าง ๆ
5. ข้อเสนอแนะในการจัดทำคำกล่าวของนักวิเทศสัมพันธ์

บทที่ 4 ผลการศึกษา

แนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวภาษาอังกฤษสำหรับบุคคลในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภท และเปรียบเทียบความแตกต่างของการจัดทำร่างคำกล่าวของบุคคลในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ วิเคราะห์แนวทางการจัดทำร่างคำกล่าวของบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาในโอกาสต่าง ๆ และ เสนอแนะแนวทางในการจัดทำร่างคำกล่าว โดยผ่านทาง การวิเคราะห์จากเอกสารร่างคำกล่าวในรูปแบบต่าง ๆ และสัมภาษณ์บุคคล 3 กลุ่ม คือ

1. ผู้กำกับดูแลงานด้านต่างประเทศ ประกอบด้วย รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
2. คณะทำงานของประธานรัฐสภา
3. ผู้เกี่ยวข้องในส่วนอื่น ๆ อาทิ ผู้กล่าวถ้อยแถลง (ประสบการณ์ตรง)

1. การศึกษาร่างคำกล่าวจากเอกสาร

1.1 ตัวอย่างที่หนึ่ง : คำกล่าวรายงาน

คำกราบบังคมทูลของ เรเวอเรนด วิลเลียม ฮาร์ริส เอ็ม เอ (Rev. W.M. Harris, M.A. Principal) อาจารย์ใหญ่ โรงเรียน Prince Royal's College มีรายละเอียดดังนี้

Address of Welcome to their Siamese Majesties,

By Rev. W.M. Harris, M.A. Principal

January 28th, 1927

“May it please your Majesties.-

On behalf of The Prince Royal's College I beg to express our deep appreciation of the great honour conferred upon us by this Royal visit.

This is the oldest boy's school, conducted on modern lines, in North Siam. The original school, inaugurated about forty years ago, was located on the west bank of the Me Ping, on the northern edge of the city. But the buildings were badly constructed and the grounds wholly inadequate: We therefore procured the present site in 1900; building operations were begun in 1905; and on January second, 1906 His Late Majesty laid the foundation stone of the new school, bestowing upon it the name which it still bears,- the Prince Royal's College.

This is not a large school: our present enrollment of 200 is about the number we are prepared to receive. With the limited funds at our disposal we feel that it is wiser to attempt to do a small job well, rather than to spread our work out too thin, with but mediocre results to show for our efforts.

More than all, this is, first and last, a Siamese school. It is true that at present the management is in the hands of a foreigner; but the school will not fulfil its avowed intention, until the management is turned over wholly to Siamese trustees. I should consider this school a ghastly failure if any influence were over exerted here tending in the slightest degree to denationalize these boys entrusted to our care: on the contrary, by example as well as by precept, we strive to inculcate that duty service to King and Country which is the high privilege of every man, whatever may be his station in life.

And now, on behalf of the teachers and boys of the Prince Royal's College, I beg to offer to your Majesties these slight mementos of this visit. May they also be tokens of our deep respect and our abiding loyalty!"

บทวิเคราะห์ในแต่ละย่อหน้า; คำกล่าวมีทั้งสิ้น จำนวน 5 ย่อหน้า

ย่อหน้าที่ 1 กล่าวแสดงความยินดีที่ในหลวงเดินทางมาเยือนโรงเรียนในนามขององค์กร

ย่อหน้าที่ 2-4 กล่าวถึงข้อมูลของโรงเรียนที่สำคัญ

ย่อหน้าที่ 5 แสดงความขอบคุณและความซาบซึ้งใจที่ในหลวงเสด็จมาเยือน ณ ที่แห่งนี้

1.2 ตัวอย่างที่สอง : พระราชดำรัสตอบกลับในการเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมโรงเรียน

พระราชดำรัส

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว

ในการเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมโรงเรียนปรีณส์รอสแอสส์

ณ ห้องประชุมโรงเรียนปรีณส์รอสแอสส์

วันที่ 28 มกราคม 2469

“ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอันมากที่ได้มาเยี่ยมโรงเรียนปรีณส์รอสแอสส์ในวันนี้ พวกคณะมิชชันนารีอเมริกันได้ขึ้นมาสร้างโรงเรียนที่ทางเหนือนี้เป็นครั้งแรก นับว่าได้ทำประโยชน์เป็นอันมากที่จริงในการกุศลเช่นนี้ แม้จะเป็นผู้ใดทำหรือจะเป็นศาสนาใดก็ดี พุทธศาสนิกชนในเมืองไทยก็ย่อมอนุโมทนายินดีด้วยทั้งนั้น การที่คณะมิชชันนารีอเมริกันได้มาทำการหลายสิ่งหลายอย่างในทางมณฑลนี้ ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่ประโยชน์และเป็นกุศลกรรมอันดีจริงทั้งนั้นข้าพเจ้าและคนไทยทั้งปวงก็ย่อมอนุโมทนาเป็นอย่างยิ่ง

ที่โรงเรียนนี้ได้เห็นที่ทางทั้งสถานที่น่าสบาย น่าพอใจเป็นอย่างยิ่ง รู้สึกว่าคงจะเป็นที่ปลอดภัยโปร่งใจสำหรับนักเรียนที่มาเรียนหนังสือในที่นี้ ทั้งได้เห็นนักเรียนดูรู้สึกว่ามีกิริยาอาการคล่องแคล่วฉลาดเฉลียวดีเป็นอันมาก เชื่อแน่ว่าการสอนของโรงเรียนนี้คงจะมีผลดีเป็นอย่างยิ่งและจะทำประโยชน์ให้แก่เด็กนักเรียนที่ได้มาเรียนในโรงเรียนนี้เป็นที่สุด ในข้อที่อาจารย์ว่าตั้งใจจะสั่งสอนให้นักเรียนมีความรักบ้านเมืองและเชื่อตรงต่อประเทศสยามนั้น ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าคงจะทำเช่นนั้นจริง และเป็นผลสำเร็จดีจริงด้วย ในที่สุดข้าพเจ้าขอให้พรให้โรงเรียนนี้เจริญรุ่งเรืองต่อไป ขอให้ได้ทำการสั่งสอนเป็นผลสำเร็จดีสมกับความประสงค์ของคณะอาจารย์ ขอให้นักเรียนทุกคนจงมีสติปัญญาสามารถและกำลังวังชาให้เล่าเรียนได้สมความประสงค์ จะได้ช่วยกันรักษาอิสรภาพและเพิ่มพูนความรู้เรื่องของเราต่อไปในภายภาคหน้า”

บทวิเคราะห์ในแต่ละย่อหน้า; คำกล่าวมีทั้งสิ้น จำนวน 2 ย่อหน้า

ย่อหน้าที่ 1: กล่าวแสดงความยินดีที่ได้มีโอกาสมาเยือนโรงเรียน กล่าวถึงว่าการสร้างโรงเรียนเป็นสิ่งที่ดี ไม่ว่าจะเรียนของศาสนาใดก็ตาม

ย่อหน้าที่ 2: แสดงความชื่นชมโรงเรียน และขอให้อาจารย์ตั้งใจสอนนักเรียนเพื่อประโยชน์บ้านเมือง และอวยพรให้นักเรียนตั้งใจเรียนเพื่อการรักษาอิสรภาพและความเจริญต่อประเทศในอนาคต

1.3 ตัวอย่างที่สาม: พระราชดำรัสเนื่องในวโรกาสเสด็จพระราชดำเนินทรงประกอบรัฐพิธี เปิดประชุมรัฐสภา

พระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

เนื่องในวโรกาสเสด็จพระราชดำเนินทรงประกอบรัฐพิธีเปิดประชุมรัฐสภา

สมัยประชุมวิสามัญ

วันที่ 1 มิถุนายน 2493

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทน

ข้าพเจ้ามีความยินดีมากที่ได้มาประกอบพิธีเปิดประชุมรัฐสภาสมัยวิสามัญในวันนี้

นับแต่ข้าพเจ้าได้กลับมาสู่ประเทศไทยในคราวนี้ข้าพเจ้าได้รับการต้อนรับจากท่านทั้งหลายและจากประชาชนเป็นอย่างดี ข้าพเจ้าจึงขอแสดงความขอบใจไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ท่านทั้งหลายคงจะตระหนักใจอยู่ว่า เหตุการณ์ของโลกกำลังอยู่ในระยะอันจะแปรผันไปสู่ทางร้ายหรือทางดี ก็หาจะมีผู้ใดอาจพยากรณ์ได้ไม่ เท่าที่ปรากฏอยู่ในเวลานี้มีการขัดแย้งกันในทางลัทธิการเมือง แม้ใกล้ประเทศเราเอง ก็ถึงกับประหัตประหารกันด้วยอาวุธ ด้วยมีความเห็นแตกแยกกัน สถานการณ์เช่นนี้ย่อมจะก่อให้เกิดความวิตกอยู่บ้างว่าจะเป็นการกระทบกระเทือนถึงประเทศไทยเพียงใด แต่ข้าพเจ้ามีความพอใจที่เห็นประเทศชาติของเรายังสามารถรักษาความสงบสุขไว้ได้ดี

การเศรษฐกิจ ได้ฟื้นฟูจนเกือบจะเข้าสู่ปกติ มีการแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างประเทศไทยเกือบเท่าระดับเดิมเป็นต้น

สำหรับการเงิน เรามีรายได้พอที่จะใช้จ่ายในการสาธารณประโยชน์ การฟื้นฟูเศรษฐกิจและบูรณะบ้านเมืองในสาขาสำคัญต่าง ๆ ได้ และถ้าภาวะของบ้านเมืองดำเนินเช่นนี้ต่อไปแล้วในอนาคตก็มีความมั่นใจว่า จะนำความสุขมาสู่อาณาประชาราษฎร์ได้ตามสมควร ตลอดจนประเทศของเราจะมีเสถียรภาพมั่นคง

ส่วนการครองชีพของประชาชนนั้น มีเครื่องอุปโภคบริโภคทุกอย่างตามที่พึงต้องการ ถ้าเปรียบกับประเทศอื่นแล้ว เราอยู่ในฐานะดีกว่าหลายประเทศ ยังคงเหลืออยู่แต่การยกมาตรฐานการครองชีพให้สูงขึ้น ต่อไป

โดยที่สุขภาพของข้าพเจ้าในเวลานี้ยังไม่สมบูรณ์และยังต้องรับการรักษาพยาบาลจากนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญอยู่ ข้าพเจ้าจึงมีความจำเป็นต้องเดินทางกลับไปยังประเทศสวิสในสองสามวันข้างหน้าและจะได้กลับมาในเวลาอันสมควร

ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านทั้งหลายจะได้มีความตั้งใจในการสร้างความเจริญความก้าวหน้าให้แก่บ้านเมืองและประชาราษฎร์โดยตั้งมั่นในสามัคคีธรรมและพร้อมใจกันร่วมมือในการดำเนินการของรัฐสภาให้เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติอันเป็นที่รักของเราให้วัฒนาถาวรสืบไป

บัดนี้ ถึงเวลาอันเป็นอุดมฤกษ์แล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมรัฐสภาสมัยวิสามัญตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป และข้าพเจ้าขออวยพรให้ท่านทั้งหลายตงประสบแต่ความสุขความเจริญโดยทั่วกัน

บทวิเคราะห์ในแต่ละย่อหน้า; คำกล่าวมีทั้งสิ้น จำนวน 9 ย่อหน้า

ย่อหน้าที่ 1 แสดงความยินดีที่มีโอกาสร่วมรัฐพิธี

ย่อหน้าที่ 2 แสดงความขอบคุณที่ให้การต้อนรับอย่างดี

ย่อหน้าที่ 3 กล่าวถึงสถานการณ์ของโลกในปัจจุบัน

ย่อหน้าที่ 4-7 กล่าวถึงสถานการณ์ของประเทศไทย ในมิติต่าง ๆ ประกอบด้วย เศรษฐกิจ การเงิน ค่าครองชีพ และสุขภาพ

ย่อหน้าที่ 8 กล่าวถึงการให้มีความตั้งใจในการทำงานเพื่อความเจริญของประเทศชาติ

ย่อหน้าที่ 9 กล่าวถึงการขอเปิดประชุมรัฐสภา และกล่าวอวยพร

1.4 ตัวอย่างที่สี่: คำกล่าวในงานเลี้ยงรับรอง

Welcome Speech

H.E. Mr. Chuan Leekpai

President of the National Assembly and
Speaker of the House of Representatives

at a Welcome Reception

for the 30th Annual Meeting of the Asia-Pacific Parliamentary Forum

on Wednesday 26 October 2022 at 19:00 hrs.

at the Riverside of the Parliament Building

Excellencies Heads of Delegations

Excellencies Ambassadors

Dear Colleagues

Ladies and Gentlemen:

It is a great pleasure for me to greet all of you at the dinner tonight in honour of the delegations to the 30th Annual Meeting of the Asia-Pacific Parliamentary Forum.

On behalf of the National Assembly of the Kingdom of Thailand, let me, once again, welcome all of you to Bangkok and the dinner tonight. Tomorrow and the next few days after that we will engage in the hard work to jointly address the topic for this Forum, namely, “Parliaments and Post-COVID-19 Sustainable Development”. I believe that with our collective efforts, we can move towards a sustainable post-COVID-19 recovery that will bring about the well-being and prosperity of our peoples.

After dinner tonight we will have discussions, which, I am certain, will come up with innovative and practical ideas for the pursuit of our post-COVID-19 recovery and sustainable development goals. I also hope that as parliamentarians we will consider how to work more closely and productively on wide-ranging areas of common interest and enhance the longstanding cooperation among our parliaments and our countries.

Excellencies

Ladies and Gentlemen:

I wish you a pleasant, enjoyable, and fruitful stay in Thailand. Tonight, my team has prepared a variety of Thai food, both traditional and street food, along with

performance and music. Make yourself comfortable and enjoy your dinner. Now, please join me in a toast to the success of our 30th Annual Meeting of the Asia-Pacific Parliamentary Forum. Cheers!

Thank you.

บทวิเคราะห์ในแต่ละย่อหน้า; คำกล่าวมีทั้งสิ้น จำนวน 4 ย่อหน้า

ย่อหน้าที่ 1 กล่าวทักทายและชื่องาน

ย่อหน้าที่ 2-3 กล่าวทักทายและกล่าวถึงรายละเอียดเนื้อหาของการประชุม

ย่อหน้าที่ 4 อวยพรให้การประชุมประสบความสำเร็จ

1.5 ตัวอย่างที่ห้า: คำกล่าวในการประชุมระดับทวิภาคี

Welcome Speech

by

H.E. Mr. Suchart Tonjaroen

First Deputy Speaker of the House of Representatives

at a bilateral meeting with H.E. Mr. Ali Abbasi

President of Al-Mustafa International University

of the Islamic Republic of Iran

on Thursday, 23 June 2022 at 12.00 hrs.

at Reception Room No. 207, House of Representatives

.....
Your Excellency President Mr. Ali Abbasi (อาลี อับบาซี),

Distinguished delegates and dear Colleagues,

On behalf of myself as the First Deputy Speaker of the House of Representatives of the Kingdom of Thailand, it is indeed a great pleasure and honour for me to welcome Your Excellency and colleagues at the Thai Parliament today.

Thailand and Iran have a long more than 400-years friendship, with significant ties dating back to Ayutthaya period. That was the beginning of Islam Religion which brought to Thailand by Chaophraya Boworn Rajnayok (เจ้าพระยาบวรราชนายก) or Sheikh Ahmad (ซีค อาหมัด), the first Muslim chief in Thailand. He was a Persian-born merchant who settled in the Siamese Ayutthaya Kingdom in the early 17th century and the ancestor of the powerful Bunnag family.

On the dimension of education, I believe we share the same goal of assisting our people in obtaining the best education as possible. It is commonly assumed that education is the foundation for overall development. We can sum up that education is the all-round development of the individual's personality and has a direct impact on the country's future. This is an excellent opportunity to strengthen educational collaboration. The cooperation projects between Thai Universities and other countries has many good practices. The establishment of Institute of Islamic study in Thailand would strengthen collaboration on education for the benefit of our people, particularly

in medical, public health and engineering. If there is anything I can do or support, please let me know.

I learned that Your Excellency was successful in a collaboration on an exchange program with สมเด็จพระมหาธีรราชมงคลมุนี. This I believe, is a significant step toward elevating our relationship and improving culture exchange between our two countries.

Last but not least, I would like to reaffirm my commitment to working closely with Your Excellency to broaden and deepen Iran-Thailand cooperation in all dimensions. I am confident that our two countries' and people's relations will be strengthened and enriched for our mutual benefit in the coming years and days.

Thank you.

บทวิเคราะห์ในแต่ละย่อหน้า; คำกล่าวมีทั้งสิ้น จำนวน 4 ย่อหน้า

ย่อหน้าที่ 1 กล่าวต้อนรับบุคคลสำคัญ

ย่อหน้าที่ 2-3 กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างไทยและอิหร่าน การริเริ่มความสัมพันธ์ และการทำงานร่วมกัน รวมถึงงานในอนาคต

ย่อหน้าที่ 4 กล่าวเน้นย้ำความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นเพื่อผลประโยชน์ของเราทั้งสองประเทศ

1.6 ตัวอย่างที่หก: ในการประชุมทำความเข้าใจกับคณะทูตานุทูต (briefing ทูต)

Opening Remark

by

H.E. Mr. Chuan Leekpai

President of the National Assembly and
Speaker of the House of Representatives

at a Briefing Session on

the 30th Annual Meeting of the Asia-Pacific Parliamentary Forum (APPF)

Thursday, 29 September 2022, 09.00 – 10.00 hrs.

at Seminar Room B1-5, B1 Floor, Parliament Building

Excellencies,

Distinguished Members of Diplomatic Corps,

Observer Countries, and International Organizations,

Ladies and gentlemen,

It is a great pleasure for me to open this briefing session on the 30th Annual Meeting of the Asia-Pacific Parliamentary Forum (APPF). On behalf of the National Assembly of the Kingdom of Thailand, I would like to thank you all for taking your precious time to be with us today.

The Thai National Assembly is honored to host the 30th Annual Meeting of the Asia-Pacific Parliamentary Forum (APPF 30th) during 26th-29th October 2022 under the theme: “Parliaments and the Post-COVID-19 Sustainable Development”. The main topics include, promoting parliamentary diplomacy for regional security, controlling the biodiversity loss, and growing a green economy for inclusive development, as well as increasing the use of renewable energy to achieve carbon neutrality or net zero emissions, among others.

In considering all these topics, we need to recognize that COVID-19 is still with us. Though many countries have downgraded the status of COVID-19, treating it as endemic like influenza, it still needs to be classified as a communicable disease under surveillance.

This Annual Meeting of the Asia-Pacific Parliamentary Forum provides us a good opportunity for Member Countries to share and exchange their ideas on how best to cope with not only COVID-19 but also other emerging contagious diseases in the future. This time, parliamentary diplomacy will indeed help us to get on in the post-COVID-19 era, while at the same time continuing our efforts to attain sustainable development targets.

As we all realize, the COVID-19 pandemic and recent geopolitical conflicts are threatening the world economy with a recession, which will have adverse impacts on many countries the world over. However, I still believe that we will not let such setbacks stand in our way, and that the collaborative efforts through parliamentary diplomacy, with interaction of ideas and visions among Member Countries, will contribute to the efforts to achieve our common objectives and sustainable development goals.

Today, we have arranged this briefing session to give you information about the upcoming program of the meetings and events, so that the diplomatic corps, the observer countries, and the international organizations are most well informed and have access to relevant information and the necessary facilities and services.

As we have put great effort in preparing this Annual Meeting, which will be the last for this term of the host Parliament, we therefore hope that this event will be most productive, rewarding and memorable. And we wish all delegates a pleasant stay during their mission in Thailand.

Thank you.

บทวิเคราะห์ในแต่ละย่อหน้า; คำกล่าวมีทั้งสิ้น จำนวน 7 ย่อหน้า

ย่อหน้าที่ 1 : กล่าวแสดงความยินดี และกล่าวต้อนรับในฐานะประธานในการประชุมดังกล่าว

ย่อหน้าที่ 2-6 กล่าวถึงรายละเอียด เนื้อหา ข้อมูล ในฐานะประเทศไทยเป็นเจ้าภาพในการจัดการประชุม

ย่อหน้าที่ 7 กล่าวถึงความคาดหวังว่าการประชุมที่ไทยจะได้รับประโยชน์และน่าจดจำ และให้ทุกท่านได้รับความสุขความสบายตลอดระยะเวลาที่อยู่ประเทศไทย

1.7 ตัวอย่างที่เจ็ด: ในโอกาสการเปิดตัวรัฐธรรมนูญอินเดียฉบับภาษาไทย

Remark by

H.E. Mr. Chuan Leekpai

President of the National Assembly and
Speaker of the House of Representatives

On the occasion of the launch of Thai Language Translation of the Constitution of
India

On Friday, 12 March 2021 at 17.30 hrs.

at the Shangri-La Hotel, Bangkok

สวัสดีครับ

Her Excellency Ambassador Suchitra Durai, (สุจิตรา ทูไร)

Distinguished Guests,

Ladies and Gentlemen,

First of all, I wish to express my sincerest thanks to Her Excellency Ambassador Suchitra (สุจิตรา) for kindly inviting me here to witness the launch of the Thai Language Translation of the Constitution of India to commemorate the 75th Anniversary of India's Independence in the coming year 2022.

I would also like to highly commend Assistant Professor Surat Horachaikul (สุรัตน์ โทราชัยกุล), Director of the Indian Studies Center, Chulalongkorn University, and his team for their tireless effort in producing this Thai version of the Indian Constitution. Their excellent work is not only of much academic value but also a great contribution to Thai-Indian friendship and understanding.

(We also have here with us, Ms. Pattarat Hongtong (ภัทรรัตน์ หงษ์ทอง) who will soon be Thai Ambassador to India.)

India is a great nation, whose history goes back at least to the Indus Valley Civilization of more than 5,000 years. Southeast Asia has owed much to the Indian civilization.

The Indianization of the region had a lasting imprint on the languages and cultures, as well as the religious beliefs, of the peoples of this region. In particular with regard to Pali and Sanskrit used in Thai language; Excellency when Thai people hear Ambassador by the name of Suchitra, she could very well be understood as a Thai Ambassador to India as Suchitra is also a traditional name for Thai ladies.

India is also a wonder as the world's largest democracy which will soon be the most populous country in the world. For over 70 years, democracy stood the test of time in a country with tremendous diversity. The success of the Constitution of India has thus become a model that attracts attention and inspires people around the world.

Excellencies,

Ladies and gentlemen,

I wish to extend my sincere congratulations on the release of the Thai Language Translation of the Constitution of India on this very important occasion. This effort will be beneficial for our people, legal community, as well as parliamentarian works.

Finally, I look forward to working with Her Excellency Ambassador to keep our democratic ties forward and to further enrich our friendship in the days and years to come.

Thank you very much.

บทวิเคราะห์ในแต่ละย่อหน้า; คำกล่าวมีทั้งสิ้น จำนวน 7 ย่อหน้า

ย่อหน้าที่ 1 แสดงความขอบคุณที่ได้รับเชิญมาในงานเปิดตัวรัฐธรรมนูญ ฉบับภาษาไทย

ย่อหน้าที่ 2 แสดงความขอบคุณ และชื่นชมคณะที่มงานผู้แปลรัฐธรรมนูญอินเดียเป็นภาษาไทย

ย่อหน้าที่ 3-5 แสดงความชื่นชมในวัฒนธรรมของอินเดีย ในมิติเรื่องของภาษา และความเป็นประชาธิปไตย

ย่อหน้าที่ 6 แสดงความยินดีสำหรับรัฐธรรมนูญฉบับภาษาไทย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อประชาชน และประชาสังคม

ย่อหน้าที่ 7 แสดงความคาดหวังในการร่วมงานกับท่านเอกอัครราชทูตเพื่อความสัมพันธ์ฉันมิตรระหว่างสองประเทศต่อไปในอนาคต

จากการศึกษาเอกสารคำกล่าวทั้งหมดใน 7 วาระ สามารถจำแนกลงในตารางเพื่อศึกษาวิเคราะห์ได้ ดังนี้

คำกล่าวที่	กล่าวในโอกาส	ย่อหน้าที่								
		1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	คำกราบบังคมทูลรายงานอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียน	แสดงความยินดี	เนื้อหา (process) ข้อมูลของโรงเรียน			แสดงความขอบคุณ				
2	พระราชดำรัส (ร.7) ในการเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมโรงเรียน	แสดงความยินดี	เนื้อหา (process) ชื่นชมโรงเรียนและนักเรียนและการอวยพร							
3	พระราชดำรัส (ร.9) ในการเสด็จพระราชดำเนินประกอบพิธีเปิดรัฐสภา	แสดงความยินดี	แสดงความขอบคุณ	เนื้อหา (process) สถานการณ์ของโลกในปัจจุบัน สถานการณ์ของประเทศไทย ความตั้งใจในการทำงานเพื่อความเจริญของประเทศ					กล่าวเปิดการประชุมและกล่าวอวยพร	
4	งานเลี้ยงรับรอง	กล่าวทักทาย	เนื้อหา (process) กล่าวทักทายและกล่าวถึงเนื้อหาการประชุม	กล่าวอวยพร						

คำ กล่าว ที่	กล่าวใน โอกาส	ย่อหน้าที่								
		1	2	3	4	5	6	7	8	9
5	การประชุม ระดับทวิภาคี	กล่าว ต้อนรับ	เนื้อหา (process) กล่าวถึง ความสัมพันธ์กับ ประเทศคู่เจรจา	เน้นย้ำ ความ สัมพันธ์ เพื่อ ประโยชน์ ของสอง ประเทศใน อนาคต						
6	การเปิด ประชุมทำ ความเข้าใจ กับคณะ ทูตานุทูต (Briefing ทูต)	กล่าว แสดง ความ ยินดี และ ต้อนรับ	เนื้อหา (Process) กล่าวถึงรายละเอียด เนื้อหา ข้อมูล ในฐานะ ประเทศเจ้าภาพในการจัดประชุม				กล่าวถึง ความ คาดหวัง จากการ ประชุม และอวย พร			
7	การเปิดตัว รัฐธรรมนูญ อินเดียฉบับ ภาษาไทย	กล่าวแสดงความ ขอบคุณ		Process (เนื้อหา) กล่าวชื่นชม และแสดงความยินดี และประโยชน์ที่จะได้รับ			ความ คาดหวัง ในความ ร่วมมือ ต่อไปใน อนาคต			

ตารางที่ 1 : ตารางการวิเคราะห์ข้อมูลจากคำกล่าวในโอกาสต่าง ๆ

จากตารางการวิเคราะห์ข้อมูลคำกล่าวในโอกาสต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่าคำกล่าวโดยส่วนมากจะมีความยาวประมาณ 2-9 ย่อหน้าขึ้นอยู่กับผู้กล่าว ระยะเวลา และเนื้อหาในการกล่าว โดยจะแบ่งรายละเอียดทั้งหมดออกเป็น 3 ช่วง ช่วงแรกจะเป็นการเกริ่นนำ ซึ่งอาจเริ่มด้วยการกล่าวทักทาย การต้อนรับ แสดงความยินดี แสดงความขอบคุณ ช่วงที่สอง เป็นส่วนเนื้อหา เรื่องราว หรือ ที่เรียกว่า Process ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการกล่าว จะมีเนื้อหาและข้อมูลที่เกี่ยวข้องที่สามารถจะหยิบยกขึ้นมากล่าวได้ เช่นสถานการณ์ของโลก และเชื่อมโยงกับสถานการณ์ของประเทศ หรือรายละเอียด

ที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ที่สามารถเชื่อมโยงให้เข้ากับเนื้อหา สารที่จะกล่าวได้ และ ช่วงสุดท้ายคือการสรุป อาจกล่าวขอบคุณที่ได้รับเชิญมา กล่าวเปิด กล่าวอวยพร หรือกล่าวเน้นย้ำถึงความสัมพันธ์ หรือการย้ำเตือนความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้น หรือความร่วมมือที่จะมีขึ้นต่อไปในอนาคต

ผู้ศึกษาได้มีโอกาสไปสัมภาษณ์ นางสาวสติจิตร ไตรพิบูลย์สุข รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กำกับดูแลด้านต่างประเทศ ซึ่งท่านได้มอบนโยบายในการจัดทำหัวข้อประเด็นสนทนา ประกอบด้วย รายละเอียดในด้านการรูปแบบการนำเสนอประเด็นสนทนา ด้านเนื้อหาของประเด็นสนทนา และ ด้านข้อมูลประกอบการสนทนา ซึ่งในเรื่องการเขียนคำกล่าวสามารถนำเอาด้านเนื้อหาของประเด็นสนทนามาใช้เป็นต้นแบบในการพัฒนาการจัดทำร่างคำกล่าวได้ โดยเอกสาร check list จากกลุ่มข้อมูลข่าวสารระหว่างประเทศ สำนักความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร มีรายละเอียดแนวทางในการจัดทำด้านเนื้อหาของประเด็นสนทนาไว้ดังนี้

1) การกล่าวต้อนรับ มีคำกล่าวทักทายและแสดงความยินดีที่ได้พบ

ในการกล่าวต้อนรับ มีข่าวสำคัญหรือข่าวล่าสุดของประเทศที่มาเยี่ยมคารวะ (เช่น ข้อมูลวันเกิด วันชาติ วันครบรอบ ความสำเร็จ การประสพภัยพิบัติ)

2) ในการเกริ่นนำก่อนเข้าสู่การหารือตามวัตถุประสงค์ของการเยี่ยมคารวะ อย่างน้อยต้องมีหนึ่งเรื่องจากรายการต่อไปนี้

- เรื่องสืบเนื่องจากการเยี่ยมคารวะครั้งที่ผ่านมา (pending issues)
- การแลกเปลี่ยนการเยือนระหว่างประธานรัฐสภากับประเทศที่มาเยี่ยมคารวะในอดีต
- กลุ่มมิตรภาพสมาชิกรัฐสภาระหว่างประเทศ
- การแลกเปลี่ยนระหว่างกันในระดับต่าง ๆ
- การเข้าร่วมการประชุมรัฐสภาระหว่างประเทศ
- การเป็นเจ้าภาพการประชุมรัฐสภาระหว่างประเทศ

3) ในการหารือตามวัตถุประสงค์ของการเยี่ยมคารวะ มีข้อมูลเกี่ยวกับประเด็นที่เป็นที่น่าสนใจหรือเป็นความท้าทายร่วมกัน มีข้อมูลเกี่ยวกับท่าทีของประเทศที่มาเยี่ยมคารวะ มีข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทย มีข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานเพื่อส่งเสริมความร่วมมือกันในอนาคต

4) มีการเตรียมแนวทางการตอบ กรณีประเด็นอ่อนไหว ถูกหยิบยกขึ้นระหว่างการเยี่ยมคารวะ

5) มีการเตรียมประเด็นเสริม กรณีมีเวลา สามารถหยิบยกขึ้นมาหารือได้

6) ในการกล่าวสรุป มีการกล่าวย้ำประเด็นที่หารือร่วมกัน มีการเน้นย้ำพันธกรณีของไทยในการสนับสนุนการเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน และการกล่าวตามมารยาทหรือแนวปฏิบัติสากล

7) กรณีเอกอัครราชทูตกล่าวอำลาพ้นจากหน้าที่ มีการกล่าวขอบคุณ ร่วมกันทบทวนงานหรือความร่วมมือที่ผ่านมา มีการฝากงานที่กำลังดำเนินการในเรื่องสืบเนื่องกับทูตที่กำลังลาไปยังทูตคนใหม่ มีการอำวยพร การฝากความระลึกถึงและความปรารถนาดี

ทั้งนี้ หากนำเรื่องรายละเอียดในการศึกษาวิเคราะห์จากร่างคำกล่าว และเอกสารเรื่องการจัดเตรียมเนื้อหาของประเด็นสนทนาพัฒนาเป็นการจัดทำร่างคำกล่าวอาจแบ่งเนื้อหาออกได้เป็น 3 ส่วนด้วยกันดังนี้

1) ช่วงเกริ่นนำ

กล่าวต้อนรับ และแสดงความยินดี รวมถึงรายละเอียดเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของงานดังกล่าว

2) ช่วงเนื้อหา (Process)

กล่าวถึงรายละเอียดเนื้อหาจากวัตถุประสงค์ที่ได้รับเชิญให้มากล่าวในงาน โดยอาจกล่าวถึงข้อมูลที่เป็นที่สนใจหรือความท้าทายร่วมกัน โดยพิจารณาในเรื่องวัตถุประสงค์ของงาน ทำที่ของประเทศไทย การส่งเสริมความร่วมมือร่วมกัน

3) ช่วงสรุป

กล่าวขอบคุณ กล่าวเปิดประชุม กล่าวอวยพร หรือกล่าวสรุปโดยเน้นย้ำถึงการเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน

2. การสัมภาษณ์บุคคลผู้ที่เกี่ยวข้องกับการร่างคำกล่าวและผู้ตรวจร่างคำกล่าว

โดยผู้ศึกษาได้สัมภาษณ์คณะทำงานของประธานรัฐสภา จำนวน 4 คน

นางสาววิไลลักษณ์ อรินทมะพงษ์ สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะผู้มีประสบการณ์ตรงในการนำร่างคำกล่าวไปใช้งาน ดร. วิวัฒน์ มุ่งการดี ที่ปรึกษาประธานสภาผู้แทนราษฎร และ ดร.ธีระ นุชเปี่ยม คณะทำงานทางการเมืองของประธานสภาผู้แทนราษฎร ในฐานะคณะทำงานของประธานรัฐสภา นางสาวสตีจิตรา ไตรพิบูลย์สุข รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กำกับดูแลงานด้านต่างประเทศ ในฐานะผู้กำกับดูแลงานด้านต่างประเทศ ซึ่งสามารถแบ่งประเด็นในการจัดทำร่างคำกล่าวได้ ดังนี้

2.1 แนวทางในการจัดทำร่างคำกล่าว

2.1.1 การคำนึงถึงผู้กล่าว

การจัดทำร่างคำกล่าวมีความแตกต่างในสไตล์ของทั้งผู้กล่าวเอง หรือผู้ร่างคำกล่าว ผู้ร่างคำกล่าวต้องตระหนักว่าผู้พูดคือผู้ใด ต้องการที่จะพูดแบบใด สไตล์ในการพูดเป็นอย่างไร จะได้สามารถที่จะจัดทำร่างคำกล่าวได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมได้ ผู้กล่าวหากเป็นรุ่นใหม่ความเป็นสไตล์ของคนรุ่นใหม่จะมีความแตกต่างออกไป

2.1.2 ต้องทราบว่าการกล่าวเนื่องในโอกาสอะไร

การจะเขียนคำกล่าวจะต้องดูลักษณะ (theme) ของงานที่ผู้พูดจะกล่าวด้วย อาทิ เมื่อได้รับเชิญเข้าร่วมงานเลี้ยงรับรองอาหารค่ำ แม้ว่าเจ้าภาพจะบอกว่าไม่มีลักษณะหรือรายละเอียดของงาน แต่การจะเขียนคำกล่าวจะต้องมีประเด็นโดยเน้นในเรื่องของลักษณะ หรือ theme ของงานเป็นหลัก และเริ่มจากเรื่อง theme และให้มีความเป็น personal touch กับผู้ร่วมงาน การใช้ภาษาของผู้ร่างก็มีความแตกต่างกัน การใช้ภาษา ถ้อยคำ แต่ละคนมีความแตกต่างกันออกไป บางคนใช้คำว่า heartfelt congratulations แต่บางครั้ง อาจจะใช้คำว่า sincere ก็เพียงพอแล้ว ดังนั้นจึงต้องดูบริบทของผู้รับในการเขียนร่างคำกล่าวด้วย

2.1.3 ช่วงแรกควรกล่าวด้วยรูปแบบการเปิดตัวที่น่าสนใจ

ช่วงแรกของคำกล่าว อาจกล่าวถึงเรื่องของประเทศที่เชิญไปกล่าว เป็นเรื่องที่น่ายกย่อง ชื่นชมสิ่งดีของประเทศนั้น ๆ แต่การพูดยกย่อง อย่าให้มากเกินไป และพยายามหลีกเลี่ยงการกล่าวถึงคู่กรณีของประเทศดังกล่าวด้วย และควรใส่รายละเอียดเกร็ดความรู้ หรือรายละเอียดเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่ได้รับเชิญไปกล่าวกับประเทศไทย หรืออำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบในส่วนของรัฐสภา โดยสามารถพูดกว้าง ๆ ได้ และอาจกล่าวถึงเรื่องการนำไปสู่การแก้ไขปัญหาอย่างไร ซึ่งควรเขียนให้สั้น กระชับ และตรงไปตรงมา

นางสาววิไลลักษณ์ อรินทะพงษ์ สมาชิกวุฒิสภา ได้แสดงความเห็นในส่วนที่เคยไปเข้าร่วมการประชุมที่ผ่านมาและต้องมีการกล่าวโดยเจ้าหน้าที่ได้จัดเตรียมเอกสารสำหรับคำกล่าวให้กับคณะผู้แทน

"เจ้าหน้าที่มีการเตรียมตัวมาอย่างดีมากแล้ว แต่ในบางโอกาสอาจจะเขียนสั้นและห้วนเกินไป ดังนั้น นอกจากจะต้องทราบว่าเราต้องพบใครบ้าง อาจเพิ่มเติมเนื้อหาในการกล่าวด้วยคำทักทายบุคคลดังกล่าวขึ้นมา หรือกล่าวถึงเหตุการณ์ในสถานการณ์ปัจจุบันสักเล็กน้อยเพื่อเป็นการเพิ่มเสน่ห์ในการกล่าวได้มากขึ้น ควรที่จะมีอารมณ์บทที่น่าสนใจก่อน หรือเมื่อเจ้าหน้าที่ทราบแล้วว่าการกล่าวนี้จะกล่าวกับใคร อาจหาข้อมูลเบื้องต้นว่าที่ผ่านมาเคยพบกันหรือไม่ เท่าที่ไปฟังรายละเอียดการกล่าวของประเทศอื่น จะมีการใช้เวลาในการเกริ่นนำพอสมควร แต่โดยส่วนมากการกล่าวจะต้องคำนึงถึงเรื่องการรักษาเวลาด้วย ดังนั้นควรรักษาเวลาแต่เรื่องการเกริ่นนำยังควรที่จะต้องมียู่"

2.1.4 การร่างให้คำนึงถึงเรื่อง "Structure" และ "Process"

Structure คือการที่ผู้ร่างคำกล่าวต้องทราบว่า วัตถุประสงค์ของการเขียนคำกล่าวเพื่ออะไร (purpose or objective) กล่าวถึงเรื่องใด เพื่อใช้ในงานใด เนื่องจากในช่วงแรกควรกล่าวถึงวัตถุประสงค์ในคำกล่าว ต่อด้วยข้อมูลที่จะขยายภาพต่อ และอาจชื่นชมหรือชมเชย ช่วงที่สามกล่าวถึง

ความเชื่อมโยงระหว่างความสัมพันธ์ในด้านต่างๆระหว่างประเทศไทย หรือรัฐสภาไทย กับประเทศที่เราเกี่ยวข้องซึ่งต้องวางแผนว่า key concept คืออะไรในเรื่องดังกล่าว มีเนื้อหาที่ข้อ หรือเรียกว่า Message โดยส่วนมากอาจจะใส่ไว้ในช่วงท้าย

ดร. วิวัฒน์ มุ่งการดี ที่ปรึกษาประธานสภาผู้แทนราษฎร ได้ให้ประสบการณ์ในเรื่องการเขียนคำกล่าวช่วงต้นไว้ดังนี้

“ในช่วงแรกอาจจะทักทายปราศรัย หรือ break the ice ก่อน ควรยกย่องผู้ฟัง ผมขอยกตัวอย่างเรื่องของคุณอภิสิทธิ์ที่ท่านเป็นนายกรัฐมนตรี ได้รับเชิญไปบรรยายให้กับหลายๆท่านที่มีตำแหน่งสูงๆ ทั้ง อธิบดี ปลัดกระทรวง และรัฐมนตรี โดยท่านเริ่มพูดด้วยบอกว่า “ผมมาที่นี้ในวันนี้ด้วยความหนักใจ ที่หนักใจก็เพราะว่าเรื่องที่ท่านจะให้ผมพูดคือเศรษฐกิจไทยจะไปทางไหนกัน เรื่องนี้ก็หนักอยู่แล้ว ผมก็หนักใจ แต่ที่หนักใจยิ่งกว่าผมคือ ผู้จัด คือถ้าผู้ฟังมีความรู้ขนาดนี้ คุณจะไปหาผู้พูดมาจากไหน” และอาจจะพูดถึงปัญหาก่อนเช่นเรื่องดังกล่าวปัญหาอยู่ที่ไหน และสองคือสาเหตุของปัญหา คือใช้เรื่องทุกข์ และ สมุทัย มรรค คือวิธีแก้ไขปัญหามีได้อย่างไร ผมขอเอานีโรธเอาไว้ท้ายสุดเพราะเกี่ยวข้องกับนิพพาน คือในที่สุดเราอยากเห็นอะไร ถ้าเราแก้ไขปัญหานี้ เราอยากเห็นอะไร เราอาจจะเสนอวิธีแก้ อาจจะมียข้อเสนอ สามทาง ทางแก้อาจจะมียสามวิธี อาจจะสรุปว่า วิธีที่สองเหมาะสมที่สุดในเรื่องนี้ และในขณะนี้ แต่ได้เสนอให้มีสามทาง ทางที่สองอาจจะเหมาะกับเวลานี้ แต่ไม่เหมาะกับเวลาข้างหน้า ในอนาคตอาจจะปรับมาเป็น วิธีแก้ไขที่หนึ่งก็ได้ สิ่งที่น่าแน่นอนในชีวิตคือการเปลี่ยนแปลงและความตายดังนั้น หากเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด อาจจะใช้เป็นทางเลือกอื่นได้”

“ในเรื่องการใช้คำว่า Ladies and Gentlemen เป็นคำที่ใช้ call attention ผมแปลว่าท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย แต่เป็นเรื่องของคำที่พูด หรือกล่าวก่อนเปลี่ยนเรื่อง หรือเน้นย้ำให้ฟังเรื่องสำคัญที่กำลังจะกล่าวต่อไป ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องเพศ แต่เป็นการเรียกทุกท่านมากกว่า ซึ่งควรต้องเข้าใจวัฒนธรรมของภาษา ไม่ใช่เรื่องที่แปลได้ตรงไปตรงมา Ladies and Gentlemen จึงไม่ได้แปลว่า ท่านสุภาพสตรี สุภาพบุรุษ แต่เป็นวัฒนธรรมของเขาที่เขาใช้มานาน”

ในส่วน Process คือเนื้อหาว่าเราจะทำอะไร เคยทำอะไรมาแล้วบ้าง แล้วในอนาคตจะทำอะไร ซึ่งเป็นส่วนเนื้อหาที่ควรร้อยเรียงให้สวยงาม ถูกต้อง ครบถ้วน เป็นปัจจุบัน เป็นเหตุเป็นผลว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป เกิดอะไรขึ้นต่อไป เพื่อที่จะนำมาวางแผนในการร่างคำกล่าว โดยสามารถใช้หลักอริยสัจ 4 เพื่อวางแผนในการเขียนร่างคำกล่าวได้ เพื่อให้งานเขียนมีความเป็นเหตุเป็นผลร้อยเรียงกันมีดังนี้

ทุกข์ หรือปัญหาของเรื่องคืออะไร

สมุทัย หรือเหตุแห่งทุกข์คืออะไร ที่มาของปัญหาคืออะไร

นิโรธ หรือการดับทุกข์ต้องทำอะไร แนวทางแก้ไขคืออะไร
และมรรค หรือการปฏิบัติตนอย่างไรให้พ้นจากความทุกข์

2.1.5 การใช้ภาษาต้องมีความสอดคล้อง

การได้รับเชิญให้กล่าวในงานเลี้ยง ระดับความทางการ (formality) จะไม่มาก เวลากล่าวมักจะมีการสอดแทรกเกร็ดเพื่อสร้างบรรยากาศความเป็นกันเองภายในงาน เช่นการได้รับเชิญเข้าร่วมในประเทศกลุ่มอาเซียน ระดับภาษาจะเน้นความเป็นกันเองมากกว่า ทั้งนี้ การใช้ภาษาของผู้ร่างก็มีความแตกต่างกัน การใช้ภาษา ถ้อยคำ แต่ละคนมีความแตกต่างกันออกไป

ยกตัวอย่างในการใช้คำศัพท์บางคนใช้คำว่า heartfelt congratulations แต่บางครั้ง อาจจะใช้คำว่า sincere ก็เพียงพอแล้ว ดังนั้นจึงต้องดูบริบทของผู้รับในการเขียนร่างคำกล่าวด้วย

ภาษาอังกฤษมีความเป็นระเบียบแบบแผนที่อาจจะต้องคำนึงถึง เช่น คำขึ้นต้น และคำลงท้ายให้สอดคล้องกัน แต่การเขียนร่างคำกล่าวไม่มีสูตรสำเร็จตายตัว

2.2 ปัญหาในการจัดทำร่างคำกล่าวภาษาอังกฤษ

2.2.1 มักไม่มีความเป็นเหตุเป็นผล

ปัญหาแรกในการเขียนร่างคำกล่าวของนักวิเทศสัมพันธ์คือการเขียนที่ไม่มีทั้ง Structure และ Process คนไทยจะมีปัญหาในเรื่องความเป็นเหตุเป็นผลในการสร้างประโยค ขาดตรรกะ จึงทำให้ประโยคไม่สอดคล้องกัน ไม่สอดคล้อง ไม่มีความเป็นเหตุเป็นผล ขาด missing link ระหว่างประโยค 3 และ 4 จะต้องมีประโยคกลาง เพื่อให้ประโยคหลังรับกับประโยคหน้า

2.2.2 การใช้ไวยากรณ์ผิด

มีความเข้าใจในหลักการใช้ภาษาอังกฤษไม่แม่นยำเพียงพอใช้ grammar ผิด ทำให้ไม่สามารถนำไปใช้งานได้

2.2.3 การเลือกใช้คำศัพท์ที่ต้องตรงกับความหมาย

การหาคำศัพท์เทียบเคียงจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ยกตัวอย่างเช่น การใช้คำแปลจาก จตุรพิธพรชัย หรือพรที่ทำให้เกิดความสวัสดี 4 ประการ คือ

อายุ ใช้ภาษาอังกฤษว่า long life ไม่ใช่คำว่า age เนื่องจากอายุคือ อายุยืน

วรรณะ ใช้ภาษาอังกฤษว่า good look คือแม้ว่าจะมีอายุแต่ขอให้คุณดูดี ภูมิฐาน

สุขะ ใช้ภาษาอังกฤษว่า happiness

พละ ใช้ภาษาอังกฤษว่า health

ในถ้อยความจากหนังสือที่ส่งออกไปในช่วงที่ นายเหวียน ซวน ฟุก ประธานาธิบดี เวียดนามลาออกจากตำแหน่งในเดือนมกราคม 2566 เราควรแสดงความรู้สึกเสียตายเป็น ซึ่งคำว่าเสียตายเป็น จะใช้คำว่า “pity” หรือ “unfortunate” ก็ได้ ทั้งนี้ควรเลือกใช้คำว่า “unfortunate” โดยเขียนได้ ดังนี้ “Your Excellency’s decision to step down was a surprise and rather unfortunate”

2.2.4 ขาดความสละสลวยในการร่าง

การสร้างประโยคภาษาอังกฤษผู้ร่างใช้คำว่า I มากจนเกินไป อาจจะต้องปรับเปลี่ยนจากการเริ่มประโยคว่า I อาทิ I have the honour to extend to you อาจปรับเปลี่ยนเป็นคำว่า May I take the opportunity to หรือ Allow me to

2.2.5 เจ้าหน้าที่มักลอกงานชิ้นเดิม

โดยส่วนมากเจ้าหน้าที่มักจะนำเอกสารชิ้นเดิมในงานที่ทำที่ใกล้เคียงกันมาลอกเพื่อความสะดวกรวดเร็ว แท้จริงแล้วงานของเดิมที่ทำมาก่อนนั้นสามารถนำมาใช้ดูประกอบได้ แต่ไม่ควรนำมาลอกทั้งหมด

นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้เขียนคำกล่าวสำหรับหลายบุคคลในโอกาสเดียวกัน ไม่ควรที่จะเขียนร่างคำกล่าวที่เหมือนกัน ร่างคำกล่าวซึ่งแต่ละบุคคลพูดไม่ควรที่จะเหมือนกันแม้จะกล่าวถึงในโอกาสเดียวกัน

2.2.6 ข้อมูลไม่เป็นปัจจุบัน

การตรวจสอบข้อมูลก่อนร่างคำกล่าวมีความสำคัญอย่างยิ่งมาก เนื่องจากผู้กล่าวเป็นบุคคลที่มีความสำคัญในวงงานของรัฐสภา ดังนั้น เจ้าหน้าที่จึงตรวจสอบข้อมูลให้ครบถ้วน ถูกต้อง และเป็นปัจจุบันมากที่สุด ไม่ควรตรวจสอบข้อมูลเพียงแหล่งเดียว และควรตรวจสอบจากแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ ประมุขและผู้นำของฝ่ายนิติบัญญัติ สมาชิกรัฐสภา หรือผู้บริหารระดับสูงของฝ่ายนิติบัญญัติจะกล่าวสิ่งใด สิ่งดังกล่าวจะต้องเป็นข้อมูลที่ถูกต้อง จึงต้องทวนสอบ และตรวจทานข้อมูลให้ถูกต้องเสมอ ก่อนนำเสนอ มิเช่นนั้นหากมีการพูดผิดเกิดขึ้นจะเกิดความเสียหายอย่างมากเนื่องจากผู้พูดเป็นบุคคลสำคัญของฝ่ายนิติบัญญัติ

2.3 แนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว

2.3.1 ต้องใช้เวลาในการฝึกฝนในด้านการใช้ภาษาอังกฤษ

ผู้ร่างคำกล่าวจะต้องมีใจรักในการเขียนภาษาอังกฤษ และต้องหมั่นศึกษาทั้งในเรื่องรูปประโยคที่สละสลวย และสะสมคำศัพท์

การอ่านหนังสือ ทำแบบฝึกหัดจะช่วยให้ grammar ผิดน้อยลง เช่น I would like to thank Your Excellency, cooperation ไม่ต้องเติม s, Thai-US relations หรือ relationship กับ relationships จะเติม s หรือไม่แล้วแต่บริบทในการกล่าวด้วย

นอกจากนี้ผู้ร่างคำกล่าวต้องมีความเข้าใจในด้านความลึกซึ้งของภาษาในบางครั้ง การเขียนถูก grammar แต่เจ้าของภาษาอาจจะไม่ได้พูดแบบนี้ ดังนั้น อาจจะต้องมีความเข้าใจให้ลึกซึ้ง อาทิ ความแตกต่างระหว่างคำว่า It is the same มีความหมายที่แตกต่างคำว่า It is all the same

ระดับการใช้คำศัพท์ที่จะต้องเลือกใช้คำศัพท์ให้ถูกต้องและเหมาะสมกับบริบทของเรื่องที่จะกล่าว อาทิ การไต่สวนมูลฟ้องทางกฎหมาย ต้องใช้คำว่า pre-trial hearing ซึ่งในคำกล่าวแต่ละชนิด จะต้องมีการพูดที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละครั้ง

การฝึกฝนที่ดีที่สุดคือการเลียนแบบงานเขียนจะต้องมีความสละสลวย การฝึกฝนเลียนแบบคือปัจจัยในความสำเร็จที่สำคัญ อาทิ "มีวันนี้เพราะครูให้" ไม่สละสลวยเท่า "มีความรู้เพราะครูให้" ซึ่งมีความคล้องจองสละสลวยมากกว่า หรือคำว่า "I go to school"

ในบางครั้งผู้ร่างอาจจะต่อประโยคได้ยาก เพราะเป็นประโยคที่สั้น (chopping sentence) อาจจะต้องใช้คำเชื่อมเช่น "I go to school where it situated at the top of the hill."

เจ้าหน้าที่ผู้ร่างคำกล่าวควรหาตัวอย่างงานเขียนที่ดีในการอ่าน มีสมุดเพื่อจดถ้อยคำและสำนวนมากมาย ผู้ร่างอาจจะต้องสืบค้นว่าผู้นำคนอื่นกล่าวสุนทรพจน์อย่างไร ใช้ถ้อยคำอย่างไร เขียนถึงคนระดับใด ใช้สำนวนใด และนำมาปรับใช้ให้เป็นแนวทางของผู้ร่างคำกล่าว

ดร. วิวัฒน์ มุ่งการดี ที่ปรึกษาประธานสภาผู้แทนราษฎร ได้ให้แนวทางในการฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษ ที่ผู้ศึกษาขอลอดคำพูดของท่านไว้ ดังนี้

“การแก้ไขการใช้ภาษาอังกฤษให้ดี ไม่สามารถแก้ไขได้ภายในข้ามคืน ต้องอาศัยเวลาฝึกฝน ควรเอาเอกสารของผู้ที่เขียนประโยคคำกล่าวที่ดี เช่นของ Winston Churchill มาอ่าน และเจ้าหน้าที่อาจต้องมีสมุดจด อาจจะต้องจดไว้อย่างน้อยสัก 100-200 ประโยค เพื่อที่จะได้มีแนวทางในการเขียนที่มีความสละสลวยโดยอาจต้องวิเคราะห์ว่าประโยคดังกล่าวเขียนขึ้นเพราะอะไร ทำไมจึงเขียนเช่นนี้ ดังนั้นการฝึกเขียนภาษาอังกฤษไม่ยาก และไม่ได้อาก แต่ไม่สามารถดำเนินการพัฒนาได้เพียงระยะเวลาข้ามคืนขั้นแรกคุณต้องมีความรักในสิ่งที่คุณทำก่อน นั่นคือคุณต้องมีฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา”

“การจะเก่งในเรื่องใดใด จะต้องฝึกฝน เราเป็นคนธรรมดา ถ้าฝึกฝนเราก็สามารถจะเป็นแชมป์เปียนได้ วิธีที่จะฝึกฝนได้ดีคือเอาตัวอย่างที่ดีมาอ่าน เอารูปประโยคที่ดีมาปรับ เพื่อให้ได้มาตรฐานที่ดีในเรื่องการพูด อาจารย์เคยถามท่านหนึ่งที่พูดภาษาอังกฤษได้ดีมาก เขาบอกว่าเขาฝึกฝนโดยใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงทุกวัน ในการหัดพูดภาษาอังกฤษ และเอาเทป BBC หรือ CNN มาฟัง บางทีนำ

เรื่องราวที่เกิดขึ้นประจำวันมาเล่าให้ตัวเองฟังเป็นภาษาอังกฤษและอัดเทปเอาไว้ จนปรับปรุงเรื่อยๆ ใช้เวลาสิบกว่าปีจึงพูดคล่องขึ้น ในงานเขียนให้ลองเอาคนที่พูด Speech ของ Nobel Prize ดูสิว่าเขาได้อะไร อาจจะเป็นด้านวรรณกรรม หรือคนที่เขียน Speech เก่งๆหรืองานเขียนของ Charles Beard มาอ่านที่เมืองไทยหาไม่มี แต่ที่สิงคโปร์มีหนังสือเล่มนี้ อย่างภาษาไทยต้องไปลองดูของ กามนิต-วาสิฏฐีคำเขียนสละสลวยมาก ที่ผมยังจำได้ คือ “ขณะพระองค์เสด็จมาใกล้เบญจคีรีนครคือ ราชคฤห์ เป็นเวลาจวนสิ้นทิวาวาร แดดในยามเย็นกำลังอ่อนลงสู่สมัยใกล้วิกาล ทอแสงแผ่ซ่านไปยัง สาลีเกษตรแลละลิ่วเห็นเป็นทางสว่างทั่วประเทศสุดสายตา” เป็นภาษีกวีที่คำพูดกลมกลืนสอดคล้อง สละสลวยมาก หรือภาษาอังกฤษ report ต่างๆ เช่นเรื่อง Vietnam War ที่เอามารวบรวมเอาไว้ เป็น ภาษาเขียนที่ไพเราะมากๆ หรือรายงานของสหประชาชาติ ควรเขียนประโยคให้รับกัน อ่านง่าย ไพเราะ เช่นการอวยพรให้มีความคล่องจง ขอให้ชีวิตข้างหน้า วัฒนาถาวรสืบไป”

2.3.2 การตรวจสอบข้อมูล

จากปัญหาข้อมูลที่น่ามาเขียนร่างคำกล่าวเป็นข้อมูลที่ล้ำสมัย หรือข้อมูลไม่ถูกต้อง เจ้าหน้าที่ผู้ร่างจึงควรตรวจสอบข้อมูลก่อนทุกครั้งก่อนเสนอชิ้นงาน และในทุกระดับขั้นของการ ตรวจสอบของผู้บังคับบัญชาจะต้องให้ความสำคัญในเรื่องของการตรวจสอบข้อมูลให้ถูกต้อง โดยเฉพาะในเรื่องของ ชื่องาน ชื่อบุคคล ตำแหน่ง ตัวเลข วันเดือนปี และเวลา ที่เกี่ยวข้อง จะต้อง อาศัยความรอบคอบ และความรอบรู้ในการตรวจเอกสาร

นางสาวสติจิตร ไตรพิบูลย์สุข รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ผู้กำกับงานด้าน ต่างประเทศ ได้กล่าวถึงความสำคัญในเรื่องดังกล่าวว่า

"การร่างคำกล่าว เจ้าหน้าที่จะต้องตรวจสอบข้อมูลให้ถูกต้อง จะต้องมีการ cross check ข้อมูลกับแหล่งต่าง ๆ โดยเฉพาะเรื่องการค้าขายเลขปีในเรื่องการสถาปนาความสัมพันธ์ ทางการค้าที่มักผิดอยู่เสมอ การกล่าวของบุคคลสำคัญของรัฐสภาซึ่งถือว่าเป็นบุคลากรหลักของ สถาบันด้านนิติบัญญัติ จะกล่าวผิดหรือนำเสนอข้อมูลที่ผิดไม่ได้ เพราะจะเป็นความน่าอับอายของ สำนักงานที่ไม่ได้ทวนสอบเอกสาร จึงอยากให้ทุกฝ่ายมีความรอบคอบในการตรวจงาน ตั้งแต่เจ้าหน้าที่ ที่ต้องให้ความใส่ใจ ผู้บังคับบัญชาในแต่ละขั้นจะต้องตรวจสอบด้วยความละเอียดรอบคอบ ซึ่งที่ผ่านมา จะต้องขอบคุณท่านอาจารย์วิวัฒน์ มุ่งการดี อย่างมากที่ตรวจสอบงานและเอกสารด้วยความรอบคอบ ให้กับฝ่ายต่างประเทศ"

2.4 ข้อเสนอแนะ

2.4.1 สร้างเทคนิคให้เกิดความแตกต่าง

สร้างให้เกิดความแตกต่าง จะทำให้การเขียนงานแตกต่างจากผู้อื่น อาทิ การเขียนลงบนสมุดเยี่ยมใช้ หลายคนอาจจะเขียนว่า ขอให้หายเร็วๆ ขอให้ออกจากโรงพยาบาลไวไว

แต่ถ้าตั้งใจให้เกิดความแตกต่าง และมีความสละสลวย อาจใช้คำว่า "ขอแสดงความห่วงใย และด้วยระลึกถึงเสมอ" หรือ "ขอให้หายวันหายคืน ด้วยความผูกพัน" ซึ่งการสร้าง ความแตกต่างนี้จะทำให้งานเขียนมีคุณค่ามากขึ้น โดยการเขียนอาจไม่ต้องยืดยาว เยิ่นเย้อ แต่มีความลึกซึ้งได้ ในประโยคภาษาอังกฤษการแสดง ความเสียใจ อาจใช้ภาษาที่เรียบง่ายแต่สละสลวยได้เช่น "With my deep sympathy and heartfelt condolence"

2.4.2 การวางแผน

เจ้าหน้าที่ผู้ร่างคำกล่าวควรมีการวางแผนเพื่อให้การร่างคำกล่าวเสนอให้ผู้บังคับบัญชาเสร็จได้ทันการณ์ และอาจวางแผนในการตรวจสอบข้อมูลก่อนว่าร่างคำกล่าวประเภทดังกล่าวมีรูปแบบอย่างไร โดยแต่ละกลุ่มงานควรมีฐานข้อมูลเอกสารร่างคำกล่าวเก็บเอาไว้เพื่อทวนสอบได้

ในส่วนผู้บังคับบัญชาควรมีการวางแผนว่าจะให้เจ้าหน้าที่ระดับใดเขียนคำกล่าวของบุคคลสำคัญผู้ใด หรือในงานใด ความทางการยากง่ายมีระดับที่แตกต่างกัน เจ้าหน้าที่ในแต่ละระดับมีประสบการณ์แตกต่างกัน มีวิธีในการทำงานแตกต่างกัน มีสไตล์ในการเขียนงานที่แตกต่างกัน จึงควรที่จะวางแผนก่อนสั่งการว่าจะให้ผู้ใดทำงานชิ้นใด

นางสาวสติจิตร ไตรพิบูลย์สุข รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กำกับดูแลงานด้านต่างประเทศ ได้กล่าวถึงข้อเสนอแนะในเรื่องร่างคำกล่าวสำหรับการบริหารงานบุคคลากร ดังนี้

"ผู้บังคับบัญชาในหน่วยงานจะต้องตรวจงาน นอกจากเรื่องความถูกต้องแล้ว จะต้องสำรวจร่างคำกล่าวในเรื่องระดับภาษาให้เหมาะสม ในอดีตมีกรณีที่มีการร่างคำกล่าวสำหรับงานพิธีเดียวกัน แต่มีเจ้าหน้าที่ผู้ยกย่องคนละหน่วยงานกัน เจ้าหน้าที่ดำรงตำแหน่งคนละระดับกัน และเขียนให้ผู้กล่าวคนละบุคคล ในคำกล่าวของบุคคลที่มีตำแหน่งรองลงมาอบหมายให้เจ้าหน้าที่ระดับสูงร่างขึ้น ในขณะที่คำกล่าวของบุคคลที่เป็นระดับสูงกว่ามอบหมายให้เจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติเป็นผู้ร่างขึ้น จึงมีการใช้ระดับภาษาที่ไม่เหมือนกัน ยกตัวอย่างเช่นการใช้คำว่า "ไปรับประทานอาหารร่วมกันเถิด" และ "ขอเชิญทุกท่านร่วมรับประทานอาหาร" สองประโยคมีความหมายเดียวกัน แต่ความสละสลวยแตกต่างกัน เนื่องจากมีการเลือกใช้คำที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงควรวางแผนในการวางบุคคลากรให้เหมาะสมกับลักษณะของงาน จะช่วยให้งานนั้นมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น"

.....

บทที่ 5

บทสรุป

จากผลการศึกษาในบทที่ 4 ซึ่งได้จากการศึกษาจากเอกสารที่เจ้าหน้าที่วิเทศสัมพันธ์ได้ดำเนินการร่างขึ้น รวมถึงการสัมภาษณ์ผู้ที่ตรวจร่างคำกล่าวก่อนเสนอให้กับบุคคลสำคัญในวงงานรัฐสภาได้นำไปกล่าวจำนวน 4 คน ประกอบด้วย 1) นางสาววิไลลักษณ์ อรินทมะพงษ์ สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะผู้มีประสบการณ์ตรงในการนำร่างคำกล่าวไปใช้งาน 2) ดร. วิวัฒน์ มุ่งการดี ที่ปรึกษาประธานสภาผู้แทนราษฎร 3) ดร.ธีระ นุชเปี่ยม คณะทำงานทางการเมืองของประธานสภาผู้แทนราษฎร ในฐานะคณะทำงานของประธานรัฐสภา และ 4) นางสาวสติจิตร ไตรพิบูลย์สุข รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กำกับดูแลงานด้านต่างประเทศ ในฐานะผู้กำกับดูแลงานด้านต่างประเทศ ทำให้ทราบว่ากรกล่าวในที่ประชุมสำหรับบุคคลสำคัญในรัฐสภาทำได้ในหลายโอกาส ไม่ว่าจะเป็นโอกาสการประชุม โอกาสพิธีเปิด โอกาสงานเลี้ยงรับรอง โอกาสการให้โอวาทหรือปาฐกถาเนื่องในงานพิธี โอกาสการประชุมระดับทวิภาคี การร่างคำกล่าวซึ่งเปรียบเสมือนเป็นพระเอกของงาน จึงมีส่วนสำคัญที่ทุกฝ่ายรอคอยที่จะรับฟังสิ่งที่บุคคลสำคัญกล่าว ในฐานะผู้ศึกษาที่อยู่ในฝ่ายที่ต้องร่างคำกล่าวสำหรับบุคคลสำคัญในรัฐสภาเพื่อกล่าวในที่ต่าง ๆ อยู่เสมอจึงได้ศึกษาในเรื่องประเภทของการจัดทำร่างคำกล่าว และรายละเอียดที่ควรที่จะใส่ในร่างคำกล่าวเพื่อเป็นประโยชน์ในการใช้เพื่อพัฒนากระบวนการในการจัดทำร่างคำกล่าวของผู้ปฏิบัติงานในการจัดทำร่างคำกล่าวให้ถูกต้องตามฉันทลักษณ์และมีสาระที่บรรจุในคำกล่าวที่ใกล้เคียงหรือตรงกับสิ่งที่ผู้กล่าวต้องการที่จะกล่าวเพื่อเป็นการลดระยะเวลาในการร่างคำกล่าว ลดภาระในการตรวจทาน และเพิ่มประสิทธิภาพให้กับการจัดทำร่างคำกล่าว เกิดประสิทธิผลในการกล่าวสุนทรพจน์ที่เจ้าหน้าที่ยกร่างขึ้น

รายละเอียดและผลการศึกษา มีดังนี้

1 ประเภทของร่างคำกล่าว

จากการปฏิบัติงานในการร่างถ้อยแถลงมีรูปแบบทั้งหมด 2 ประเภท ประกอบด้วยร่างคำกล่าวจัดทำในรูปแบบเป็นประเด็นและเนื้อหาสำหรับกล่าวถ้อยแถลง หรือที่เรียกว่า talking points และการจัดทำในรูปแบบเป็นร่างคำกล่าวในลักษณะสุนทรพจน์ หรือที่เรียกว่า Speech, Address

ความแตกต่างของร่างคำกล่าว 2 ประเภท มีดังนี้

1.1 รูปแบบประเด็น (talking points) ในการจัดทำร่างคำกล่าว มีหลายครั้งที่ผู้พูดต้องการให้เจ้าหน้าที่ร่างเพียงแค่เฉพาะประเด็นเป็นข้อๆ สำหรับหยิบยกขึ้นมาใช้ในการกล่าว หรือในบางครั้งอาจเขียนถึงประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การเมือง เศรษฐกิจ และสังคม เพื่อใช้ในการกล่าวถ้อย

แถลงที่ไม่เป็นทางการ หรือลักษณะการพบปะหารือ และสนทนาระหว่างกัน โดยประเด็นในคำกล่าว ถ้อยแถลงบางครั้งผู้กล่าว มิได้หยิบยกมาทั้งหมด แต่อาจหยิบยกขึ้นมาเพียงบางส่วนได้

1.2 รูปแบบสุนทรพจน์ (Speech or Address) ส่วนมากมักจะใช้ในการเข้าร่วมงานพิธีการ เป็นไปอย่างทางการ ผู้กล่าวมักจะทราบล่วงหน้าว่าจะต้องไปกล่าวในโอกาสใด ผู้ฟังเป็นใคร และต้องกล่าวเรื่องใด รวมถึงสุนทรพจน์ในการเป็นเจ้าภาพในงานเลี้ยงรับรอง โดยส่วนมากผู้กล่าวมักจะมีการปรับเปลี่ยนแก้ไข ภายหลังจากที่เจ้าหน้าที่พิธีการทูลร่างคำกล่าวดังกล่าวให้ และในการศึกษาวิจัยนี้ แนวทางในการจัดทำสุนทรพจน์ จะช่วยให้การร่างสุนทรพจน์ในลักษณะนี้ จะช่วยให้เจ้าหน้าที่ ดำเนินการได้อย่างมีระบบระเบียบมากยิ่งขึ้น ถูกต้องตามแบบแผน และปรับปรุงการทำงานเพื่อให้ได้ ความรวดเร็วและผู้กล่าวไม่ต้องแก้ไขอย่างมากเหมือนเช่นที่ผ่านมาได้ โดยผู้ศึกษาต้องการที่จะหา แนวทางในการพัฒนาการร่างคำกล่าว ในลักษณะที่ต้องเขียนแบบถ้อยแถลง หรือสุนทรพจน์เป็นหลัก

รูปแบบการร่างคำกล่าว	รายละเอียด	ใช้ในโอกาส
1. การจัดทำเป็นประเด็น (talking points)	จัดทำเป็นประเด็นๆ ที่บุคคล สำคัญของรัฐสภาสามารถนำ คำกล่าวนั้นยกขึ้นมากล่าวได้ โดยอาจไม่ได้กล่าวทุกประเด็น ที่เจ้าหน้าที่ได้จัดทำขึ้น	ประกอบการสนทนา หรือการ กล่าวแบบไม่เป็นทางการ ใน บางครั้งใช้ในการบรรยาย หรือ การกล่าวในที่ประชุมในโอกาส การประชุมระหว่างประเทศ
2. การจัดทำสุนทรพจน์ (Speech or Address)	จัดทำเป็นร่าง คำกล่าวที่ ประกอบด้วยคำขึ้นต้น เนื้อหา และการกล่าวปิด โดยส่วนมาก จะกล่าวเนื้อหาตามที่ได้แก้ไข ยกร่างเพื่อให้เป็นที่พอใจของผู้ กล่าว	กล่าวในงานพิธีทางการ เช่นพิธี เปิด งานเลี้ยงในโอกาสต่าง ๆ การเข้าร่วมงานวันชาติ การ เชิญไปบรรยายในหัวข้อต่าง ๆ เป็นต้น

ตารางที่ 2 : รูปแบบในการจัดทำร่างคำกล่าว

2 แนวทางในการจัดทำถ้อยแถลงควรประกอบด้วยสิ่งใดบ้าง

จากการสัมภาษณ์แนวทางในการจัดทำถ้อยแถลงแบบสุนทรพจน์ ประกอบด้วย 2 ส่วนคือ 1) สิ่งที่ต้องคำนึงถึงก่อนการเขียนร่างคำกล่าว และ 2) รูปแบบ (template) ในการเขียนร่างคำกล่าว มีรายละเอียด ดังนี้

2.1 สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการเขียนร่างคำกล่าว

ก่อนที่จะเขียนร่างคำกล่าว สิ่งที่ต้องคำนึงถึงมีดังนี้

- Why - Theme หรือหัวข้อในการจัดทำร่างคำกล่าวคืออะไร เนื่องในโอกาสอะไร
- What - สิ่งที่คุณต้องการจะบอกในงานนี้คืออะไร
- When - กล่าวเมื่อไหร่ เวลาใด ระยะเวลาในการกล่าวมีเท่าใด
- Where - สถานที่คือที่ใด ห้องอย่างไร
- Who - ผู้ฟังคือใคร

เพื่อที่จะนำมาวางแผนในการร่างคำกล่าว โดยสามารถใช้หลักอริยสัจ 4 เพื่อวางแผนในการร่างคำกล่าวได้ เช่นสาเหตุของเรื่องคืออะไร จะแก้ไขปัญหาต้องทำอย่างไร มีแนวทางใดสามารถแก้ไขปัญหาได้บ้าง

2.2 รูปแบบ (template) ในการเขียนร่างคำกล่าวแบบสุนทรพจน์

รูปแบบร่างคำกล่าวแบบสุนทรพจน์ ประกอบด้วย รูปแบบและรายละเอียดในการร่างคำกล่าว ในการจัดทำร่างคำกล่าวโดยส่วนมากความยาวของร่างคำกล่าวมักจะมีประมาณ 3-9 ย่อหน้า ขึ้นอยู่กับรูปแบบของงานและระยะเวลาที่จะกล่าวให้ตรงกับควมยาวของร่างคำกล่าวนั้น ๆ

องค์ประกอบในการเขียนร่างคำกล่าว และ รูปแบบ (template) สามารถเขียนได้ ดังนี้

(template)

Speech by

(ใส่รายละเอียดว่าเป็นคำกล่าวอะไร เช่น Welcome Remarks / Opening Speech / Address)

H.E. Mr./Ms.

President of the National Assembly and Speaker of the House of Representatives

(คำนำหน้า ชื่อ – นามสกุล ผู้กล่าวสุนทรพจน์ และตำแหน่ง)

On the occasion of

(ใส่รายละเอียดชื่องานที่กล่าว หรือ อาจจะเป็นชื่อเจ้าภาพได้ เช่น

In honour of H.E. Mr.....on the occasion of

on.....(date)..... at ...(time)..... hrs.

at(venue).....

(ใส่รายละเอียด วัน เวลา และสถานที่)

Excellency,

Distinguished guests,

Ladies and Gentlemen,

(คำขึ้นต้นที่ใช้ในการกล่าวถึงบุคคลสำคัญผู้มีเกียรติในที่ประชุม หรือในบางคราวอาจเป็นชื่อ หรือ ตำแหน่งบุคคลสำคัญที่เข้าร่วมงานเพื่อเป็นการกล่าวให้เกียรติ)

ย่อหน้าที่ 1-2 (บทเกริ่น/อารัมภบท)

(เป็นการกล่าวต้อนรับ ทักทาย แสดงความยินดีที่ได้พบหรือต้องงานดังกล่าว อาจกล่าวถึงเรื่องตลก หรือสถานการณ์ที่เป็นปัจจุบัน กล่าวยกย่อง ชื่นชมประเทศที่ไปพบ หรือ การยกข้อความของบุคคล สำคัญมาเกริ่นนำ เป็นช่วงของการคำนึงถึง structure ว่างานดังกล่าวมีวัตถุประสงค์อะไร เพื่อ เชื่อมโยงเข้าสู่เนื้อหา)

ย่อหน้าที่ 2 – ตามแต่ที่เวลาในการกล่าวจะอำนวย (ส่วนเนื้อหา)

(ใส่รายละเอียดในส่วนของ process คือสิ่งที่ต้องการจะสื่อ มีตรรกะสอดคล้อง ว่าเราคือใคร หน่วยงานอะไร เคยทำเรื่องใดมาแล้ว อนาคตจะทำอะไร จะสร้างความร่วมมือในเรื่องใด แนวทางการ แก้ไขปัญหา แนวทางการปรับปรุง)

ย่อหน้าสุดท้าย (บทสรุป)

(ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของงาน อาจเป็นเรื่องการกล่าวแสดงความขอบคุณผู้จัดที่เชิญมาร่วมงาน กล่าวอวยพรให้งานดังกล่าวประสบความสำเร็จ กล่าวตอกย้ำความสัมพันธ์ฉันมิตรที่มีมาอย่างยาวนาน

และความร่วมมือในอนาคตเพื่อผลประโยชน์ของสองประเทศ กล่าวถึงความคาดหวังในอนาคต กล่าวเน้นย้ำความสัมพันธ์ต่อกัน หรือการกล่าวเชิญตีมือยพพร้อมกัน เป็นต้น)

3 ปัญหาและอุปสรรคของนักวิเทศสัมพันธ์ในการจัดทำร่างคำกล่าวในโอกาสต่าง ๆ

ปัญหาและอุปสรรคในการเขียนร่างคำกล่าวแบ่งออกเป็น สองส่วน คือ

1. การใช้ภาษา

การใช้ภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่ภาษาราชการของไทย ทำให้เกิดความยากลำบากในการร่างภาษาอังกฤษ เนื่องจากมีการใช้ประโยคที่ไม่มีความเป็นเหตุเป็นผล การใช้ไวยากรณ์ที่ผิด การเลือกใช้คำศัพท์ที่ไม่ตรงกับความหมายที่ต้องการจะสื่อ ภาษาไม่มีความสละสลวย

2. ปัญหาจากผู้ร่างคำกล่าว

เกิดจากการที่เจ้าหน้าที่มักจะนำผลงานชิ้นเดิมมาลอก หรือนำข้อมูลที่ไม่เป็นปัจจุบันมาใช้ประกอบในการเขียนร่างคำกล่าว จึงทำให้มีข้อมูลที่ผิดอยู่ในร่างคำกล่าวซึ่งจะทำให้มีปัญหาเมื่อผู้กล่าวเป็นบุคคลที่มีความสำคัญในฝ่ายนิติบัญญัติข้อมูลที่กล่าวออกไปจะผิดไม่ได้

4 แนวทางในการแก้ไขปัญหาในการจัดทำร่างคำกล่าวในโอกาสต่าง ๆ

เจ้าหน้าที่จะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างดียิ่ง โดยการจะใช้ภาษาอังกฤษได้ดีเจ้าหน้าที่จะต้องหมั่นฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ โดยดร.วิวัฒน์ มุ่งการดี แนะนำว่า การจะพูดภาษาอังกฤษได้คล่องจะต้องฝึกฟัง และพูดตาม การที่จะสร้างงานเขียนภาษาอังกฤษที่ดีได้จะต้องมีการท่องจำหรือจดบันทึกประโยคที่มีความสละสลวยในความเป็นวรรณศิลป์ทางภาษาโดยการอ่านสำนวนที่มาจากหนังสือที่ดี หรือค้นคว้าจากเอกสารของสหประชาชาติ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานด้านการเมืองที่นักวิเทศสัมพันธ์มีความจำเป็นจะต้องใช้ โดยเฉพาะในเรื่องของคำศัพท์และวิธีในการเขียน และเรียงร้อยประโยค และเห็นควรที่ร้านหนังสือควรมีหนังสือที่ใช้ภาษาที่ตีมาจำหน่าย

เจ้าหน้าที่อาจจะต้องใช้เวลาส่วนตัวที่นอกเหนือจากเวลาราชการในการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะได้นำมาใช้ได้อย่างคล่องแคล่วมากยิ่งขึ้น เจ้าหน้าที่ต้องมีความมุ่งมั่นทุ่มเท ทั้งกายและจิตใจที่จดจ่อเพื่อให้เกิดการปรับปรุงแก้ไขงานให้ดียิ่งขึ้น

ส่วนเรื่องของข้อมูล ขอให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบข้อมูลจากหลายทางเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นปัจจุบันที่สุด และสอบถามจากหน่วยงานต้นเรื่องเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริง หรือจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ผู้ร่างคำกล่าวและผู้บังคับบัญชาควรตรวจสอบเอกสารด้วยความละเอียดถี่ถ้วนและเอาใจใส่ในการทำงานเพื่อให้งานมีความถูกต้องสมบูรณ์มากที่สุด

5 ข้อเสนอแนะในการจัดทำร่างคำกล่าวในโอกาสต่าง ๆ

ผู้ร่างคำกล่าวควรใช้เทคนิคในการเขียนเพื่อสร้างความแตกต่าง เพื่อให้งานเขียนไม่ซ้ำซากจำเจควรหาข้อมูลเพื่อเป็นรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เหนือความคาดหมายของผู้ฟังเพื่อให้ร่างคำ

กล่าวมีเรื่องน่าสนใจมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ การมอบหมายหน้าที่ในการจัดทำร่างคำกล่าวควรมอบหมายงานที่มีความยากง่ายแตกต่างกันไปให้เหมาะสมกับระดับของเจ้าหน้าที่ เพื่อให้ชิ้นงานมีความสมบูรณ์ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการร่างคำกล่าวมาก่อนจะทราบในเรื่องของรายละเอียดทั้งในเรื่องรูปแบบของร่างคำกล่าวและเนื้อหาที่ควรบรรจุในร่างคำกล่าว (structure and process) ซึ่งผลคือจะช่วยลดระยะเวลาในการตรวจทานในสายงานได้มากขึ้น และจะได้ร่างคำกล่าวที่สมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น

6 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในอนาคต

การศึกษาการจัดทำร่างคำกล่าวในอนาคต ควรเสนอร่างคำกล่าวในลักษณะเอกสารเนื้อหาสาระรายละเอียดเป็นข้อมูลทั่วไป (general information) ซึ่งเป็นข้อมูลกลางเพื่อให้ผู้กล่าวสามารถนำข้อมูลจากเอกสารไปกล่าวต่อได้ และอาจมีการจัดทำรูปแบบ (template) อื่น ๆ สำหรับการกล่าวในแต่ละรูปแบบ เช่น คำกล่าวในการเปิดพิธี การกล่าวอวยพร เป็นต้น

นอกจากนี้ อาจคำนึงถึงเรื่องการจัดทำร่างสำหรับงานด้านการประชุมในลักษณะการประชุมทางไกลหรือที่เรียกว่าการประชุมเสมือนจริง (Virtual Meeting) เนื่องจากผลกระทบของโควิด สร้างให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในการใช้ระบบออนไลน์ โดยในโลกปัจจุบันมีการใช้ระบบดิจิทัลเข้ามาใช้เพื่อสนับสนุนการทำงานในทุกๆ ด้านมากขึ้น ดังนั้น การร่างคำกล่าวเพื่อให้บุคคลสำคัญของรัฐสภาอาจมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบไป เพื่อให้เกิดการศึกษาในเรื่องความแตกต่าง และบทบาทของการประชุมที่เปลี่ยนไปในทั้งแบบ online และแบบ Hybrid ที่มีความร่วมสมัยอยู่ในขณะนี้ จึงเป็นความท้าทายในอีกรูปแบบหนึ่งที่ควรศึกษาในงานของนักวิเทศสัมพันธ์ ถึงรูปแบบที่ใช้ในการร่างคำกล่าวเพื่อใช้ในการติดต่อระหว่างการประชุมในระดับทวิภาคีออนไลน์ระหว่างประเทศต่อไป

.....

บรรณานุกรม

หนังสือ

- (2527). พระราชดำรัสและพระบรมราโชวาทในการเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมมณฑลฝ่ายเหนือและมณฑลพายัพ พุทธศักราช ๒๔๖๙. โรงพิมพ์กรุงเทพฯ, หน้า 41-44.
- ประวีณ ณ นคร. (2544). การทำบันทึกเสนอ การจตรายงานการประชุม การเขียนคำกล่าวในที่. กรุงเทพมหานคร: สวัสดิการสำนักงาน ก.พ., หน้า 3, 175-216.
- วนิดา บำรุงไทย. (2551). การพูดและเขียนในโอกาสพิเศษ. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น, หน้า 39-84.
- ส. ศิวรักษ์. (2545). ศิลปะแห่งการพูด. กรุงเทพฯ: ยูโรปา เพรส บริษัท จำกัด, หน้า 165-174, 187-197.
- สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (2539). พระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ เนื่องในวโรกาสเสด็จพระราชดำเนินทรงประกอบรัฐพิธีเปิดประชุมรัฐสภา. กรุงเทพมหานคร: สำนักการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, หน้า 11.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

- รวรรัตน์ วัฒนเสาวลักษณ์. การพูดสุนทรพจน์. รู้คำภาษาไทย ชำรงไว้คู่ไทยเอย. สืบค้นเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2566, จาก <https://ruangrat.wordpress.com/ฟัง-ดู-พูด/การพูด/การพูดสุนทรพจน์>
- ถวิลวดี บุรีกุล และคณะ. (มกราคม-มิถุนายน 2559). การประเมินการดำเนินงานของรัฐสภาตามเกณฑ์และตัวชี้วัดของสหภาพรัฐสภา. วารสารราชภัฏสุราษฎร์ธานี ปีที่ 3 ฉบับที่ 1, หน้า 105-128. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2566, จาก <file:///C:/Users/Parliament/Downloads/amornrat07k,+Journal+manager,+8ถวิลวดี.pdf>
- ถวิลวดี บุรีกุล และคณะ. (2563). การประเมินผลการดำเนินงานของรัฐสภาไทย (สภานิติบัญญัติแห่งชาติ) โดยใช้เกณฑ์และตัวชี้วัดของ Inter-Parliamentary Union (IPU). พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สถาบันพระปกเกล้า. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 มกราคม 2566, จาก <https://kpi.ac.th/knowledge/book/data/1075?page=6>
- วิจิตรา ประยูรวงษ์. (พฤษภาคม 2565). วิจัยปริทัศน์ โควิด 19 กรณีศึกษาผลกระทบและมาตรการทางเศรษฐกิจของต่างประเทศ. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 มกราคม 2566, จาก <https://dl.parliament.go.th/handle/20.500.13072/599146>
- วิจิตรา ประยูรวงษ์. (มิถุนายน 2564). วิจัยปริทัศน์ โควิด 19 : ผลกระทบต่อเศรษฐกิจและการจ้างงาน. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 มกราคม 2566, จาก <https://dl.parliament.go.th/handle/20.500.13072/581974>
- สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. การบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Result Based Management-RBM) เอกสารประกอบการฝึกอบรม

- เชิงปฏิบัติการ เรื่อง การเสริมสร้างแนวคิดและการปรับปรุงโครงการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพใน
เขตกรุงเทพมหานคร 30 เม.ย.-2 พ.ค. 51. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2566,
จาก [portal.nurse.cmu.ac.th/fonoffice/adminoffice/kmblog/DocLib1/การบริหารงานแบบมุ่งเน้นผลลัพธ์%20\(RBM\)/RBM_4.pdf](http://portal.nurse.cmu.ac.th/fonoffice/adminoffice/kmblog/DocLib1/การบริหารงานแบบมุ่งเน้นผลลัพธ์%20(RBM)/RBM_4.pdf)
- สาวิตรี สุวรรณสถิต. การร่างสุนทรพจน์ภาษาอังกฤษให้บุคคลสำคัญคนไทยพูด. สืบค้นเมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2566, จาก
<https://www.culi.chula.ac.th/publicationsonline/files/article2/l7QczFijglTue121627.pdf>
- สุชาดา วงศาโรจน์ และคณะ. (2553). ชุดความรู้การจัดทำสุนทรพจน์. สำนักเลขาธิการ
นายกรัฐมนตรี. สืบค้นเมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2566, จาก
<https://spm.thaigov.go.th/FILEROOM/spm-thaigov/DRAWER018/GENERAL/DATA0000/00000090.PDF>
- หลักและทฤษฎีการสื่อสาร (หลักนิเทศฯ). (4 มกราคม 2564). สืบค้นเมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2566, จาก
<https://bsci2.com/หลักการและทฤษฎี/>
- Dom Barnard. (5 March 2021). 3 Speeches that Changed the World. สืบค้นเมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2566, จาก <https://virtualspeech.com/blog/learn-from-these-speeches-that-changed-the-world>
- John F. Kennedy's Inaugural Address, 1961. สืบค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2566, จาก
<https://www.gilderlehrman.org/sites/default/files/inline-pdfs/T-Kennedy%20Inaugural.pdf>
- Martin Luther King, Jr. I have a dream. สืบค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2566, จาก
<https://www.btbores.org/Downloads/I%20Have%20a%20Dream%20by%20Martin%20Luther%20King%20Jr.pdf>
- Paul J. Meyer. Paul J. Myer describes the characteristics of S.M.A.R.T. goals in Attitude is Everything. สืบค้นเมื่อ 10 กุมภาพันธ์ 2566, จาก
<https://www.europarc.org/communication-skills/pdf/SMART%20objectives.pdf>
- Winston Churchill Speech – We Shall Fight on the Beaches. สืบค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2566, จาก
https://www.parkwayschools.net/cms/lib/MO01931486/Centricity/Domain/1578/Churchill_Beaches_Speech.pdf

การสัมภาษณ์

ธีระ นุชเปี่ยม. (10 กุมภาพันธ์ 2566). สัมภาษณ์. คณะทำงานทางการเมืองของประธานสภาผู้แทนราษฎร

วิไลลักษณ์ อรินทมะพงษ์. (21 เมษายน 2566). สัมภาษณ์. สมาชิกวุฒิสภา

วิวัฒน์ มุ่งการดี. (2 กุมภาพันธ์ 2566, 8 กุมภาพันธ์ 2566, 10 กุมภาพันธ์ 2566). สัมภาษณ์. ที่ปรึกษาประธานสภาผู้แทนราษฎร

สติจิตร ไตรพิบูลย์สุข. (12 เมษายน 2566). สัมภาษณ์. รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรกำกับดูแลดำเนินงานต่างประเทศ

ภาคผนวก

ตัวอย่างคำกล่าวที่มีชื่อเสียงของโลก

นอกจากสุนทรพจน์ของประธานาธิบดี Abraham Lincoln ที่ชื่อว่า Gettysburg Address ที่ได้กล่าวไว้เมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน พ.ศ. 2406 (ค.ศ. 1863) ที่นับว่าเป็นหนึ่งในสุนทรพจน์ที่มีชื่อเสียงแล้วจากเว็บไซต์ Virtualspeech มีบทความ 3 speeches that changed the world ได้กล่าวถึง 3 สุนทรพจน์เปลี่ยนโลก ประกอบไปด้วย สุนทรพจน์จากบุคคลสำคัญ 3 คน ดังนี้

- 1) นายกรัฐมนตรี Winston Churchill กล่าว Speech ชื่อว่า We shall fight on the beaches ในวันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2483 (ค.ศ. 1940)
- 2) ประธานาธิบดี John F. Kennedy กล่าว Speech ชื่อว่า Inaugural Address ในวันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2504 (ค.ศ. 1961)
- 3) นักเคลื่อนไหวทางการเมือง Martin Luther King, Jr. กล่าว Speech ชื่อว่า I have a dream ในวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2506 (ค.ศ. 1963)

Winston Churchill Speech - We Shall Fight on the Beaches

We Shall Fight on the Beaches
June 4, 1940
House of Commons

From the moment that the French defenses at Sedan and on the Meuse were broken at the end of the second week of May, only a rapid retreat to Amiens and the south could have saved the British and French Armies who had entered Belgium at the appeal of the Belgian King; but this strategic fact was not immediately realized. The French High Command hoped they would be able to close the gap, and the Armies of the north were under their orders. Moreover, a retirement of this kind would have involved almost certainly the destruction of the fine Belgian Army of over 20 divisions and the abandonment of the whole of Belgium. Therefore, when the force and scope of the German penetration were realized and when a new French Generalissimo, General Weygand, assumed command in place of General Gamelin, an effort was made by the French and British Armies in Belgium to keep on holding the right hand of the Belgians and to give their own right hand to a newly created French Army which was to have advanced across the Somme in great strength to grasp it.

However, the German eruption swept like a sharp scythe around the right and rear of the Armies of the north. Eight or nine armored divisions, each of about four hundred armored vehicles of different kinds, but carefully assorted to be complementary and divisible into small self-contained units, cut off all communications between us and the main French Armies. It severed our own communications for food and ammunition, which ran first to Amiens and afterwards through Abbeville, and it shore its way up the coast to Boulogne and Calais, and almost to Dunkirk. Behind this armored and mechanized onslaught came a number of German divisions in lorries, and behind them again there plodded comparatively slowly the dull brute mass of the ordinary German Army and German people, always so ready to be led to the trampling down in other lands of liberties and comforts which they have never known in their own.

I have said this armored scythe-stroke almost reached Dunkirk-almost but not quite. Boulogne and Calais were the scenes of desperate fighting. The Guards defended Boulogne for a while and were then withdrawn by orders from this country. The Rifle Brigade, the 60th Rifles, and the Queen Victoria's Rifles, with a battalion of British tanks and 1,000 Frenchmen, in all about four thousand strong, defended Calais to the last. The British Brigadier was given an hour to surrender. He spurned the offer, and four days of intense street fighting passed before silence reigned over Calais, which marked the end of a memorable resistance. Only 30 unwounded survivors were brought off by the Navy, and we do not know the fate of their comrades. Their sacrifice, however, was not in vain. At least two armored divisions, which otherwise would have been turned against the British Expeditionary Force, had to be sent to overcome them. They have added another page to the glories of the light divisions, and the time gained enabled the Graveline water lines to be flooded and to be held by the French troops.

Thus it was that the port of Dunkirk was kept open. When it was found impossible for the Armies of the north to reopen their communications to Amiens with the main French Armies, only one choice remained. It seemed, indeed, forlorn. The Belgian, British and French Armies were almost surrounded. Their sole line of retreat was to a single port and to its neighboring beaches. They were pressed on every side by heavy attacks and far outnumbered in the air.

When, a week ago today, I asked the House to fix this afternoon as the occasion for a statement, I feared it would be my hard lot to announce the greatest military disaster in our long history. I thought—and some good judges agreed with me—that perhaps 20,000 or 30,000 men might be re-embarked. But it certainly seemed that the whole of the French First Army and the whole of the British Expeditionary Force north of the Amiens-Abbeville gap would be broken up in the open field or else would have to capitulate for lack of food and ammunition. These were the hard and heavy tidings for which I called upon the House and the nation to prepare themselves a week ago. The whole root and core and brain of the British Army, on which and around which we were to build, and are to build, the great British Armies in the later years of the war, seemed about to perish upon the field or to be led into an ignominious and starving captivity.

That was the prospect a week ago. But another blow which might well have proved final was yet to fall upon us. The King of the Belgians had called upon us to come to his aid. Had not this Ruler and his Government severed themselves from the Allies, who rescued their country from extinction in the late war, and had they not sought refuge in what was proved to be a fatal neutrality, the French and British Armies might well at the outset have saved not only Belgium but perhaps even Poland. Yet at the last moment, when Belgium was already invaded, King Leopold called upon us to come to his aid, and even at the last moment we came. He and his brave, efficient Army, nearly half a million strong, guarded our left flank and thus kept open our only line of retreat to the sea. Suddenly, without prior consultation, with the least possible notice, without the advice of his Ministers and upon his own personal act, he sent a plenipotentiary to the German Command, surrendered his Army, and exposed our whole flank and means of retreat.

I asked the House a week ago to suspend its judgment because the facts were not clear, but I do not feel that any reason now exists why we should not form our own opinions upon this pitiful episode. The surrender of the Belgian Army compelled the British at the shortest notice to cover a flank to the sea more than 30 miles in length. Otherwise all would have been cut off, and all would have shared the fate to which King Leopold had condemned the finest Army his country had ever formed. So in doing this and in exposing this flank, as anyone who followed the operations on the map will see, contact was lost between the British and two out of the three corps forming the First French Army, who were still farther from the coast than we were, and it seemed impossible that any large number of Allied troops could reach the coast.

The enemy attacked on all sides with great strength and fierceness, and their main power, the power of their far more numerous Air Force, was thrown into the battle or else concentrated upon Dunkirk and the beaches. Pressing in upon the narrow exit, both from the east and from the west, the enemy began to fire with cannon upon the beaches by which alone the shipping could approach or depart. They sowed magnetic mines in the channels and seas; they sent repeated waves of hostile aircraft, sometimes more than a hundred strong in one formation, to cast their bombs upon the single pier that remained, and upon the sand dunes upon which the troops had their eyes for shelter. Their U-boats, one of which was sunk, and their motor launches took their toll of the vast traffic which now began. For four or five days an intense struggle reigned. All their armored divisions—or what was left of them—together with great masses of infantry and artillery, hurled themselves in vain upon the ever-narrowing, ever-contracting appendix within which the British and French Armies fought.

Meanwhile, the Royal Navy, with the willing help of countless merchant seamen, strained every nerve to embark the British and Allied troops; 220 light warships and 650 other vessels were engaged. They had to operate upon the difficult coast, often in adverse weather, under an almost ceaseless hail of bombs and an increasing concentration of artillery fire. Nor were the seas, as I have said, themselves

free from mines and torpedoes. It was in conditions such as these that our men carried on, with little or no rest, for days and nights on end, making trip after trip across the dangerous waters, bringing with them always men whom they had rescued. The numbers they have brought back are the measure of their devotion and their courage. The hospital ships, which brought off many thousands of British and French wounded, being so plainly marked were a special target for Nazi bombs; but the men and women on board them never faltered in their duty.

Meanwhile, the Royal Air Force, which had already been intervening in the battle, so far as its range would allow, from home bases, now used part of its main metropolitan fighter strength, and struck at the German bombers and at the fighters which in large numbers protected them. This struggle was protracted and fierce. Suddenly the scene has cleared, the crash and thunder has for the moment-but only for the moment-died away. A miracle of deliverance, achieved by valor, by perseverance, by perfect discipline, by faultless service, by resource, by skill, by unconquerable fidelity, is manifest to us all. The enemy was hurled back by the retreating British and French troops. He was so roughly handled that he did not hurry their departure seriously. The Royal Air Force engaged the main strength of the German Air Force, and inflicted upon them losses of at least four to one; and the Navy, using nearly 1,000 ships of all kinds, carried over 335,000 men, French and British, out of the jaws of death and shame, to their native land and to the tasks which lie immediately ahead. We must be very careful not to assign to this deliverance the attributes of a victory. Wars are not won by evacuations. But there was a victory inside this deliverance, which should be noted. It was gained by the Air Force. Many of our soldiers coming back have not seen the Air Force at work; they saw only the bombers which escaped its protective attack. They underrate its achievements. I have heard much talk of this; that is why I go out of my way to say this. I will tell you about it.

This was a great trial of strength between the British and German Air Forces. Can you conceive a greater objective for the Germans in the air than to make evacuation from these beaches impossible, and to sink all these ships which were displayed, almost to the extent of thousands? Could there have been an objective of greater military importance and significance for the whole purpose of the war than this? They tried hard, and they were beaten back; they were frustrated in their task. We got the Army away; and they have paid fourfold for any losses which they have inflicted. Very large formations of German aeroplanes-and we know that they are a very brave race-have turned on several occasions from the attack of one-quarter of their number of the Royal Air Force, and have dispersed in different directions. Twelve aeroplanes have been hunted by two. One aeroplane was driven into the water and cast away by the mere charge of a British aeroplane, which had no more ammunition. All of our types-the Hurricane, the Spitfire and the new Defiant-and all our pilots have been vindicated as superior to what they have at present to face.

When we consider how much greater would be our advantage in defending the air above this Island against an overseas attack, I must say that I find in these facts a sure basis upon which practical and reassuring thoughts may rest. I will pay my tribute to these young airmen. The great French Army was very largely, for the time being, cast back and disturbed by the onrush of a few thousands of armored vehicles. May it not also be that the cause of civilization itself will be defended by the skill and devotion of a few thousand airmen? There never has been, I suppose, in all the world, in all the history of war, such an opportunity for youth. The Knights of the Round Table, the Crusaders, all fall back into the past-not only distant but prosaic; these young men, going forth every morn to guard their native land and all that we stand for, holding in their hands these instruments of colossal and shattering power, of whom it may be said that

Every morn brought forth a noble chance
 And every chance brought forth a noble knight,

deserve our gratitude, as do all the brave men who, in so many ways and on so many occasions, are ready, and continue ready to give life and all for their native land.

I return to the Army. In the long series of very fierce battles, now on this front, now on that, fighting on three fronts at once, battles fought by two or three divisions against an equal or somewhat larger number of the enemy, and fought fiercely on some of the old grounds that so many of us knew so well in these battles our losses in men have exceeded 30,000 killed, wounded and missing. I take occasion to express the sympathy of the House to all who have suffered bereavement or who are still anxious. The President of the Board of Trade [Sir Andrew Duncan] is not here today. His son has been killed, and many in the House have felt the pangs of affliction in the sharpest form. But I will say this about the missing: We have had a large number of wounded come home safely to this country, but I would say about the missing that there may be very many reported missing who will come back home, some day, in one way or another. In the confusion of this fight it is inevitable that many have been left in positions where honor required no further resistance from them.

Against this loss of over 30,000 men, we can set a far heavier loss certainly inflicted upon the enemy. But our losses in material are enormous. We have perhaps lost one-third of the men we lost in the opening days of the battle of 21st March, 1918, but we have lost nearly as many guns -- nearly one thousand -- and all our transport, all the armored vehicles that were with the Army in the north. This loss will impose a further delay on the expansion of our military strength. That expansion had not been proceeding as far as we had hoped. The best of all we had to give had gone to the British Expeditionary Force, and although they had not the numbers of tanks and some articles of equipment which were desirable, they were a very well and finely equipped Army. They had the first-fruits of all that our industry had to give, and that is gone. And now here is this further delay. How long it will be, how long it will last, depends upon the exertions which we make in this Island. An effort the like of which has never been seen in our records is now being made. Work is proceeding everywhere, night and day, Sundays and week days. Capital and Labor have cast aside their interests, rights, and customs and put them into the common stock. Already the flow of munitions has leaped forward. There is no reason why we should not in a few months overtake the sudden and serious loss that has come upon us, without retarding the development of our general program.

Nevertheless, our thankfulness at the escape of our Army and so many men, whose loved ones have passed through an agonizing week, must not blind us to the fact that what has happened in France and Belgium is a colossal military disaster. The French Army has been weakened, the Belgian Army has been lost, a large part of those fortified lines upon which so much faith had been reposed is gone, many valuable mining districts and factories have passed into the enemy's possession, the whole of the Channel ports are in his hands, with all the tragic consequences that follow from that, and we must expect another blow to be struck almost immediately at us or at France. We are told that Herr Hitler has a plan for invading the British Isles. This has often been thought of before. When Napoleon lay at Boulogne for a year with his flat-bottomed boats and his Grand Army, he was told by someone. "There are bitter weeds in England." There are certainly a great many more of them since the British Expeditionary Force returned.

The whole question of home defense against invasion is, of course, powerfully affected by the fact that we have for the time being in this Island incomparably more powerful military forces than we have ever had at any moment in this war or the last. But this will not continue. We shall not be content with a defensive war. We have our duty to our Ally. We have to reconstitute and build up the British Expeditionary Force once again, under its gallant Commander-in-Chief, Lord Gort. All this is in train; but in the interval we must put our defenses in this Island into such a high state of organization that the fewest possible numbers will be required to give effective security and that the largest possible potential of offensive effort may be realized. On this we are now engaged. It will be very convenient, if it be the desire of the House, to enter upon this subject in a secret Session. Not that the government would necessarily be able to reveal in very great detail military secrets, but we like to have our discussions free, without the restraint imposed by the fact that they will be read the next day by the enemy; and the Government would benefit by views freely expressed in all parts of the House by Members with their knowledge of so many different parts of the country. I understand that some request is to be made upon this subject, which will be readily acceded to by His Majesty's Government.

We have found it necessary to take measures of increasing stringency, not only against enemy aliens and suspicious characters of other nationalities, but also against British subjects who may become a danger or a nuisance should the war be transported to the United Kingdom. I know there are a great many people affected by the orders which we have made who are the passionate enemies of Nazi Germany. I am very sorry for them, but we cannot, at the present time and under the present stress, draw all the distinctions which we should like to do. If parachute landings were attempted and fierce fighting attendant upon them followed, these unfortunate people would be far better out of the way, for their own sakes as well as for ours. There is, however, another class, for which I feel not the slightest sympathy. Parliament has given us the powers to put down Fifth Column activities with a strong hand, and we shall use those powers subject to the supervision and correction of the House, without the slightest hesitation until we are satisfied, and more than satisfied, that this malignancy in our midst has been effectively stamped out.

Turning once again, and this time more generally, to the question of invasion, I would observe that there has never been a period in all these long centuries of which we boast when an absolute guarantee against invasion, still less against serious raids, could have been given to our people. In the days of Napoleon the same wind which would have carried his transports across the Channel might have driven away the blockading fleet. There was always the chance, and it is that chance which has excited and befooled the imaginations of many Continental tyrants. Many are the tales that are told. We are assured that novel methods will be adopted, and when we see the originality of malice, the ingenuity of aggression, which our enemy displays, we may certainly prepare ourselves for every kind of novel stratagem and every kind of brutal and treacherous maneuver. I think that no idea is so outlandish that it should not be considered and viewed with a searching, but at the same time, I hope, with a steady eye. We must never forget the solid assurances of sea power and those which belong to air power if it can be locally exercised.

I have, myself, full confidence that if all do their duty, if nothing is neglected, and if the best arrangements are made, as they are being made, we shall prove ourselves once again able to defend our Island home, to ride out the storm of war, and to outlive the menace of tyranny, if necessary for years, if necessary alone. At any rate, that is what we are going to try to do. That is the resolve of His Majesty's Government—every man of them. That is the will of Parliament and the nation. The British Empire and the French Republic, linked together in their cause and in their need, will defend to the death their native soil, aiding each other like good comrades to the utmost of their strength. Even though large tracts of Europe and many old and famous States have fallen or may fall into the grip of

the Gestapo and all the odious apparatus of Nazi rule, we shall not flag or fail. We shall go on to the end, we shall fight in France, we shall fight on the seas and oceans, we shall fight with growing confidence and growing strength in the air, we shall defend our Island, whatever the cost may be, we shall fight on the beaches, we shall fight on the landing grounds, we shall fight in the fields and in the streets, we shall fight in the hills; we shall never surrender, and even if, which I do not for a moment believe, this Island or a large part of it were subjugated and starving, then our Empire beyond the seas, armed and guarded by the British Fleet, would carry on the struggle, until, in God's good time, the New World, with all its power and might, steps forth to the rescue and the liberation of the old.

John F. Kennedy's Inaugural Address, 1961

Transcript

Inaugural Address of John F. Kennedy, Washington DC, January 20, 1961. (John F. Kennedy Presidential Library and Museum, National Archives and Records Administration, <http://www.ifklibrary.org/Asset-Viewer/BqXIEM9F4024ntFl7SVAjA.aspx>)

Vice President Johnson, Mr. Speaker, Mr. Chief Justice, President Eisenhower, Vice President Nixon, President Truman, Reverend Clergy, fellow citizens:

We observe today not a victory of party but a celebration of freedom—symbolizing an end as well as a beginning—signifying renewal as well as change. For I have sworn before you and Almighty God the same solemn oath our forebears prescribed nearly a century and three-quarters ago.

The world is very different now. For man holds in his mortal hands the power to abolish all forms of human poverty and all forms of human life. And yet the same revolutionary beliefs for which our forebears fought are still at issue around the globe—the belief that the rights of man come not from the generosity of the state but from the hand of God.

We dare not forget today that we are the heirs of that first revolution. Let the word go forth from this time and place, to friend and foe alike, that the torch has been passed to a new generation of Americans—born in this century, tempered by war, disciplined by a hard and bitter peace, proud of our ancient heritage—and unwilling to witness or permit the slow undoing of those human rights to which this nation has always been committed, and to which we are committed today at home and around the world.

Let every nation know, whether it wishes us well or ill, that we shall pay any price, bear any burden, meet any hardship, support any friend, oppose any foe to assure the survival and the success of liberty.

This much we pledge—and more.

To those old allies whose cultural and spiritual origins we share, we pledge the loyalty of faithful friends. United there is little we cannot do in a host of cooperative ventures. Divided there is little we can do—for we dare not meet a powerful challenge at odds and split asunder.

To those new states whom we welcome to the ranks of the free, we pledge our word that one form of colonial control shall not have passed away merely to be replaced by a far more iron tyranny. We shall not always expect to find them supporting our view. But we shall always hope to find them strongly supporting their own freedom—and to remember that, in the past, those

John F. Kennedy's Inaugural Address, 1961

who foolishly sought power by riding the back of the tiger ended up inside.

To those people in the huts and villages of half the globe struggling to break the bonds of mass misery, we pledge our best efforts to help them help themselves, for whatever period is required—not because the communists may be doing it, not because we seek their votes, but because it is right. If a free society cannot help the many who are poor, it cannot save the few who are rich.

To our sister republics south of our border, we offer a special pledge—to convert our good words into good deeds—in a new alliance for progress—to assist free men and free governments in casting off the chains of poverty. But this peaceful revolution of hope cannot become the prey of hostile powers. Let all our neighbors know that we shall join with them to oppose aggression or subversion anywhere in the Americas. And let every other power know that this Hemisphere intends to remain the master of its own house.

To that world assembly of sovereign states, the United Nations, our last best hope in an age where the instruments of war have far outpaced the instruments of peace, we renew our pledge of support—to prevent it from becoming merely a forum for invective—to strengthen its shield of the new and the weak—and to enlarge the area in which its writ may run.

Finally, to those nations who would make themselves our adversary, we offer not a pledge but a request: that both sides begin anew the quest for peace, before the dark powers of destruction unleashed by science engulf all humanity in planned or accidental self-destruction.

We dare not tempt them with weakness. For only when our arms are sufficient beyond doubt can we be certain beyond doubt that they will never be employed.

But neither can two great and powerful groups of nations take comfort from our present course—both sides overburdened by the cost of modern weapons, both rightly alarmed by the steady spread of the deadly atom, yet both racing to alter that uncertain balance of terror that stays the hand of mankind's final war.

So let us begin anew—remembering on both sides that civility is not a sign of weakness, and sincerity is always subject to proof. Let us never negotiate out of fear. But let us never fear to negotiate.

Let both sides explore what problems unite us instead of belaboring those problems which divide us.

Let both sides, for the first time, formulate serious and precise proposals for the inspection and control of arms—and bring the absolute power to destroy other nations under the absolute control of all nations.

John F. Kennedy's Inaugural Address, 1961

Let both sides seek to invoke the wonders of science instead of its terrors. Together let us explore the stars, conquer the deserts, eradicate disease, tap the ocean depths and encourage the arts and commerce.

Let both sides unite to heed in all corners of the earth the command of Isaiah—to “undo the heavy burdens . . . (and) let the oppressed go free.”

And if a beachhead of cooperation may push back the jungle of suspicion, let both sides join in creating a new endeavor, not a new balance of power, but a new world of law, where the strong are just and the weak secure and the peace preserved.

All this will not be finished in the first one hundred days. Nor will it be finished in the first one thousand days, nor in the life of this Administration, nor even perhaps in our lifetime on this planet. But let us begin.

In your hands, my fellow citizens, more than mine, will rest the final success or failure of our course. Since this country was founded, each generation of Americans has been summoned to give testimony to its national loyalty. The graves of young Americans who answered the call to service surround the globe.

Now the trumpet summons us again—not as a call to bear arms, though arms we need—not as a call to battle, though embattled we are—but a call to bear the burden of a long twilight struggle, year in and year out, “rejoicing in hope, patient in tribulation”—a struggle against the common enemies of man: tyranny, poverty, disease and war itself.

Can we forge against these enemies a grand and global alliance, North and South, East and West, that can assure a more fruitful life for all mankind? Will you join in that historic effort?

In the long history of the world, only a few generations have been granted the role of defending freedom in its hour of maximum danger. I do not shrink from this responsibility—I welcome it. I do not believe that any of us would exchange places with any other people or any other generation. The energy, the faith, the devotion which we bring to this endeavor will light our country and all who serve it—and the glow from that fire can truly light the world.

And so, my fellow Americans: ask not what your country can do for you—ask what you can do for your country.

My fellow citizens of the world: ask not what America will do for you, but what together we can do for the freedom of man.

Finally, whether you are citizens of America or citizens of the world, ask of us here the same high standards of strength and sacrifice which we ask of you. With a good conscience our only sure reward, with history the final judge of our deeds, let us go forth to lead the land we love,

John F. Kennedy's Inaugural Address, 1961

asking His blessing and His help, but knowing that here on earth God's work must truly be our own.

I HAVE A DREAM
Martin Luther King, Jr.

I am happy to join with you today in what will go down in history as the greatest demonstration for freedom in the history of our nation.

Five score years ago, a great American, in whose symbolic shadow we stand today, signed the Emancipation Proclamation. This momentous decree came as a great beacon light of hope to millions of Negro slaves who had been seared in the flames of withering injustice. It came as a joyous daybreak to end the long night of their captivity.

But one hundred years later, the Negro still is not free. One hundred years later, the life of the Negro is still sadly crippled by the manacles of segregation and the chains of discrimination. One hundred years later, the Negro lives on a lonely island of poverty in the midst of a vast ocean of material prosperity. One hundred years later, the Negro is still languished in the corners of American society and finds himself an exile in his own land. And so we've come here today to dramatize a shameful condition.

In a sense we've come to our nation's capital to cash a check. When the architects of our republic wrote the magnificent words of the Constitution and the Declaration of Independence, they were signing a promissory note to which every American was to fall heir. This note was a promise that all men, yes, black men as well as white men, would be guaranteed the "unalienable Rights" of "Life, Liberty and the pursuit of Happiness." It is obvious today that America has defaulted on this promissory note, insofar as her citizens of color are concerned. Instead of honoring this sacred obligation, America has given the Negro people a bad check, a check which has come back marked "insufficient funds."

But we refuse to believe that the bank of justice is bankrupt. We refuse to believe that there are insufficient funds in the great vaults of opportunity of this nation. And so, we've come to cash this check, a check that will give us upon demand the riches of freedom and the security of justice.

We have also come to this hallowed spot to remind America of the fierce urgency of Now. This is no time to engage in the luxury of cooling off or to take the tranquilizing drug of gradualism. Now is the time to make real the promises of democracy. Now is the time to rise from the dark and desolate valley of segregation to the sunlit path of racial justice. Now is the time to lift our nation from the quicksands of racial injustice to the solid rock of brotherhood. Now is the time to make justice a reality for all of God's children.

It would be fatal for the nation to overlook the urgency of the moment. This sweltering summer of the Negro's legitimate discontent will not pass until there is an invigorating autumn of freedom and equality. Nineteen sixty-three is not an end, but a beginning. And those who hope that the Negro needed to blow off steam and will now be content will have a rude awakening if the nation returns to business as usual. And there will be neither rest nor tranquility in America until the Negro is granted his citizenship rights. The whirlwinds of revolt will continue to shake the foundations of our nation until the bright day of justice emerges.

But there is something that I must say to my people, who stand on the warm threshold which leads into the palace of justice: In the process of gaining our rightful place, we must not be guilty of wrongful deeds. Let us not seek to satisfy our thirst for freedom by drinking from the cup of bitterness and hatred. We must forever conduct our struggle on the high plane of dignity and discipline. We must not allow our creative protest to degenerate into physical violence. Again and again, we must rise to the majestic heights of meeting physical force with soul force.

The marvelous new militancy which has engulfed the Negro community must not lead us to a distrust of all white people, for many of our white brothers, as evidenced by their presence here today, have come to realize that their destiny is tied up with our destiny. And they have come to realize that their freedom is inextricably bound to our freedom.

We cannot walk alone.

And as we walk, we must make the pledge that we shall always march ahead.

We cannot turn back.

There are those who are asking the devotees of civil rights, "When will you be satisfied?" We can never be satisfied as long as the Negro is the victim of the unspeakable horrors of police brutality. We can never be satisfied as long as our bodies, heavy with the fatigue of travel, cannot gain lodging in the motels of the highways and the hotels of the cities. We cannot be satisfied as long as the negro's basic mobility is from a smaller ghetto to a larger one. We can never be satisfied as long as our children are stripped of their self-hood and robbed of their dignity by signs stating: "For Whites Only." We cannot be satisfied as long as a Negro in Mississippi cannot vote and a Negro in New York believes he has nothing for which to vote. No, no, we are not satisfied, and we will not be satisfied until "justice rolls down like waters, and righteousness like a mighty stream."¹

I am not unmindful that some of you have come here out of great trials and tribulations. Some of you have come fresh from narrow jail cells. And some of you have come from areas where your quest -- quest for freedom left you battered by the storms of persecution and staggered by the winds of police brutality. You have been the veterans of creative suffering. Continue to work with the faith that unearned suffering is redemptive. Go back to Mississippi, go back to Alabama, go back to South Carolina, go back to Georgia, go back to Louisiana, go back to the slums and ghettos of our northern cities, knowing that somehow this situation can and will be changed.

Let us not wallow in the valley of despair, I say to you today, my friends.

And so even though we face the difficulties of today and tomorrow, I still have a dream. It is a dream deeply rooted in the American dream.

I have a dream that one day this nation will rise up and live out the true meaning of its creed: "We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal."

I have a dream that one day on the red hills of Georgia, the sons of former slaves and the sons of former slave owners will be able to sit down together at the table of brotherhood.

I have a dream that one day even the state of Mississippi, a state sweltering with the heat of injustice, sweltering with the heat of oppression, will be transformed into an oasis of freedom and justice.

I have a dream that my four little children will one day live in a nation where they will not be judged by the color of their skin but by the content of their character.

I have a dream today!

I have a dream that one day, down in Alabama, with its vicious racists, with its governor having his lips dripping with the words of "interposition" and "nullification" -- one day right there in Alabama little black boys and black girls will be able to join hands with little white boys and white girls as sisters and brothers.

I have a dream today!

I have a dream that one day every valley shall be exalted, and every hill and mountain shall be made low, the rough places will be made plain, and the crooked places will be made straight; "and the glory of the Lord shall be revealed and all flesh shall see it together."²

This is our hope, and this is the faith that I go back to the South with.

With this faith, we will be able to hew out of the mountain of despair a stone of hope. With this faith, we will be able to transform the jangling discords of our nation into a beautiful symphony of brotherhood. With this faith, we will be able

to work together, to pray together, to struggle together, to go to jail together, to stand up for freedom together, knowing that we will be free one day.

And this will be the day -- this will be the day when all of God's children will be able to sing with new meaning:

My country 'tis of thee, sweet land of liberty, of thee I sing.

Land where my fathers died, land of the Pilgrim's pride,

From every mountainside, let freedom ring!

And if America is to be a great nation, this must become true.

And so let freedom ring from the prodigious hilltops of New Hampshire.

Let freedom ring from the mighty mountains of New York.

Let freedom ring from the heightening Alleghenies of Pennsylvania.

Let freedom ring from the snow-capped Rockies of Colorado.

Let freedom ring from the curvaceous slopes of California.

But not only that:

Let freedom ring from Stone Mountain of Georgia.

Let freedom ring from Lookout Mountain of Tennessee.

Let freedom ring from every hill and molehill of Mississippi.

From every mountainside, let freedom ring.

And when this happens, when we allow freedom ring, when we let it ring from every village and every hamlet, from every state and every city, we will be able to speed up that day when all of God's children, black men and white men, Jews and Gentiles, Protestants and Catholics, will be able to join hands and sing in the words of the old Negro spiritual:

Free at last! Free at last!

Thank God Almighty, we are free at last!

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ-สกุล	นางสาวธรรณา วิบูลย์ภาณุเวช
ตำแหน่งปัจจุบัน	นักวิเทศสัมพันธ์ชำนาญการพิเศษ กลุ่มงานพิธีการทูต สำนักความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
คุณวุฒิการศึกษา	ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต (สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่ติดต่อ	สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
หมายเลขโทรศัพท์	ที่ทำงาน 0 2242 5900 ต่อ 5671
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์	girlajust@gmail.com